Dot Hutchison

Grădina cu Fluturi

Frumusețea nu a fost niciodată mai înfricoșătoare ca acum.

Lângă un conac impresionant se află o grădină.

În această grădină cresc flori luxuriante, arbori seculari și... o colecție de prețioși fluturi: tinere femei care au fost răpite și atent tatuate pentru a semăna cu numele lor numite. Supraveghetor este Grădinarul, un bărbat aspru, delirant și întunecat, obsedat cu capturarea și păstrarea specimenelor sale atât de prețioase.

Atunci când este descoperită grădina, o supraviețuitoare este adusă pentru interogatoriu. Agenții FBI Victor Hanoverian și Brandon Eddison sunt însărcinați cu descurcarea ițelor unuia dintre cele mai lugubre cazuri din întreaga lor carieră. Însă fata, cunoscută doar sub numele de Maya, este ea însăși un puzzle care trebuie descifrat.

Pe măsură ce povestea ei avansează, aruncând lumină asupra vieții în Grădina cu Fluturi, Maya dezvăluie vechi dușmănii, noi izbăviri și faptele tulburătoare ale unui bărbat care nu pregetă cu nimic în a-și proteja propria sa versiune asupra frumuseții. Iar cu cât mai multe detalii ies la suprafață prin povestea fetei, cu atât mai mult agenții se gândesc la ce încă oare le mai ascunde ea...

Dot Hutchison

Grădina cu Fluturi

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NEMEROVSCHI

PASSPORT
HERG BENET
2018

I

POLIȚIȘTII ÎI SPUN că fata aflată de partea cealaltă a geamului nu a scos niciun cuvânt de când au adus-o acolo. La început, asta nu-l surprinde, după toate traumele pe care le-a îndurat ea, dar când o privește acum prin geam începe să pună la îndoială prima concluzie la care ajunsese. Aproape s-a prelins de pe scaunul tare, metalic, cu bărbia sprijinită de mâna bandajată, în timp ce cu cealaltă trasează simboluri fără sens pe masa de oțel inoxidabil. Ochii îi sunt pe jumătate închiși, cu pielea pleoapelor învinețită, iar părul negru îi este nespălat și lipsit de luciu. Îl are prins la spate într-un fel de coc dezordonat. Cu siguranță arată epuizată.

Dar el nu ar zice că e cu adevărat traumatizată.

Sorbind în continuare din cafea, agentul special FBI Victor Hanoverian studiază în liniște fata și îi așteaptă pe membrii echipei să i se alăture. Sau măcar partenerul lui. Cel de-al treilea coleg este la spital, cu celelalte fete, încercând să afle noutăți despre starea lor și, când va fi posibil, să le ia amprentele și să le descopere identitățile. Restul de polițiști sunt la fața locului. Puținul pe care l-a aflat deocamdată de la ei îl face să-și dorească deja să sune și să vorbească cu fiicele lui, să se asigure că sunt bine. Atâta doar că i s-a dus vestea că ar fi o persoană care știe să se poarte cu adolescenții, în special cu cei traumatizați, așa că e indicat să rămână aici și să încerce să vorbească cu această victimă.

Poate distinge liniile vagi, roz, din jurul nasului și gurii fetei, lăsate de masca de oxigen care i-a fost de curând îndepărtată, dar și funingine care i-a rămas pe față și pe hainele împrumutate. Are bandaje înfășurate pe mâini și pe brațul stâng, și poate distinge și restul bandajelor de pe corp, pe sub

materialul subțire al bluzei pe care i-a dat-o cineva de la spital. Tremură în pantalonii prea subțiri, cu tălpile goale ridicate de pe podeaua rece, dar nu se plânge.

Nici măcar nu a aflat cum o cheamă.

Nu știe numele niciuneia dintre fetele pe care le-a salvat sau ale celor la care au ajuns mult prea târziu ca să le salveze. Cea de aici nu a vorbit cu nimeni altcineva în afară de restul fetelor, dar nici atunci nu s-au spus nume, nu s-au oferit informații. Doar ceva de genul... ei bine, nu-i poate spune chiar alinare. „Poate că vei muri sau poate nu, dar acum relaxează-te și lasă-i pe doctori să își facă treaba" nu s-ar numi chiar o încurajare, deși fetele exact așa o interpretaseră.

Își îndreaptă umerii pe scaun, mâinile ridicându-i-se încet deasupra capului, până ce spatele îi este curbat ca un arc cu săgeți. Microfoanele transmit pocnetul pe care i-l fac vertebrele. Se lasă apoi cu partea superioară a corpului pe masă, cu obrazul lipit de oțelul ei rece, cu palmele întinse pe suprafața netedă. Nu se uită deloc spre geam, spre el sau spre ceilalți despre care știe și ea că ar trebui să fie acolo, dar unghiul în care se repoziționează îi oferă o altă imagine interesantă: liniile.

Spitalul i-a dat o fotografie a întregului desen; acum, pe viu, poate vedea doar partea de sus a desenului, întinzându-se pe spatele fetei, spre umeri. Restul imaginii e mai greu de observat, deși bluza ei subțire nu o ascunde complet. Scoate fotografia din buzunar și o lipește de geam, comparând ce vede pe hârtia cerată cu ceea ce este pe spatele fetei din fața lui. Nu ar avea cine știe ce semnificație, dacă nu ar exista același desen pe spatele tuturor fetelor, cu excepția uneia singure. Culori diferite, mici detalii schimbate, dar în esență aproape identic.

— Credeți că el le-a făcut asta, domnule?, îl întreabă unul dintre polițiști, urmărind fata pe monitor.

Camera e poziționată în partea opusă a sălii de interogatoriu, și acolo se poate vedea mai bine chipul fetei, cu ochii închiși, cu respirația înceată și adâncă.

— Bănuiesc că vom afla.

Nu-i place să facă presupuneri, mai ales când știu doar atât de puțin. E una dintre foarte rarele dăți din cariera lui în care ce au aflat e mult mai rău decât ce și-ar fi putut imagina. E obișnuit să se gândească mereu la ce e mai rău. Când un copil dispare, te dai peste cap să-i dai de urmă, dar nu te aștepți să-l găsești viu la finalul anchetei, bietul de el. Poate că speri. Dar nu te aștepți. A văzut cadavre atât de mici, încât e de mirare că există sicrie pentru ele, a văzut copii violați înainte ca ei să afle și ce înseamnă asta, dar cumva cazul ăsta e atât de neașteptat, încât nu are idee de unde să-l apuce.

Nici măcar nu știe ce vârstă are fata. Doctorii au bănuit că între șaisprezece și douăzeci și doi, dar asta nu îi e de mare ajutor. Dacă are numai șaisprezece, ar trebui să fie interogată în prezența cuiva de la Protecția Copilului, dar ăia deja invadaseră spitalul și îngreunaseră ancheta. Sigur, au servicii valoroase de oferit, fără îndoială, dar tot i se bagă printre picioare și-l încurcă. Încearcă să se gândească la fiicele lui, ce ar fi făcut dacă ar fi fost închise într-o cameră ca fata asta. Niciuna dintre ele nu e așa de reținută și stăpână pe sine. Oare înseamnă că fata e mai mare decât fiicele lui? Sau doar că are mai multă experiență în a-și controla sentimentele?

— Am mai aflat ceva de la Eddison sau Ramirez?, îi întreabă el pe polițiști, fără să-și ia ochii de la fată.

— Eddison e pe drum, vine încoace. Ramirez e încă la spital, cu părinții celei mai mici dintre fete, spune o polițistă.

Yvonne nu se uită la fata din încăpere, nici măcar pe ecrane. Are o nou-născută acasă. Victor se întreabă dacă ar trebui s-o retragă din anchetă – a trecut doar o zi de când femeia s-a întors la muncă –, dar hotărăște că va spune ea singură dacă e ceva care o depășește.

— Este cea care a declanșat căutarea?

— A lipsit doar câteva zile. A dispărut din mall, în timp ce făcea cumpărături cu prietenele ei. Au spus că a plecat din zona cabinelor de probă ca să ia o altă mărime, dar nu s-a mai întors înapoi.

O persoană în plus de găsit.

La spital, au făcut fotografii tuturor fetelor, chiar și celor care au murit pe drum sau la scurtă vreme după ce au ajuns. Au confruntat pozele cu baza de date a persoanelor dispărute. Va dura ceva până ce vor primi rezultatele, totuși. Când agenții sau medicii le-au cerut numele celor care erau în stare să vorbească, ele s-au întors să se uite la acea fată, în mod cert o conducătoare a lor, și majoritatea nu au spus nimic. Acea fată pe care o are el acum aici, în camera de interogatoriu. Câteva au părut să stea pe gânduri, înainte de a izbucni în suspine care le-au adus pe asistente înapoi.

Dar nu și fata asta din camera de interogatoriu. Când au întrebat-o și pe ea, pur și simplu a întors capul în cealaltă direcție. Din tot ce își putuseră da seama, nu avea niciun interes în a fi găsită. Părea să-i fie indiferent.

Ceea ce îi face pe unii dintre ei să se întrebe dacă ea este cu adevărat o victimă.

Victor scoate un suspin și bea ce a mai rămas din cafea, strivind paharul de plastic în mână înainte de a-l arunca în coșul de gunoi de lângă ușă. Ar prefera să o aștepte pe Ramirez; o altă persoană de sex feminin prezentă în cameră este întotdeauna de ajutor în situații precum aceasta. Dar își permite să o aștepte? Nu poate ști cât timp va mai petrece ea cu părinții fetelor sau dacă nu cumva și alți părinți se vor înghesui la spital imediat ce fotografiile vor apărea la televizor. Dacă vor fi date spre difuzare televiziunilor, se corectează el, încruntându-se. Urăște partea asta, urăște să lipească fotografiile victimelor pe ecranele televizoarelor și pe paginile ziarelor, în așa fel încât ele să nu mai poată uita niciodată ce li s-a întâmplat. Cel puțin, ar trebui să aștepte până au lista completă a persoanelor dispărute.

Ușa se deschide, apoi se închide la loc, cu zgomot, în spatele lui. Camera e izolată fonic, dar geamul despărțitor se zguduie puțin, iar fata sare repede de pe scaun, cu ochii țintă la oglindă. Și, cu siguranță, la cei care o urmăresc de dincolo de ea.

Victor nu se întoarce. Nimeni nu trânteşte o uşă în stilul lui Brandon Eddison.

— Ceva nou?

— Au identificat câteva fete ca fiind de curând unele date dispărute, iar părinţii lor sunt pe drum. Până acum, toate sunt de pe Coasta de Est.

Victor ia fotografia pe care o lipise de geam şi o bagă la loc în buzunarul jachetei.

— S-a mai aflat ceva despre fata noastră?

— Câteva fete i-au spus Maya, după ce a fost adusă aici. Fără nume de familie.

— O fi numele ei real?

Eddison pufneşte.

— Mă îndoiesc.

Se chinuie să-şi tragă fermoarul gecii peste tricoul cu Redskins. Odată ce au fost găsite supravieţuitoarele, echipa lui Victor a fost chemată la faţa locului, deşi avea zi liberă. Date fiind gusturile lui Eddison, Victor e recunoscător că măcar nu are pe el un tricou cu femei dezbrăcate.

— Avem o echipă trimisă la casa principală, ca să vedem dacă nenorocitul păstra acolo ceva obiecte personale.

— Cred că putem fi amândoi de acord că păstra unele lucruri personale ale victimelor.

Probabil amintindu-şi ce a văzut la faţa locului, Eddison nu-l contrazice.

— De ce fata asta?, întreabă el. Ramirez spune că mai sunt unele care nu au fost rănite prea grav. Sunt mai speriate, poate mai dispuse să vorbească. Fata asta pare mai încăpăţânată.

— Celelalte fete s-au uitat la ea. Vreau să ştiu de ce. Probabil că sunt disperate să meargă acasă, aşa că de ce să se uite spre ea şi să aleagă să nu răspundă la întrebări?

— Crezi că ar fi putut să aibă un rol în toată povestea asta?

— E ceea ce trebuie să aflăm, spune Victor şi inspiră adânc.

Apoi ia o sticlă de apă de pe masă.

— În regulă. Hai să mergem să vorbim cu Maya.

Fata se lasă pe spate în scaun când ei păşesc în camera de interogatoriu. Degetele învelite în tifon şi le ţine strânse deasupra stomacului. Nu e o postură defensivă, aşa cum s-ar fi aşteptat, şi din privirea partenerului său observă că şi acesta este puţin nedumerit. Ochii fetei îi inspectează pe fiecare în parte, dar pe chip nu i se observă nimic din ce ar putea gândi despre ei.

— Îţi mulţumim că ai venit cu noi, o întâmpină el, ca şi cum ar fi avut şi o altă alegere. Acesta este agentul special Brandon Eddison şi eu sunt agentul care se ocupă de acest caz. Victor Hanoverian.

Colţurile gurii ei se ridică uşor, dar e o mişcare mult prea slabă pentru a fi numită un zâmbet.

— Agentul care se ocupă de acest caz, Victor Hanoverian, repetă ea, cu o voce răguşită, ca de fumătoare. Cam greu de pronunţat.

— Ai prefera atunci Victor?

— Nu am nicio preferinţă, dar mulţumesc.

Scoate capacul sticlei de apă şi i-o întinde fetei, folosind acel moment pentru a-şi regândi strategia. În mod cert nu e traumatizată, şi nici timidă.

— De obicei, mai există o parte a prezentărilor.

— Bârfele despre fiecare din voi?, zice ea. Ţie îţi place să arunci la coş şi să faci ture de bazin, iar lui Eddison îi place să iasă pe stradă purtând tocuri şi fuste mini?

Eddison mormăie şi dă cu pumnul în masă.

— Cum te cheamă?

— Nu fi necioplit, îi răspunde fata.

Victor îşi muşcă buzele, pentru că este tentat să zâmbească. În mod clar, nu ar ajuta cu nimic, şi sigur l-ar înfuria pe partenerul său, dar tentaţia este acolo.

— Te rog, ne poţi spune numele tău?

— Mulţumesc, dar o să refuz. Nu prea cred că am chef s-o fac.

— Câteva dintre fete ţi-au spus Maya.

— Atunci de ce te-ai mai obosit să mă întrebi?

Aude cum Eddison respiră nervos lângă el, dar nu-l ia în seamă.

— Am vrea să ştim cine eşti, cum ai ajuns aici. Ne-ar plăcea să te ajutăm să ajungi acasă.

— Şi dacă aş spune că nu am nevoie de ajutorul vostru ca să merg acasă?

— Mă întreb de ce nu te-ai dus acasă înainte de asta.

Încă un nu-chiar-zâmbet şi o ridicare din sprânceană, care ar putea fi un semn de aprobare. Este o fată frumoasă, cu pielea maroniu deschis şi ochi căprui, aproape de nuanţa chihlimbarului. Nu este blândă şi amabilă. Trebuie să te dai peste cap ca să-i câştigi zâmbetul.

— Cred că amândoi ştim răspunsul la asta. Dar nu mai sunt acolo, nu-i aşa? Mă pot duce acasă de aici.

— Şi unde e acasă?

— Nu ştiu dacă mai este acolo unde a fost.

— Ăsta nu-i un joc!, izbucneşte Eddison.

Fata îl priveşte calmă, de parcă l-ar evalua.

— Nu, sigur că nu. Nişte oameni au murit, nişte vieţi au fost distruse, şi sunt sigură că pe tine te-a deranjat tare să pleci de la meciul de fotbal.

Eddison se fâstâceşte, trăgând mai sus fermoarul peste tricou.

— Nu pari prea tulburată, observă Victor.

Fata ridică din umeri şi bea din sticla cu apă, ţinând-o delicat cu degetele ei bandajate.

— Ar trebui să fiu?

— Cei mai mulţi oameni sunt, când discută cu FBI-ul.

— Nu e aşa diferit faţă de cum era să vorbeşti cu...

Îşi muşcă buza de jos şi tresare când simte gustul sângelui care iese din pielea crăpată. Ia o altă înghiţitură de apă.

— Cu cine?, intervine blând Victor.

— Cu el, răspunde fata. Cu Grădinarul.

— Bărbatul care te-a ţinut captivă – ai vorbit cu grădinarul lui?

Clatină din cap.
— El *era* Grădinarul.

Trebuie să înțelegeți, nu i-am dat numele de *Grădinarul* din teamă sau respect, sau dintr-un sentiment pervers al proprietății. De fapt, nu i-am dat deloc numele ăla. Ca orice altceva din locul respectiv, s-a construit din pânza ignoranței noastre. Ce era necunoscut a primit o formă, iar ce nu a primit formă a încetat până la urmă să mai conteze. E un fel de pragmarism, presupun. Oamenii calzi și iubitori care au nevoie disperată de a fi aprobați de ceilalți cad victime ale sindromului Stockholm, iar noi, restul, cădem pradă pragmatismului. Dat fiind că am văzut ambele cazuri la alții, eu merg mai degrabă pe pragmatism.

Am auzit numele în prima mea zi în Grădină.

Am aterizat acolo cu o durere de cap năucitoare, de o sută de ori mai rea decât orice mahmureală pe care o mai experimentasem. La început, nici nu mi-am putut deschide ochii. Durerea îmi pulsa în craniu cu fiecare respirație, să nu mai vorbesc de fiecare mișcare. Probabil că am scos un sunet, pentru că imediat am simțit un material rece și umed pe frunte și ochi, iar o voce mi-a jurat că e doar apă.

Nu sunt sigură ce m-a uimit mai mult: că pentru ea aceasta era o scuză obișnuită, sau că era vorba despre o *ea*. Nu fusese nicio femeie în perechea care mă răpise, asta știam sigur.

Un braț s-a strecurat pe sub umerii mei și m-a tras cu delicatețe în sus, iar o mână mi-a apăsat un pahar pe buze.

— E doar apă, jur, a spus ea din nou.

Am băut. Nu mai conta dacă era „doar apă" sau nu.

— Poți înghiți niște pastile?

— Da, am șoptit, și până și să rostesc un cuvânt atât de simplu mi-a trimis săgeți prin creier.

— Deschide gura, atunci.

Când m-am supus, mi-a aşezat pe limbă două pastile mici şi mi-a ridicat din nou la buze paharul cu apă. Am înghiţit şi apoi am încercat să nu vomit când ea m-a lăsat uşor pe spate, unde mă aşteptau cearşaful rece şi o saltea tare. Nu a mai spus altceva un timp îndelungat, aşteptând ca luminile puternice să se oprească din dans în spatele pleoapelor mele şi până ce nu am început să mă mişc de bunăvoie. Apoi, mi-a luat pânza umedă de pe ochi şi a aşezat-o pe întreaga mea faţă, în timp ce clipeam ca să mă obişnuiesc cu lumina puternică.

— Deci, ai mai făcut asta şi înainte, am croncănit eu.

Mi-a pus în mână paharul cu apă.

Chiar dacă stătea ghemuită pe o bancă de lângă pat, era uşor de observat că femeia era înaltă. Înaltă şi bine făcută, cu picioare lungi şi muşchi bine conturaţi, ca o amazoană. Sau ca o leoaică, mai degrabă, pentru că se deplasa precum o felină, de parcă nu ar fi avut oase în interior. Părul auriu, bogat, îi era strâns în creştetul capului, într-o dezordine bine gândită, şi dezvăluia un chip cu o osatură puternică şi ochi căprui, cu scânteieri aurii. Purta o rochie neagră, mătăsoasă, care era prinsă pe gât.

A acceptat remarca mea seacă cu un aer parcă uşurat. Presupun că era mai bună decât istericalele disperate pe care foarte probabil le mai primise în trecut.

— Mă cheamă Lyonette, a spus ea, când eu mi-am îndreptat toată atenţia asupra paharului. Nu te obosi să-mi spui numele tău, pentru că nu-l voi putea folosi. Mai bine uită-l şi tu, dacă poţi.

— Unde suntem?

— În Grădină.

— Grădină?

A ridicat din umeri, şi până şi acela a fost un gest fluid, mai degrabă cu graţie decât lipsit de eleganţă.

— E un nume la fel de potrivit ca oricare altul. Vrei să o vezi?

— Presupun că nu ştii vreo scurtătură ca să ies de aici?

M-a privit fără nicio expresie.

Așa, bun. Mi-am trecut picioarele peste marginea patului, mi-am înfipt pumnii în saltea și mi-am dat seama că îmi pot vedea tot corpul, fără nimic care să mă ascundă.

— Ceva de îmbrăcat?, am întrebat.

— Uite.

Mi-a întins o bucată de material mătăsos care s-a dovedit a fi o rochie deasupra genunchilor, cu spatele dezgolit. Dar dezgolit complet. Dacă aș fi fost genul care să aibă gropițe deasupra fundului, s-ar fi văzut și ele. M-a ajutat să-mi prind rochia, apoi m-a împins ușor spre hol.

Camera era simplă, austeră, cu nimic altceva decât un pat, un mic veceu și o chiuvetă, în colț. Într-un alt colț mai era ceva ce părea un duș fix. Pereții erau de sticlă groasă, cu un intrând în loc de ușă, iar de-o parte și de alta a sticlei se zăreau niște șine.

Lyonette m-a văzut uitându-mă la acele șine și s-a încruntat puțin.

— Pereți ceva mai solizi sunt puși acolo pentru a ne ține în camere și departe de ochi curioși, mi-a explicat.

— Se întâmplă des asta?

— Uneori.

Intrândul se deschidea într-un hol îngust. În dreapta părea lung, iar în stâng ajungea la o cotitură. Vizavi era un alt intrând, cu și mai multe șine – ducea direct într-o peșteră, întunecată și răcoroasă. O arcadă deschisă în partea mai îndepărtată a peșterii aducea o briză care trecea ușor prin spațiul întunecos, mărginit de pietre, iar lumina se reflecta în apele unei cascade care bolborosea de partea cealaltă. Lyonette m-a condus dincolo de cascadă și am pășit într-o grădină atât de frumoasă, încât aproape că era dureros să o privești. Flori minunate, în orice nuanță îți puteai imagina, creșteau dintr-un haos de arbori și frunze, iar stoluri de fluturi se plimbau printre ele. O stâncă artificială, dar minunat șlefuită, se ridica deasupra noastră, iar în vârful ei creșteau alți arbuști, care se

ridicau până la acoperișul de sticlă. Părea atât de îndepărtat, atunci când ridicai privirea. De o parte și de alta, se înălțau pereți negri, din care se descriau mici bucăți de spațiu liber, care păreau a duce spre camere cum era cea în care mă trezisem.

Grădina interioară era uriașă, impresionantă mai întâi prin dimensiune, și apoi prin nebunia de culori. Cascada se vărsa într-un pârâu, care la rândul lui ducea la un lac micuț, plin de crini. De la el, mici alei cu nisip alb duceau spre alte uși.

Lumina care cobora prin acoperișul de sticlă era de culoarea lavandei, cu inserții de indigo – era seară, așadar. Fusese o după-amiază însorită când fusesem luată, dar cumva nici numi trecea prin minte că ar fi putut să fie aceeași zi. M-am rotit ușor pe călcâie, încercând să cuprind totul cu privirea, dar era copleșitor. Ochii mei nu puteau privi nici jumătate din tot ce se afla acolo, iar creierul nu putea să proceseze decât o mică parte din ce vedeam.

— Ce dracu'?

Lyonette a început să râdă, un sunet strident, care însă s-a întrerupt brusc, de parcă i-ar fi fost teamă că ar fi putut s-o audă cineva.

— Îi spunem Grădinarul, a zis, sec. E potrivit, nu?

— Ce este locul ăsta?

— Bine ai venit în Grădina cu Fluturi.

M-am întors să o întreb ce a vrut să spună, dar apoi am văzut-o.

Ia o înghițitură lungă de apă, învârtind sticla în palme. Când nu dă semne că și-ar dori să continue, Victor bate ușor în masă ca să-i atragă atenția.

— Ai văzut-o?

Fata nu răspunde.

Victor scoate fotografia din buzunarul jachetei și o așază pe masă, la jumătatea distanței dintre ei.

— Ce ai văzut?

— Uite, vezi tu, să-mi pui întrebări la care deja știi răspunsul nu mă face să am mai multă încredere în tine.

Totuși, umerii i se relaxează și se lasă pe spate în scaun, de parcă atmosfera ar fi devenit mai familiară.

— Noi suntem cei de la FBI. De obicei, lumea e de părere că suntem băieții buni.

— Și ce, Hitler credea despre el că e rău?

Eddison se trage mai aproape.

— Compari FBI-ul cu Hitler?

— Nu, doar mă lansez într-o discuție despre perspectivă și relativitate etică.

Când au primit telefonul, Ramirez s-a dus direct la spital, iar Victor a venit aici ca să coordoneze fluxul de informații care se pornise. Eddison a fost cel care a inspectat locul unde au fost găsite fetele. El este persoana care reacționează în general calm la orice fel de orori. Cu gândul ăsta în minte, Victor își îndreaptă din nou privirea asupra fetei.

— A durut?

— Ca naiba, spune ea, urmărind cu degetul liniile din fotografie.

— Cei de la spital au spus că îl ai deja de vreo câțiva ani?

— Faci să sune asta ca o întrebare.

— E o afirmație care așteptă o confirmare, o lămurește Victor, iar fata zâmbește forțat.

Eddison se uită urât la el.

— Spitalele au multe hibe, dar chiar complet incompetenți nu sunt oamenii de acolo, zice fata.

— Asta ce naiba vrea să însemne?, izbucnește Eddison.

— Da, e vechi de câțiva ani.

Lui Victor îi sună cunoscut genul ăsta de răspuns. Îi amintește de toți anii în care a încercat să scoată de la fiicele lui câte ceva despre note, lucrări de control sau posibili iubiți. Lasă liniștea să se așeze între ei un minut, două, și o privește pe fată lovind fotografia cu degetele. Medicii psihiatri din echipă cu

siguranță ar avea ceva de spus despre asta.

— Pe cine a pus să vi le facă?

— Pe singurul om în care avea încredere deplină.

— Un om cu multe talente.

— Vic...

Fără să-și desprindă ochii de la fată, Victor lovește în piciorul scaunului partenerului, făcându-l să tresară. E răsplătit cu o intenție vagă de zâmbet. Unul pe care abia îl poate percepe.

Fata aruncă o privire sub marginile bandajului care îi înfășoară degetele. Dacă nu o privești cu atenție maximă, pare să aibă un fel de mănuși, mai degrabă decât tifon.

— Ăcele fac un sunet al naibii de enervant, nu-i așa? Mai ales când nu e ceva ce ai ales tu. Deși, într-un fel, este o alegere. Fiindcă mai există o opțiune.

— Moartea, ghicește Victor.

— Mai rău.

— Mai rău decât moartea?

Eddison devine palid, iar fata observă imediat, numai că, în loc să-l ironizeze pentru slăbiciunea lui, dă solemn din cap.

— Uite, el știe. Iar tu nu ai fost acolo, așa e? Să citești doar despre asta nu-i același lucru.

— Ce este mai rău decât moartea, Maya?

Reușește să bage un deget pe sub bandaj, și trage de o coajă de pe rană, iar picături de sânge se ivesc prin tifon.

— Ai fi uimit să afli cât de ușor este să faci rost de un echipament complet pentru tatuaje.

În prima săptămână, mi se punea în fiecare seară ceva în mâncarea de la cină, ca să rămân calmă și ascultătoare. Lyonette stătea cu mine în timpul zilei, dar celelalte fete – și erau destul de multe – păstrau distanța față de noi. Era ceva normal, mi-a spus ea când am făcut remarca respectivă în timpul prânzului.

— Faza cu plânsul indispune pe toată lumea, mi-a zis ea,

cu gura plină de salată.

Orice s-ar fi spus pe seama misteriosului Grădinar, cel puțin ne dădea mâncare excelentă.

— Cele mai multe preferă să sară peste perioada asta, până ce fata nouă reușește să se acomodeze aici.

— Tu însă nu o faci.

— Cineva trebuie să stea și cu tine. Și eu mă descurc când e vorba de lacrimi, dacă într-adevăr e nevoie.

— Atunci ar trebui să îmi fii recunoscătoare că încă nu am umplut un ocean de lacrimi.

— Chiar așa, a spus Lyonette, înfigând furculița într-o bucată de pui la grătar. Ai plâns măcar puțin?

— Ar fi avut vreun rost s-o fac?

— Va stabili dacă te iubesc sau dacă te urăsc.

— Păi, dă-mi de știre, să mă comport corespunzător.

Mi-a oferit un zâmbet larg, cu toți dinții la vedere.

— Păstrează-ți atitudinea asta, dar nu de față cu el.

— De ce vrea să dorm buștean noaptea?

— O măsură de precauție. Este o stâncă acolo, afară, până la urmă.

Ceea ce m-a făcut să mă întreb câte fete s-or fi aruncat de pe stânca aia înainte ca el să recurgă la măsurile de precauție. Am încercat să aproximez înălțimea acelei stânci artificiale. Nouă, poate zece metri? O fi fost destul de înaltă încât impactul aterizării să omoare un om?

Devenise o obișnuință să mă trezesc în acea cameră goală, după ce efectul somniferelor a trecut, iar Lyonette să fie acolo, pe un taburet, lângă pat. Dar, la finalul primei săptămâni, m-am trezit cu fața în jos, pe o banchetă cu o saltea tare și cu miros de antiseptic în aer. Era o încăpere diferită, mai mare, cu pereți metalici în locul celor din sticlă.

Și mai era cineva acolo.

N-am putut să-l văd la început, pentru că pleoapele încă îmi erau lipite și grele din cauza somnului provocat de medicamente, dar simțeam că mai e o persoană în cameră. Mi-am

păstrat respirația calmă, egală, cu urechile ciulite să prind orice zgomot. O mână mi s-a așezat pe gamba dezgolită.

— Știu că ești trează.

Era o voce de bărbat, nu foarte groasă, cu un ușor accent. O voce plăcută. Mâna lui a urcat de-a lungul piciorului meu, pe fund, apoi de-a lungul curburii spatelui. Pielea mi s-a făcut de găină, deși era cald în încăpere.

— Aș prefera să stai cât de nemișcată poți, altfel amândoi vom avea motive să regretăm.

Când am încercat să-mi întorc capul în direcția vocii, mâna lui s-a mutat de pe spatele meu pe cap, pentru a mi-l ține nemișcat.

— Aș prefera să nu te leg în timp ce facem asta, strică detaliile. Dacă crezi că nu poți sta nemișcată, îți voi da ceva care să te țină așa. Dar, din nou, aș prefera să n-o fac. Poți sta liniștită?

— Pentru ce?, am întrebat, aproape în șoaptă.

Mi-a strecurat în mână o bucată lucioasă de hârtie.

Am încercat să-mi deschid ochii, dar somniferele îmi făceau pleoapele grele și lipicioase, mai mult ca de obicei.

— Dacă nu începi chiar acum, pot, te rog, să mă ridic?

Mâna lui mi-a mângâiat părul, iar unghiile mi-au scărpinat ușor scalpul.

— Poți, a spus el, părând parcă mirat.

M-a ajutat, totuși, să mă ridic pe bancă. Mi-am frecat pleoapele și m-am uitat la hârtia pe care o țineam în mână. În tot timpul ăsta, mâna lui îmi mângâia părul. M-am gândit la Lyonette, la celelalte fete pe care le vedeam chiar și de la depărtare și nu pot spune că am fost surprinsă să văd ce era desenat acolo.

Oripilată, dar nu surprinsă.

Stătea în spatele meu, iar aerul din jurul nostru se umplea de mirosul parfumului său. Probabil unul destul de scump. În fața mea erau toate ustensilele necesare unui tatuaj, cu tușurile de diferite culori aliniate pe o tăviță.

— Nu va fi gata întregul desen astăzi.

— De ce ne însemni în felul ăsta?

— Pentru că o grădină trebuie să aibă fluturi.

— Şi nu există şansa să o laşi să fie doar o metaforă?

A râs. Un sunet plin şi calm. Era un bărbat care adora să râdă şi care nu avea suficiente motive s-o facă pe cât şi-ar fi dorit, aşa că se bucura de ocazia asta. Afli lucrurile cu timpul, iar asta fusese una dintre cele mai importante chestii pe care le-am descoperit la el. Voia să găsească mai multă bucurie în viaţă faţă de cât avea parte.

— Nu e de mirare că Lyonette a mea te place. Eşti un spirit sălbatic, cam la fel cum este şi ea.

Nu aveam un răspuns la replica aceea, nimic care să aibă rost să fie spus.

Cu grijă, şi-a trecut degetele prin părul meu, trăgându-mi-l în jos pe spate. Apoi a luat o perie. M-a pieptănat până ce nicio şuviţă nu a mai fost încurcată, şi mult chiar şi după asta. Cred că îi făcea plăcere să mă pieptene. Este una dintre plăcerile simple ale vieţii. Să piepteni părul altcuiva şi să fii lăsat să o faci. La final, l-a strâns într-o coadă de cal şi l-a prins cu un elastic, apoi l-a învârtit într-un coc şi l-a fixat cu agrafe.

— Aşază-te acum din nou pe burtă, te rog.

M-am supus şi el s-a îndepărtat puţin, aşa că i-am putut vedea cămaşa kaki, închisă la toţi nasturii. Mi-a întors capul în aşa fel încât să nu-l pot zări. Mi-am lipit obrazul de pielea neagră a banchetei şi mi-am lăsat mâinile relaxate de-o parte şi de alta a corpului. Nu mă simţeam prea confortabil, dar nu puteam spune că mai eram nici cu adevărat stresată. În timp ce mă concentram să stau cât mai nemişcată, m-a lovit uşor pe spate.

— Relaxează-te. Dacă vei sta încordată, te va durea mai tare şi îi va lua mai mult să se vindece.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am forţat muşchii să se detensioneze. Mi-am strâns şi apoi desfăcut pumnii, şi cu fiecare desfacere a lor mi-am eliberat tensiunea din muşchii spatelui.

Sophia ne învățase trucul ăsta, în special pentru a o ajuta pe Whitney să nu mai aibă ieșirile ei periodice, și...

— Sophia? Whitney? Astea sunt unele dintre fetele care au fost acolo?, întrerupe Eddison povestea.

— Sunt fete, da. Bine, Sophia ar trece mai degrabă drept femeie.

Fata mai ia o înghițitură din sticlă și se uită să vadă cât lichid a mai rămas.

— De fapt, și Whitney la fel. Deci, vorbim despre două femei.

— Cum arată cele două? Le putem identifica dintre...

— Nu sunt din Grădină.

E dificil de categorisit privirea pe care i-o aruncă detectivului mai tânăr – parțial milă, amuzament, ironie.

— Am avut o viață și înainte, să știi. Nu m-am născut în Grădină. Cel puțin, nu în grădina asta.

Victor se uită din nou la poză, încercând să calculeze cam cât durase să fie realizat desenul. Atât de mare, cu așa multe detalii.

— Nu a fost tot tatuat o dată, îi spune fata, urmărindu-i privirea care se oprise pe fotografie. A început prin a desena contururile. Apoi, de-a lungul a două săptămâni, a tot revenit pentru a adăuga culoarea și detaliile. Iar când a fost terminat, am devenit și eu unul dintre Fluturii Grădinii. Jucăria unui Dumnezeu care își crease micuța lui lume.

— Povestește-ne despre Sophia și Whitney, spune Victor, bucuros să lase tatuajul deoparte, momentan.

Are o presimțire legată de ceea ce s-a întâmplat după ce tatuajul a fost terminat, și ar accepta chiar și să fie numit laș pentru că nu vrea încă să o audă.

— Locuiam cu ele.

Eddison își atinge carnetul pe care îl poartă în buzunar.

— Unde?

— În apartamentul nostru.

— Trebuie să...

Victor îi taie avântul colegului său.

— Spune-ne despre apartament.

— Vic, protestează Eddison. Nu vezi că nu ne dă deloc informații?

— O va face, răspunde el. Când va fi pregătită.

Fata îi privește când pe unul, când pe celălalt, trecându-și sticla de apă dintr-o mână în alta de parcă ar fi o minge pe care se pregătește să o arunce.

— Spune-ne despre apartament, o invită el din nou.

Eram opt fete care locuiam acolo împreună, și toate lucram la restaurant. Era un apartament enorm la mansardă, o singură cameră imensă, cu paturi și dulapuri aliniate de-a lungul pereților, de parcă ar fi fost mici căsuțe din lemn. Fiecare pat avea la căpătâi un cuier pentru agățat haine, iar la picioarele noastre erau sfori de care puteai trage ca să dai draperiile la o parte. Nu aveam cine știe ce intimitate, dar era perfect pentru noi. În circumstanțe normale, chiria ar fi fost al naibii de mare, dar era un cartier de căcat, iar noi eram atât de multe, cele care împărțeam apartamentul, încât făceam banii de chirie într-o singură noapte, maxim două, apoi pe restul îi treceam liniștite la bani de cheltuială.

Eram un amestec straniu – studente, fete certărețe și stridente și o cnrvă ieșită la pensie. Unele își doreau libertatea de a fi cine le trecea prin cap, altele ne doream libertatea de a putea fi lăsate în pace. Singurele lucruri care ne asemănau erau că munceam la restaurant și că trăiam la comun.

Și, sincer? Era aproape ca-n paradis.

Sigur, mai aveam certuri uneori, erau chiar și încleștări serioase și răfuieli, dar în cea mai mare parte a timpului ele

se fâsâiau repede. Cineva mereu era dispus să-ţi împrumute o rochie, o pereche de pantofi sau o carte. Aveam munca, unele aveau şi cursuri la facultate, dar dincolo de asta aveam ceva bani şi întregul oraş la picioarele noastre. Chiar şi pentru mine, care crescusem fără a fi supravegheată strict, genul ăla de libertate era un lucru minunat.

Frigiderul era mereu plin cu covrigi, chifle, băutură şi apă îmbuteliată, iar în dulapuri erau mereu prezervative şi aspirină. Uneori, găseam ce mai rămăsese din mâncarea comandată de celelalte, iar când serviciile sociale veneau să o viziteze pe Sophia, să vadă cum se mai descurcă, dădeam o fugă până la supermarket să ne facem aprovizionarea cu mâncare şi ascundeam băutura şi prezervativele. Dar, în rest, mâncam în oraş sau comandam ceva. Din canză că munceam în fiecare seară printre mâncăruri, evitam bucătăria din apartamentul nostru de parcă ar fi fost contaminată de ciumă.

Ah, şi tipul mereu beat. Nu eram niciodată sigure dacă locuieşte în clădire sau nu, dar după-amiezile îl vedeam bând pe stradă şi în fiecare seară îşi pierdea cunoştinţa în faţa uşii noastre. Nu în faţa uşii clădirii, ci în faţa uşii apartamentului nostru. Era şi un nenorocit de pervers, nu doar beţiv, aşa că atunci când ne întorceam în apartament după lăsarea întunericului – cam în fiecare noapte, adică – mergeam până pe acoperiş şi apoi coboram pe scara de incendiu, ca să intrăm pe geam în apartament. Sophiei îi era milă de beţivul pervers şi nu voia să cheme poliţia să-l ridice. Dată fiind situaţia în care era ea – o prostituată ieşită la pensie şi o fostă dependentă de droguri care acum încerca să-şi recupereze copiii – nu am insistat să o contrazicem.

Fetele astea au fost primele mele prietene. Presupun că am mai întâlnit oameni asemănători şi înainte de ele, dar acum era complet diferit. De obicei, încercam să stau departe de oameni. Dar cu fetele astea munceam şi locuiam, aşa că era... pur şi simplu altceva.

Era Sophia, care dădăcea pe toată lumea şi care reuşise să

se abţină de la droguri pentru un an întreg când am întâlnit-o eu. Timp de doi ani înainte de asta, tot încercase să se lase şi mai avusese scăpări. Era mama a două fete superbe şi fuseseră luate împreună de aceeaşi familie adoptivă. Mai mult decât atât, părinţii adoptivi sprijineau iniţiativa Sophiei de a le câştiga înapoi într-o zi. Îi dădeau voie să vină şi să le viziteze ori de câte ori voia. De fiecare dată când dependenţa ei îşi scotea din nou colţii, una dintre noi o înghesuia într-un taxi şi o trimitea să-şi vadă fiicele, ca să-şi amintească de ce trebuie să se lupte cu demonii proprii.

Era Hope, şi mai era şi mica ei marionetă, Jessica. Hope era cea cu multe idei, cu chef de viaţă, iar Jessica era de acord cu tot ce spunea sau făcea Hope. Umplea apartamentul cu râsete şi sex şi, dacă Jessica se folosea de sex ca să-şi îmbunătăţească stima de sine, cel puţin Hope îi arătase cum să se bucure de momentele astea. Ele erau cele mai tinere – şaisprezece şi şaptesprezece ani, atunci când mă mutasem eu în apartament.

Amber avea şi ea tot şaptesprezece ani, dar, spre deosebire de celelalte două, ea chiar avea un plan. A reuşit să facă în aşa fel încât să fie declarată legal o minoră care îşi poate purta singură de grijă, pentru a ieşi din sistemul care o plasa în adopţie, şi-a dat examenele şi a intrat la un liceu, iar acum încerca să-şi dea seama ce o pasionează, gândindu-se pe viitor şi la facultate. Mai era şi Kathryn, cu câţiva ani mai mare, care absolut niciodată nu pomenea ceva despre viaţa ei de dinainte de apartament. De fapt, nu prea pomenea despre mare lucru. Uneori, putea fi convinsă să ni se alăture în escapadele noastre, dar pe cont propriu nu avea niciodată vreo iniţiativă. Dacă cineva ne-ar fi pus pe toate opt la zid şi ne-ar fi întrebat care dintre noi se ascunde de ceva sau de cineva, Kathryn ar fi fost de fiecare dată cea arătată cu degetul. Cu toate astea, n-o întrebam ce a păţit. Una din regulile de bază ale apartamentului era să nu iscodim trecutul vreuneia dintre noi. Cu toate aveam istorii personale pe care le căram, grele, în spinare.

Pe Whitney am menţionat-o, cea care avea crize periodice.

Era în ultimul an la facultatea de psihologie, dar era atât de pe muchie tot timpul. Nu neapărat într-un sens negativ, doar în genul „nu prea reacționez bine la stres" În vacanțe, era fantastică. În timpul semestrelor, însă, făceam toate cu rândul încercând să o calmăm naibii puțin. Noemie era și ea studentă, încerca să-și dea licența în cel mai inutil domeniu cunoscut omului. Pe bune, cred că singurul motiv pentru care mergea la facultate era fiindcă avea o bursă și pentru că studiul limbii engleze îi dădea posibilitatea de a citi o grămadă, de plăcere. Din fericire pentru noi, era foarte generoasă când venea vorba să împrumute cărți.

Noemie a fost cea care mi-a spus de apartament, în a doua săptămână de când lucram la restaurant. Eram de trei săptămâni în oraș și încă locuiam la un hostel, așa că îmi aduceam bagajele cu mine în fiecare zi la muncă, toate posesiunile mele lumești. Eram în camera înghesuită destinată personalului, ne dădeam jos uniformele. O lăsam pe a mea întotdeauna la restaurant, ca nu cumva să-mi fie furată, împreună cu bagajele, în timp ce dormeam. Măcar, în felul ăsta, eram sigură că nu aveam să-mi pierd jobul. Toată lumea se schimba acolo, pentru că uniforma – o rochie lungă și pantofi cu toc – nu erau genul de ținută pe care să o etalezi în drum spre casă.

— Așadar, hm... tu pari a fi de încredere, nu?, m-a întrebat, complet din senin. Cum să zic, nu te fofilezi fără să validezi cardul în autobuz, nu furi lucrurile celorlalți colegi. Nu pari să te droghezi sau ceva.

— Au vreun rost întrebările astea?

Mi-am pus repede sutienul, închizându-mi-l la spate și aranjându-mi sânii în cupele lui. De când stăteam la hotel, mă pricopsisem cu un fel de lipsă de modestie și pudoare, întărită și de faptul că trebuia să mă schimb zilnic în camera aia mică, în fața altor fete.

— Rebekah zicea că locuiești pe aici, pe aproape. Știi că o parte dintre noi stăm împreună, nu? Ei bine, acum avem un pat în plus.

— Vorbește serios, m-a asigurat Whitney, desfăcându-și părul arămiu din cocul strâns. Chiar e un pat liber.

— Și un dulap gen noptieră, a chicotit Hope.

— Noi am discutat despre chestia asta și ne-am întrebat dacă nu ai vrea să te muți cu noi. Chiria ar fi trei sute pe lună și include toate utilitățile.

Nu eram de prea multă vreme în oraș, dar până și eu știam că e imposibil.

— Trei sute?! Ce naiba primești pentru trei sute?

— Chiria întreagă e două mii, m-a corectat Sophia. Partea ta ar fi trei sute. Ce rămâne este pentru a acoperi utilitățile.

Suna foarte bine, doar că...

— Păi, și câte dintre voi locuiți acolo?

— Cu tine, am fi opt.

Ceea ce nu ar fi fost mult prea diferit față de hostel, dacă era s-o luăm așa.

— Aș putea să stau cu voi în seara asta, să văd cum e, și să mă hotărăsc mâine?

— Sună mișto!

Hope mi-a întins o fustă de blugi, care nu părea suficient de lungă nici ca să-mi acopere chiloții.

— Nu e a mea.

— Știu, dar cred că ți-ar sta drăguț.

Ea era deja cu un picior în pantalonii mei largi de catifea, așa că, în loc să dezbat problema, m-am strecurat cum am putut mai bine în fustă și m-am hotărât să am mare grijă când va trebui să mă aplec. Hope era rotunjoară, cu forme, aproape plinuță, așa că am reușit măcar să trag un pic de fustă în jos, pe pulpe.

Ochii proprietarului restaurantului s-au mărit când m-a văzut plecând împreună cu fetele.

— Locuiești cu ele acuma, nu? Fii în siguranță?

— Clienții au plecat, Guilian.

A abandonat accentul italienesc și vorbirea stricată, apoi m-a bătut pe umăr.

— Sunt niște fete de treabă. Mă bucur că o să fii și tu cu ele.

Opinia asta a lui a mai făcut un pas în a mă convinge, chiar înainte să apuc să văd apartamentul. Prima mea impresie față de Guilian a fost cea a unei persoane dure, dar corecte, și mi-a demonstrat că aveam dreptate atunci când el i-a oferit o săptămână de probă unei fete care a apărut la interviu târând o valiză și un rucsac, ca și cum n-ar fi avut nici măcar unde să stea. Se prefăcea că era italian la origine, pentru că asta îi determina pe clienți să creadă că mâncarea era mai bună, dar în realitate era un roșcat înalt, gen irlandez, cu păr rar și cu o mustață care îi ascunsese complet buza de sus și acum căuta să-i ia în stăpânire și restul feței. Credea că munca unui om valorează mai mult decât vorbele lui, și aprecia oamenii în funcție de asta. La finalul primei mele săptămâni de muncă, mi-a înmânat programul pentru săptămâna următoare, cu numele meu imprimat acolo.

Era trei dimineața când am plecat. Am memorat străzile și trenurile, și nu eram atât de impacientată pe cât poate ar fi trebuit să fiu când am intrat în cartierul lor. Cu picioarele trimițând valuri de durere în corp, de la ore întregi de stat pe tocuri, ne-am târât pe scările interminabile până la ultimul etaj, și apoi pe acoperiș, strecurându-ne printre obiecte de mobilă veche, grătare acoperite și ceva ce părea a fi o grădină de marijuana, într-un colț. Apoi, pe scara de incendiu, am coborât un etaj până la un apartament cu ferestre mari, înalte. Sophia a strecurat cheia, în timp ce Hope, amuzată, îmi spunea povestea bețivului pervers care stătea mereu pe hol.

Aveam și la hostel câțiva din ăștia.

Spațiul era larg, deschis și curat, cu patru paturi, câte unul lipit de fiecare perete, și un grup de canapele strânse în mijloc, sub forma unui pătrat. Bucătăria avea o masă-insulă, care o separa de restul camerei, iar o ușă se deschidea direct în baie. Acolo era un duș imens, deschis, cu zece pâlnii diferite care se îndreptau în tot atâtea direcții.

— Nu punem întrebări despre cei care au locuit aici

înaintea noastră, mi-a spus cu delicateţe Noemie, când mi-a arătat baia. E doar un duş, totuşi, nu o orgie.

— Îi poţi convinge de asta pe cei care vin să-l repare?

— Ah, nu. Ne-o tragem cu ei tot timpul. Face parte din distracţie.

Am zâmbit, în ciuda a ceea ce simţeam. Fetele erau amuzante la muncă, întotdeauna jonglau cu diferite glume, insulte şi complimente prin bucătărie, se plângeau de clienţii nesuferiţi sau flirtau cu bucătarii şi cu băieţii care spălau vasele. Zâmbisem mai mult în ultimele două săptămâni decât poate în întreaga mea viaţă.

Fiecare şi-a aruncat genţile şi poşetele pe noptiere, iar multe dintre ele s-au şi schimbat în pijamale sau în hainele pe care le purtau prin casă, cu toate că nu erau încă pregătite să se culce. Whitney şi-a scos manualul ei de psihologie, în timp ce Amber a aşezat unul lângă altul douăzeci de pahare mici, pentru shot-uri, şi le-a umplut cu tequila. M-am întins să iau şi eu unul, dar Noemie mi-a întins în schimb un păhărel cât un degetar plin cu votcă.

— Tequila e pentru fetele care au de învăţat.

Aşa că m-am aşezat pe una dintre canapele şi am urmărit-o pe Kathryn punându-i întrebările pentru test lui Amber, ocazie cu care am aflat că fiecare pahar era pentru câte o întrebare. Dacă Amber nu nimerea răspunsul, trebuia să bea un pahar. Dacă răspundea corect, putea face pe altcineva să bea în locul ei. Pe primul mi l-a dat mie, iar eu am încercat să nu vomit de la combinaţia scârboasă de tequila cu votcă.

Eram încă treze când s-a crăpat de ziuă. Noemie, Amber şi Whitney au plecat la cursuri, iar noi celelalte, în final, ne-am dus să dormim. Când ne-am trezit, după-amiaza, am semnat contractul pentru chiria apartamentului şi mi-am plătit prima lună doar din bacşişul făcut în ultimele două nopţi. Atât de simplu, ca şi cum ai bate din palme, nu mai eram o fată fără casă, rămasă pe drumuri.

— Ai spus că era a treia ta săptămână în oraș?, întreabă Victor, uitându-se la o listă cu localitățile la care fata s-ar fi putut referi.

În vocea ei nu se regăsea niciun accent, niciun fel de regionalisme care să îl ajute să-i stabilească originea. Cumva, era convins că lipsa lor era intenționată.

— Da, corect.

— Unde ai fost înainte de asta?

Preferă să-și termine apa din sticlă, în loc să dea un răspuns. Pune cu grijă sticla goală pe colțul mesei, apoi se lasă din nou pe spate în scaun, scărpinându-și mâinile prin bandaje.

Victor se ridică și își dă jos jacheta, apoi înconjoară masa și ajunge în spatele fetei. Îi acoperă umerii cu jacheta lui. Fata se încordează când el se apropie, dar polițistul este atent să nu-i atingă pielea rănită. Când Victor se întoarce la locul lui, fata se mai relaxează și își strecoară brațele în jachetă. Îi este mare, îi cade în falduri de-o parte și de alta a corpului, dar mâinile ei prinse în cătușe par să se simtă destul de confortabil în ea.

New York, decide el. Apartamente mari gen hală, restaurante deschise până târziu în noapte. În plus, s-a referit la metrou ca la tren, și ar trebui să aibă și asta o semnificație, nu? Își impune să țină minte să contacteze poliția din New York, să vadă dacă poate afla ceva de la ei legat de fată.

— Ai mers la școală?

— Nu. Doar la muncă.

O bătaie în geam îl face pe Eddison să părăsească încăperea. Fata îl urmărește ieșind, și pe fața ei se observă o oarecare satisfacție, după care se întoarce cu o privire inexpresivă la Victor.

— Ce te-a făcut să te hotărăști să-ți încerci norocul în marele oraș?, o întreabă el. Nu pare că ai fi cunoscut pe cineva acolo sau că aveai un plan pentru ce vei face când vei ajunge. De ce te-ai dus?

— De ce nu? E ceva nou, nu-i așa? Ceva diferit?

— Ceva îndepărtat?

Fata ridică o sprânceană.

— Cum te cheamă?

— Grădinarul îmi spunea Maya.

— Dar înainte de asta ai fost altcineva.

— Uneori, e mai ușor să uiți, știi?

Se joacă acum cu cătușele, plimbându-le de-a lungul încheieturilor. Probabil la fel cum ar fi făcut și cu niște brățări late, argintii, dacă le-ar fi purtat.

— Eram prinsă acolo, nu aveam nicio șansă de a evada, nu aveam cum să mă întorc la viața mea de dinainte, așa că la ce m-ar fi ajutat să mă agăț de ea? De ce să-ți provoci și mai multă durere amintindu-ți de ceva ce nu mai poți avea?

— Vrei să spui că ai uitat cine ai fost înainte?

— Vreau să spun doar că el mă striga Maya.

Am stat destul de izolată de celelalte fete până ce tatuajul mi-a fost terminat, cu excepția lui Lyonette, care continua să vină în fiecare zi și să stea de vorbă cu mine, să-mi dea cu un unguent pe spatele care îmi era carne vie. M-a lăsat să-i studiez propriul ei tatuaj, fără să dea semne de jenă sau dezgust. Era acum o parte din ea, la fel ca respiratul, la fel ca grația nestudiată din mișcările ei. Detaliile tatuajului erau pur și simplu impresionante și mă întrebam oare de câtă suferință era nevoie când venea vremea să fie împrospătate culorile tușului. Ceva m-a împiedicat să o întreb asta. Un tatuaj bine făcut avea nevoie de ani întregi până să se estompeze – nici nu voiam să mă gândesc ce ar fi însemnat să rămân atâta vreme în Grădină.

Sau, mai rău, ce ar fi însemnat să nu mai fiu.

Somniferele au continuat să vină odată cu cina mea, pe care Lyonette mi-a adus-o pe o tavă, împreună cu a ei. În diminețile care au urmat m-am trezit nu în pat, ci pe banca tare

cu acoperământ din piele, cu Grădinarul care își trecea mâinile peste părțile din corpul meu deja tatuate, ca să vadă cum se vindecă, cât de sensibile mai erau. Nu-mi dădea niciodată voie să-l văd. Spre deosebire de camera mea, cu pereți de sticlă care reflectau totul, încăperea de aici avea pereți mați, care nu mă lăsau să prind niciun amănunt din înfățișarea lui.

Fredona un cântec în timp ce lucra la decorarea spatelui meu, un ton care era plăcut el în sine, dar care se contopea oribil cu zgomotul mecanic pe care îl făceau ăcele. Îi plăceau melodiile vechi, în special: Elvis, Sinatra, Martin, Crosby, chiar și surorile Andrews. Era un fel straniu de durere, să aleg să stau acolo întinsă și să-l las pe el să-și imprime cu ajutorul ăcelor semnul posesiunii asupra mea. Oricum, nu vedeam ce alte opțiuni aș fi avut. Lyonette mi-a spus că ea stătuse acolo cu fiecare dintre fete, până ce aripile fuseseră gata. Nu reușisem încă să explorez Grădina, nu putusem să-mi dau seama dacă exista vreo cale de evadare. Nu eram sigură dacă Lyonette era convinsă că nu există o cale de scăpare sau dacă pur și simplu încetase să-i pese. Așa că i-am dat lui voie să-mi pună aripile alea nenorocite pe spate. Nu m-am întrebat niciodată ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi luptat, dacă aș fi refuzat.

Aproape că am fost totuși la un pas de a pune întrebarea, dar Lyonette a pălit brusc, așa că am schimbat ce voiam să întreb.

M-am gândit că avea cumva de-a face cu faptul că nu mă ducea niciodată pe coridoarele lungi, ci doar prin Grădina propriu-zisă, prin peștera din spatele cascadei. Probabil că existau lucruri pe care ea nu dorea ca eu să le văd – sau pe care nu era dispusă să mi le arate, sunt două chestii diferite, de fapt –, dar ele puteau aștepta. Poate era o lașitate din partea mea să-mi spun asta. Sau doar pragmatism.

Abia aproape de sfârșitul celei de-a treia săptămâni în Grădină a terminat tatuajul.

Toată dimineața îl simțisem mai concentrat, mai intens, respira mai rar, lua guri scurte de aer. În prima zi, începuse

tatuajul direct pe coloana mea, și trasase doar conturul aripilor. Apoi, zilele următoare, pornise de la marginea aripilor și mersese ușor spre centru, către coloană, și se rotise în jurul meu, fără a insista mereu în același loc. Era incredibil de meticulos.

Apoi, intonatul s-a oprit, iar respirația lui era și mai grăbită, în timp ce ștergea de pe spatele meu sângele și tușul în exces. Mâinile îi tremurau de emoție, după ce atâta vreme fuseseră stabile și hotărâte. Apoi, pe pielea mea a întins un unguent rece, acoperindu-mi fiecare bucățică din spate.

— Ești minunată, a spus, răgușit. Absolut fără niciun defect. Un exponat valoros la colecția mea, la grădină. Și acum... acum ar trebui să ai și un nume.

Degetele lui mi-au mângâiat pielea spatelui, tot mai jos, trecând peste modelul care deja se vindecase, cel cu care începuse. Apoi, mi-au atins părul, la baza gâtului. Avea degetele uleioase și am simțit imediat cum unguentul îmi îmbâcsește părul. Pe neașteptate, m-a tras jos de pe bancă, în așa fel încât picioarele mi-au aterizat pe podea, în timp ce partea superioară a corpului mi-a rămas în continuare pe banchetă. Îl auzeam făcându-și înfrigurat de lucru cu cureaua și cu fermoarul de la pantaloni, așa că am strâns ochii cât am putut de mult.

— Maya, a mormăit el, întinzându-și mâinile spre sânii mei. Ești Maya acum. Ești a mea.

O bătaie puternică în ușă o oprește din a descrie ce a urmat, și fata pare atât speriată, cât și recunoscătoare.

Victor scapă o înjurătură ca pentru el și sare din scaun direct la ușă, pe care o deschide de perete. Eddison îi face semn să iasă pe hol.

— Ce mama naibii ai?, șuieră Victor. Începuse să vorbească.

— Echipa care a percheziționat biroul suspectului a găsit ceva.

Ridică o pungă mare, plină cu permise de conducere și cărți de identitate.

— Pare-se că le-a păstrat pe toate.

— Pe toate de la fetele care aveau așa ceva, spune Victor și agită punga, să le vadă și pe cele care nu sunt chiar la suprafață. Le-ai găsit și pe ale ei?

Eddison îi întinde o altă pungă, mai mică, în care e o singură bucată de plastic. Este o carte de identitate și Victor o recunoaște imediat. Fata e puțin mai tânără ca acum, iar fața îi este mai blândă, chiar dacă expresia o are neschimbată.

— Inara Morrissey, citește el numele de pe card, dar Eddison clatină din cap.

— Le-au scanat și pe restul și acum le caută în baza de date, dar au început cu ea. Inara Morrissey nu a existat până în urmă cu patru ani. Numărul de identificare pe care ni l-au dat cei de la Recensământ îi aparține unei fetițe în vârstă de doi ani, care a murit prin anii șaptezeci. Secția din New York a trimis pe cineva să investigheze la ultimul ei loc de muncă, un restaurant numit Evening Star. Adresa de pe cartea de identitate este a unei clădiri dărâmate, dar am sunat la restaurant și am obținut adresa reală a apartamentului. Polițistul cu care am discutat a fluierat în timp ce mi-a dat dictat adresa: aparent, se află într-un cartier rău famat.

— Fata ne-a spus asta, zice Victor, cumva absent.

— Da, e așa de încredere fata asta, ca o carte deschisă...

Nu răspunde imediat, e absorbit de cartea de identitate pe care o ține în mână. E de acord cu partenerul său – probabil este un act fals, dar atât de reușit. La naiba, un fals atât de bun! În circumstanțe normale, trebuie să recunoască că s-ar fi lăsat păcălit.

— Cam de pe când nu a mai apărut la muncă?

— Acum doi ani, susține șeful ei. Impozitele susțin și ele teoria asta.

— Doi ani...

Dă punga mare înapoi, iar pe cea mică o împăturește în

jurul cărții de identitate, apoi o strecoară în buzunarul de la spate.

— Pune-i să verifice astea cât mai repede posibil; să ia tehnicieni și din alte echipe, dacă sunt disponibili. Trebuie să fie o prioritate identificarea fetelor care sunt acum la spital. Apoi rămâne să ne auzim cu băieții din New York, imediat ce au noutăți.

— Am înțeles, spune Eddison, spoi se încruntă spre ușa închisă. Chiar începuse să vorbească?

— Nu asta e neapărat problema ei, că nu vorbește, zice Victor și râde înfundat. Pune mâna și însoară-te, Eddison, sau, și mai bine, devino tatăl unor adolescente. E mai maleabilă decât multe altele, dar totuși are multe în comun cu o adolescentă rebelă. Trebuie pur și simplu să înoți printr-un torent de informații, să vezi ce e relevant de acolo. Să pleci urechea la ce nu a fost rostit explicit.

— Ăsta e motivul pentru care eu prefer să discut cu suspecții, nu cu victimele.

Pe urmă o ia grăbit spre camera tehnică, fără să mai aștepte un răspuns.

Fiind oricum ieșit din camera de interogatoriu, se gândește că ar putea să profite de pauza asta. Victor pornește grăbit de-a lungul holului și apoi intră în camera principală a secției, strecurându-se printre birouri către acea parte a încăperii care servește drept bucătărie. Scoate cafetiera din aparat și miroase conținutul. Clar nu e fierbinte, dar nu pare nici foarte veche. Toarnă în două căni care aparent sunt curate, apoi le bagă în cuptorul cu microunde. În timp ce se încălzesc, deschide frigiderul și se uită după ceva comestibil.

Feliile de tort nu sunt chiar ce are el în minte, dar la o adică merg și ele – în curând, pe două farfurii de hârtie se lăfăie două felii groase, alături de o cutiuță cu frișcă lichidă și două pliculețe de zahăr. Apucă și cănile cu cafea și își croiește drum înapoi, pe unde a venit.

Eddison se încruntă, dar totuși îi ține farfuriile și cănile cât

Între timp Victor își pune căștile în urechi. Nu încearcă să ascundă firul care iese din ele; fata e mult prea deșteptă ca s-o păcălească. Când se simte echipat cum trebuie, ia prăjiturile și cafeaua și intră în camera de interogatoriu.

O ia prin surprindere pe fată, cu feliile de tort. El își ascunde cu greu zâmbetul atunci când îi împinge o farfurie și o cană pe suprafața de inox a mesei.

— M-am gândit că s-ar putea să-ți fie foame. Iar cât despre cafea, nu știam cum o bei.

— Nu mi-e foame, dar mersi.

Bea din cafeaua neagră, se strâmbă, dar înghite și continuă să o bea amară.

Așteaptă până ce gura ei e plină cu glazură de căpșuni.

— Povestește-mi despre Evening Star, Inara.

Nu se înecă cu tort, nu clipește, dar pentru o secundă se lasă tăcerea, o clipă de liniște absolută care se evaporă rapid, și pe care el n-ar fi observat-o dacă nu ar fi fost atent fix la asta. Fata înghite și își linge glazura de pe buze, lăsând totuși o vagă culoare roz pe ele.

— E un restaurant. Dar sunt sigură că știi deja asta.

Victor scoate cartea de identitate din buzunar și o așază așa, împăturită în pungă, pe masă. Ea bate cu unghia deasupra cardului, în timp ce cu o mână pare că vrea să-și ascundă fața.

— Le-a păstrat?, întreabă, neîncrezătoare. Pare...

— O prostie?

— Sigur.

Fața i se contractă într-o strâmbătură, ca și cum ar fi dintr-o dată căzută pe gânduri. Degetele ei împing cartea de identitate cât mai departe pe suprafața mesei.

— Pe toate?

— Credem că da, din ce știm până acum.

Se joacă cu lichidul din cană, rotindu-l dintr-o direcție în alta.

— Dar Inara e la fel de fictiv cum e și Maya, nu e așa?, o întreabă el cu blândețe. Numele tău, vârsta, nimic din astea nu

sunt reale.

— Sunt destul de reale, îl corectează ea. Pentru scopul pe care-l au.

— Destul de reale pentru a obține cu ele un serviciu și un loc unde să locuiești. Dar ce a fost înainte de ele?

Una dintre trăsăturile faine ale New York-ului era că nimeni nu punea vreodată întrebări. Este unul dintre acele locuri în care oamenii merg, pur și simplu, știi? E un vis, un scop, un spațiu în care te poți face dispărut, printre milioane de alți oameni care fac și ei aceeași chestie ca tine. Nimănui nu-i pasă de unde ai venit sau de ce ai plecat, pentru că sunt mult prea concentrați pe ce își doresc ei, unde merg ei. New York-ul are atât de mult trecut, dar toți oamenii de aici nu vor să știe decât de viitor. Chiar și când ești originar din orașul ăsta, te poți muta într-un alt colț al New York-ului și nimeni nu va ajunge să te găsească.

Am luat autobuzul spre New York cu toate lucrurile mele îngrămădite într-un sac marinăresc și o valiză. Am găsit un fast-food, iar celor de acolo nu le păsa dacă dormeam în holul de deasupra, cât timp puteam fi o chelneriță eficientă. Unul dintre ceilalți voluntari mi-a povestit despre un tip care tocmai îi făcuse acte false pentru soția lui, venită ilegal în țară din Venezuela. Am sunat la numărul de telefon pe care mi l-a dat, iar ziua următoare eram la bibliotecă, așezată sub o statuie ce reprezenta un leu, așteptând ca o persoană necunoscută să mă abordeze.

Nu mi-a inspirat prea multă încredere când a apărut într-un final, la o oră și jumătate după cea pe care o stabilisem ca să ne vedem. Era de înălțime medie și slăbănog, iar hainele lui erau pline de pete – nu voiam să știu ce erau lichidele care îmbibaseră materialul. Părul lui jegos și nepieptănat mai avea puțin și lua forma unor dreaduri, și își trăgea mereu nasul, iar

ochii îi erau neliniștiți și priveau mereu cu teamă în jur. Din când în când, își freca nasul înroșit. Poate că era un geniu când venea vorba de falsificat acte, dar nu era greu de ghicit unde se duceau banii luați de la clienți.

Nu m-a întrebat cum mă cheamă. De fapt, m-a întrebat doar cum vreau să mă cheme. Ce dată a nașterii doresc, ce adresă, dacă am carnet de șofer, dacă vreau să fiu donatoare de organe. În timp ce vorbeam, am intrat în bibliotecă, așa că automat a trebuit să vorbim în șoaptă și numai chestiile esențiale. Când am trecut pe lângă un banner cu o porțiune mare albă, ne-am oprit și el mi-a făcut o poză. Avusesem grijă să arăt așa cum voiam înainte să plec la întâlnirea cu el, chiar cumpărasem și ceva farduri, așa că știam că pot arăta de nouăsprezece ani, cât îmi doream. Totul ține de ochi, de privire, de fapt. Dacă ai văzut destule chestii, pur și simplu arăți mai în vârstă, indiferent de restul trăsăturilor tale.

Mi-a spus să ne întâlnim în aceeași seară, la o anume tonetă de hot dogs, și mi-a promis că va avea actele. Când ne-am reîntâlnit – a întârziat din nou – mi-a întins un plic. Un obiect atât de mic, pe bune, dar de ajuns cât să schimbe o viață. Mi-a spus că face o mie, dar că o poate lăsa la cinci sute dacă accept să mă culc cu el.

I-am plătit o mie.

Am plecat fiecare în direcții opuse și, când am ajuns la hostelul unde plănuisem să rămân în noaptea aia – cât mai departe de fast-food și de oricine care ar fi putut să-și amintească de felul în care am obținut actele false –, am deschis plicul și m-am uitat pentru prima dată la Inara Morrissey.

— De ce nu voiai să fii găsită?, întreabă el, folosind un creion pentru a amesteca frișca în cafea.

— Nu mi-era teamă de a fi găsită: ca să fii găsită, cineva trebuie să te caute.

— Și de ce nu te-ar fi căutat nimeni?

— Mi-e dor de New York. Nimeni nu pune genul ăsta de întrebări acolo.

Aude un zgomot în ureche, semnal că unul dintre tehnicieni a intrat pe fir și vrea să-l anunțe ceva.

— Cei din New York spun că și-a dat examenele de cunoștințe generale din liceu cu trei ani în urmă, dar înainte să termine clasa a douăsprezecea. A trecut examenele cu brio, dar nu a dat semne că ar vrea să dea BAC-ul și să se înscrie la facultate. Nu a cerut nici foaia matricolă, ca să se angajeze sau ca să o folosească mai târziu, în caz că voia să meargă la facultate.

— Ai abandonat liceul?, o întreabă. Sau ai dat examenele alea mai devreme, ca să nu mai ai nevoie de BAC?

— Acum, că ai un nume, îți e mai ușor să-mi răscolești prin viață, așa e?

Își termină felia de tort și pune furculița în mijlocul farfuriei, cu dinții în jos. Rupe unul din pliculețele cu zahăr și îl deșartă pe farfurie. Își linge singurul deget care nu e acoperit de glazură și ciocolată, apoi îl lipește de grămăjoara de zahăr. Îl bagă pe urmă în gură.

— Dar văd că ai numai informații despre New York, totuși.

— Știu, așa că acum va trebui să-mi spui tu ce s-a întâmplat înainte.

— Îmi plăcea să fiu Inara.

— Dar nu ești Inara în realitate, îi spune el cu blândețe și observă furia care se oglindește o secundă în privirea fetei.

Dispare într-o clipită, dar nu se poate nega că fusese acolo. La fel ca zâmbetul ei de surpriză de mai devreme.

— Așadar, un trandafir căruia i se spune altfel decât trandafir nu mai e un trandafir?

— E limbaj, nu identitate. Ce ești tu nu este un nume, este o poveste, un trecut, și trebuie să-l aflu.

— De ce? Trecutul meu nu-ți va spune nimic despre

Grădinar, și nu asta e ceea ce vrei să știi? Despre Grădinar și Grădina lui? Despre toți Fluturii lui?

— Și dacă va supraviețui cât să ajungă la proces, va trebui să aducem martori de încredere. O tânără care nu ne poate spune nici numele ei real nu poate fi văzută ca fiind credibilă.

— E doar un nume.

— Nu și dacă este al tău.

Pe buze îi apare din nou acea jumătate de zâmbet.

— Bliss a spus chestia asta.

— Bliss?

Lyonette stătea la ușa camerei unde se făceau tatuajele, ca întotdeauna, cu privirea în altă parte, într-o încercare de politețe, până ce am reușit să îmbrac acea rochie neagră care devenise singura mea piesă vestimentară.

— Închide ochii, mi-a spus. Hai să facem chestia asta treptat.

Îmi ținusem atâta timp ochii închiși în camera aia, încât până și gândul de a fi fără vedere din proprie voință îmi făcea pielea să se înfioreze. Dar Lyonette fusese corectă și bună cu mine până atunci, în plus probabil că mai făcuse același lucru și cu alte fete. Am luat hotărârea de a avea încredere în ea. Odată ce am închis ochii, m-a luat de mână și m-a condus de-a lungul coridorului în direcția opusă față de cea în care mergeam de obicei. Holul era lung, iar în capătul lui am făcut la stânga. Cu mâna dreaptă, am tot pipăit pereții de sticlă pe lângă care treceam.

Apoi, m-a condus într-un separeu sau o cameră și m-a poziționat așa cum dorea ea, punându-și cu blândețe mâinile pe umerii mei. Am simțit cum face câțiva pași înapoi.

— Deschide ochii.

Stătea în fața mea, într-o cameră aproape identică cu a mea. Aceasta avea câteva tuse personale: deasupra patului, pe

un raft, erau câteva origami; plapuma și așternuturile erau de culoarea dovleacului copt, iar o draperie ascundea privirii toaleta, chiuveta și dușul. De sub plapuma care părea călduroasă se vedea ieșind cotorul unei cărți.

— Ce nume ți-a dat?

— Maya.

Am simțit un fior când l-am spus pentru prima dată cu voce tare, și mai ales când mi l-am amintit pe el, repetându-l la nesfârșit, în timp ce...

— Maya, a zis ea, dându-mi o altă amintire a felului în care acest nume poate fi rostit. Uită-te la tine acum, Maya.

A ridicat o oglindă și a ținut-o în așa fel încât să mă pot privi și într-o a doua oglindă care era în spatele meu.

Multe porțiuni de pe spatele meu erau încă roșii și umflate, acolo unde tușul era proaspăt. Știam că, în timp, culoarea nu va mai fi la fel de închisă. Nimic nu ascundea privirii desenul de pe spatele meu. Era urât și teribil.

Și încântător.

Aripile superioare erau maronii-caramel, cu nuanțe aurii, cam la fel cum erau părul lui Lyonette și ochii ei, străbătute de nervuri fine de negru, alb și arămiu. Aripile inferioare aveau nuanțe de roz și mov, intercalate și ele cu alb și negru. Detaliile erau impresionante, degradé-ul coloristic părea să capete viață. Culorile erau bogate și mi se întindeau pe aproape tot spatele, de la umeri până deasupra coapselor.

Talentul artistic nu putea fi negat. Indiferent câte neajunsuri ar fi avut, Grădinarul chiar era talentat.

Uram desenul, dar era minunat.

Un cap a apărut în cadrul ușii, urmat rapid de restul corpului unei fete micuțe. Sigur nu avea mai mult de un metru cincizeci, dar nimeni nu putea să-i vadă formele perfecte și încă s-o considere un copil. Avea o piele impecabilă, albă ca zăpada, și ochi de un albastru-violet, iar chipul îi era încadrat de bucle negre, răvășite. Era un amestec de contraste care îți luau ochii, cu nasul cârn de mărimea unui nasture, care o

făcea să pară mai degrabă drăgălaşă decât frumoasă, dar, la fel ca restul fetelor pe care le surprinsesem cu colţul ochiului prin Grădină, era încântătoare.

De altfel, frumuseţea îşi pierde semnificaţia când eşti înconjurat de prea multă.

— Deci, ea e fata cea nouă.

Puştoaica s-a aruncat pe patul din încăpere, a luat în braţe o pernă micuţă şi a strâns-o la piept.

— Ce nume ţi-a dat nenorocitul?

— Te poate auzi, a dojenit-o Lyonette, dar fata doar a ridicat din umeri.

— Lasă-l să mă audă. Nu ne-a impus niciodată să-l iubim. Deci, ce nume ţi-a dat?

— Maya, am răspuns eu, în acelaşi timp cu Lyonette, iar numele începuse deja să fie ceva mai suportabil atunci când îl auzeam sau îl pronunţam.

Mă întrebam dacă va continua să fie din ce în ce mai inofensiv, dacă, în timp, numele acela nu mă va mai răni deloc, sau dacă, dimpotrivă, era un ciob de sticlă care mereu avea să-mi scrijelească pielea.

— Ah, nu e aşa rău, atunci. Imbecilul m-a numit pe mine Bliss.

Şi-a dat ochii peste cap şi a pufnit pe nas.

— Bliss! Chiar arăt eu ca o persoană care aduce fericire? Apăiii, ia să vedem.

Şi-a răsucit degetele în aer, ca şi cum ar fi vrut să facă o vrajă, şi în acel moment mi-a amintit puţin de Hope. Cu imaginea asta în minte, m-am răsucit uşor, să-i arăt tatuajul de pe spate.

— Nu-i rău. Culorile îţi vin bine, oricum. Va trebui să căutăm să vedem ce specie este.

— Este un Callophrys eryphon, a suspinat Lyonette. În denumirea populară, Spiriduşul Pinilor. Nu sună rău. Eu, de pildă, sunt un Lycaena cuprea, adică Aramă Strălucitoare.

— Eu sunt Fluture Mexican cu Aripi Albastre, a adăugat

Bliss. E o specie destul de drăguță. Oribil, de altfel, dar măcar nu trebuie să mă uit toată ziua la el. Iar în ce privește faza cu numele... Ar fi putut să ne cheme A, B, sau Unu, Doi, Trei, oricum n-ar fi contat. Puteam răspunde la chemare, dar măcar să nu ne fi prefăcut că sunt numele noastre. Ar fi fost mai direct așa. Mai puțin confuz.

— Mai puțin confuz?

— Păi, normal! Să-ți amintești cine ești și să fii conștientă că aici doar joci un rol. Dacă te gândești la numele ales ca fiind al tău, atunci apare criza de identitate. Criza de identitate duce la o cădere psihică, iar căderea psihică, pe aici, duce la...

— Bliss.

— Ce-i? Pare destul de lucidă încât să suporte adevărul. Măcar nu plânge. Și, oricum, știm cu toate ce face el când tatuajul e terminat.

Era un fel de Hope, dar mult mai inteligentă.

— Deci, la ce duce aici o cădere psihică?

— Uită-te pe coridoare. Doar nu o face după ce tocmai ai mâncat.

— Tocmai veniseși de-a lungul unui hol, îi reamintește Victor.

— Cu ochii închiși.

— Deci, ce era pe coridoare?

Rotește prin cană ce a rămas din cafea, în loc să răspundă, și îi aruncă lui Victor o privire prin care vrea să spună că el ar fi trebuit să știe deja.

În urechea lui se aude din nou zgomot.

— Ramirez tocmai a sunat de la spital, spune Eddison. Trimite poze ale fetelor care probabil vor supraviețui, după spusele doctorilor. Cei de la Recensământ au făcut o treabă destul de bună. Cu ajutorul lor și cu al băieților de la morgă, avem cam jumătate dintre fete deja identificate. Și... avem o problemă.

— Ce fel de problemă?

Fata îl priveşte pe neaşteptate, tăios.

— Una dintre fetele identificate are o familie... importantă. Ea îşi spune în continuare Ravenna, dar amprentele ei s-au potrivit cu ale lui Patrice Kingsley.

— Fata dispărută a senatoarei Kingsley?

Inara se lasă pe spate în scaun, cu o privire amuzată pe care nici nu încearcă să o ascundă. Victor nu e sigur ce găseşte ea amuzant la o situaţie care e pe cale să devină foarte complicată.

— Senatoarea a fost deja anunţată?

— Nu încă, spune Eddison. Ramirez a vrut să ne spună nouă mai întâi. Senatoarea a fost disperată să-şi găsească fiica, Vic. Nu avem nicio şansă să nu se implice în investigaţia noastră, odată anunţată.

Şi când treaba asta se va întâmpla, orice intimitate departe de ochii presei pe care încercau să o construiască pentru fetele astea va fi dusă pe apa sâmbetei. Feţele lor vor apărea la toate buletinele de ştiri, pe toate posturile de televiziune, de aici până pe Coasta de Vest. Iar Inara... Victor îşi masează ochii, cu mintea aiurea. Dacă senatoarea va afla că au unele suspiciuni legate de tânăra aflată în arest, nu se va lăsa până ce nu va depune plângere şi n-o va vedea după gratii.

— Spune-i lui Ramirez să amâne asta cât poate ea de mult, zice Victor într-un final. Avem nevoie de timp.

— Priceput.

— Mai adu-mi aminte de când lipseşte?

— Patru ani şi jumătate.

— Patru *ani* şi jumătate?!

— Ravenna, murmură Inara, iar Victor se holbează la ea. Nimeni nu uită vreodată exact cât timp a petrecut acolo.

— De ce nu?

— Se schimbă lucrurile, nu? Odată ce ai un senator amestecat în asta?

— Schimbă treaba şi pentru tine.

— Sigur că da. Cum ar putea să n-o schimbe?

Fata știe, își dă el seama, cu un sentiment de neliniște. Poate nu știe cu exactitate ce și cum, dar a mirosit că ei o suspectează de a fi fost într-un fel sau altul implicată. Victor evaluează în liniște amuzamentul din ochii ei, rânjetul cinic care îi strâmbă buzele. Parcă se simte prea în largul ei, deși se bănuiește a fi suspectă.

E vremea să schimbe subiectul, până la urmă, înainte de a-și pierde autoritatea pe care o are în încăperea asta.

— Ai spus că fetele din apartament au fost primele tale prietene.

Fata se foiește ușor în scaun.

— Păi, așa e, spune ea, precaută.

— De ce?

— Pentru că n-am avut alți prieteni înainte.

— Inara.

I-a răspuns la tonul acela exact așa cum o făceau de fiecare dată și fiicele lui – privindu-l urât, încruntată, luată prin surprindere, parcă prinsă cu mâța-n sac.

— Te pricepi. Ai copii?

— Trei fete.

— Și totuși, cariera ta presupune să te ocupi de adolescenți răniți sau maltratați.

— Să încerc să salvez adolescenți răniți sau maltratați, o corectează el. Încerc să le fac dreptate.

— Chiar crezi că oamenilor frânți le pasă să li se facă dreptate?

— Ție nu-ți pasă?

— Nu prea mi-a păsat niciodată, nu. Dreptatea e ceva relativ, defectuos în cele mai multe cazuri, și în realitate nu repară nimic.

— Ai mai fi zis asta dacă ai fi avut dreptatea de partea ta când erai copil?

Din nou acea jumătate de zâmbet, de data asta și mai amară, dispărută într-o clipită.

— Și de ce se presupune că nu am avut parte de dreptate?

— E meseria pe care mi-o fac zi de zi, şi crezi că încă nu m-am obişnuit să recunosc un copil lovit de soartă, când el stă chiar în faţa mea?

Îşi înclină capul într-o parte, apoi îşi muşcă buza şi clipeşte.

— Nu e chiar adevărat. Să spunem că am fost mai degrabă un copil aproape invizibil, mai degrabă neglijat decât abuzat. Sunt ursuleţul de pluş care adună praf pe el sub pat, nu soldatul cu un picior rupt.

Victor zâmbeşte uşor şi dă pe gât cafeaua care i s-a răcit. Fata şi-a reînceput dansul. Oricât de enervantă ar găsi Eddison chestia pe care o face ea, Victor se simte pe un teren familiar.

— În ce fel?

Uneori, te poţi uita la o nuntă şi să-ţi dai seama, resemnat, că orice copil produs în acea căsnicie va ieşi aiurea şi distrus. Este un simplu fapt, nu o previziune, o acceptare tristă a realităţii că acele două persoane nu ar trebui – dar o vor face cu siguranţă – să se reproducă.

Exact ca părinţii mei.

Maică-mea avea douăzeci şi doi de ani când s-a căsătorit cu tata; pentru ea, era al treilea mariaj. Primul a fost pe când avea şaptesprezece ani şi s-a măritat cu fratele bărbatului de atunci al maică-sii. Ăla a murit în mai puţin de un an, de un atac de cord, în timp ce făcea sex. Îi lăsase destul de mulţi bani, aşa că numai câteva luni mai târziu s-a măritat cu un tip cu doar cincisprezece ani mai în vârstă ca ea. Un an mai târziu, când au divorţat, a rămas cu şi mai mulţi bani. În peisajul ăsta a apărut taică-miu. Dacă n-ar fi lăsat-o gravidă, mă îndoiesc că nunta ar mai fi avut loc. Era arătos, dar nu era deloc bogat, nu avea planuri de afaceri în viitor şi era doar cu doi ani mai mare ca ea, ceea ce pentru mama era o listă lungă de defecte peste care n-ar fi putut trece.

Pentru listele astea ar trebui să-i mulţumim mamei ei, care

a avut nu mai puțin de nouă soți, înainte să ajungă la menopauză și să decidă că e prea uzată ca să se mai recăsătorească. Fiecare dintre ei murise, din ce în ce mai repede față de cel anterior. Nu fusese ceva pus la cale, totuși. Doar... se întâmplase. Majoritatea dintre ei erau bătrâni ca moartea, logic, și fiecare o lăsase cu o sumă frumușică de bani. Însă maică-mea fusese crescută în așa fel încât să aibă așteptări mari, iar cel de-al treilea soț părea cam departe de ele.

În apărarea lor, totuși, pot spune atât: măcar au încercat. În primii doi ani am locuit aproape de ai lui, și erau mulți verișori și mătuși și unchi și aproape îmi amintesc că mă jucam cu alți copii. Apoi ne-am mutat, iar legăturile de familie au fost rupte complet. Am rămas doar eu, cu părinții mei și cu diferitele lor aventuri. Fie își vizitau ultimii amanți sau amante, fie se ascundeau perioade lungi în dormitor, așa că am devenit un copil care știe să-și poarte singur de grijă. Am învățat să folosesc cuptorul cu microunde, am memorat orarul autobuzelor, ca să pot merge singură la cumpărături, am început să vânez acele zile în care unul dintre părinții mei avea bani în portofel, ca să pot cumpăra mâncare de la piață.

Ai crede că arăta ciudat totul, nu? Dar, de fiecare dată când cineva de la magazin întreba – o femeie îngrijorată, o casieriță –, spuneam că maică-mea e afară, în mașină, cu bebelușul, cu motorul pornit. Mă credeau de fiecare dată, îmi zâmbeau și îmi spuneau că sunt o fiică și o soră minunată.

Astfel, nu doar că mă descurcam pe cont propriu, dar începusem să am și o părere proastă despre inteligența celorlalți.

Aveam șase ani când au decis să meargă și la consiliere maritală. Nu să-i dea o șansă, doar să meargă. Cineva de la birou îi spusese lui taică-miu că asigurarea include și terapia, iar terapia de cuplu ar fi dat bine în fața unui judecător și ar fi putut grăbi divorțul. Unul dintre sfaturile consilierului fusese să meargă într-o excursie împreună, de fapt și cu mine, doar noi trei, într-un loc drăguț și special. La un parc de distracții, poate.

Am ajuns la parc pe la zece dimineața, și primele două ore

au fost ok. Apoi, s-a întâmplat caruselul. Urăsc de moarte nenorocitele de caruseluri. Tata s-a așezat la ieșire, să mă aștepte să mă dau jos, iar mama a rămas la intrare, unde m-a ajutat să mă urc, și au rămas așa la capete opuse și s-au uitat pierduți la mine cum mă dau de o mie de ori, iar și iar. Eram mult prea mică încât să ajung să mă țin de inelele metalice, iar calul pe care stăteam era prea mare și coapsele depărtate mă dureau, dar cu toate astea a trebuit să rămân acolo, fără să vină cineva să mă salveze, iar pe taică-miu l-am văzut la un moment dat plecând cu o hispanică minionă. În altă rundă, am văzut-o pe mama plecând cu un tip roșcat și înalt, care râdea de se prăpădea.

Un băiat amabil, un pic mai mare ca mine, m-a ajutat să cobor de pe cal, după ce a dat-o jos și pe sora lui, și m-a ținut de mână în timp ce ne îndreptam spre ieșire. Mi-aș fi dorit mult să fi putut rămâne cu familia aceea, să fiu sora mai mică a cuiva care s-ar fi urcat în carusel ca să fie acolo cu mine, care m-ar fi ținut de mână când ne plimbam, cineva care mi-ar fi zâmbit și m-ar fi întrebat dacă m-am distrat. Dar am ieșit din secțiunea cu caruselul și i-am mulțumit, apoi am făcut cu mâna unei femei necunoscute, aflată cu ochii în telefon, pentru ca băiatul să creadă că mi-am găsit mama. Apoi i-am privit pe el și pe sora lui cum se întorc la miște părinți care păreau bucuroși să-i revadă.

Mi-am petrecut restul zilei hoinărind prin parc, încercând să evit să fiu luată la ochi de paznici, dar s-a întunecat, parcul urma să se închidă în curând, iar eu nu luasem urma niciunuia din părinții mei. Paznicii m-au reperat într-un târziu și m-au chemat pe Drumul rușinii. Mă rog, ei îi spuneau Locul unde vin copiii care s-au pierdut de părinți. Au luat o listă cu persoanele care plătiseră intrare și le-au apelat, ca să-i întrebe dacă nu cumva copiii lor lipsesc. Mai erau părinți care își pierduseră copiii, fiindcă fugiseră sau se ascunseseră.

Apoi, am auzit un adult menționând serviciile sociale. Mai exact, a spus că va schema serviciile sociale dacă nu voi fi revendicată până la ora zece. Vecinii noștri erau părinți adoptivi

provizorii, și gândul de a locui cu oameni asemănători lor mi se părea o oroare. Din fericire pentru mine, unul dintre copiii pierduți care se aflau acolo a făcut pipi pe el, apoi a început să urle, așa că toți adulții i-au acordat lui întreaga atenție. Am profitat de ocazie și am reușit să mă strecor afară, apoi am luat-o la fugă prin parc.

Am rătăcit multă vreme, dar într-un final am găsit poarta principală și am ieșit fără să fiu observată. M-am lipit de spatele unui grup de copii care erau acolo cu școala. Am mers în urma lor până în parcare. De acolo, am mers pe jos vreo oră până am dat de o benzinărie, care încă avea luminile aprinse. Mai aveam banii pentru o gustare pe care taică-miu mi-i îndesase în buzunar înainte să mă urc în carusel, așa că i-am sunat pe mobil, apoi am sunat și pe telefonul fix de acasă. Pe urmă, fiindcă nu mai știam ce să fac, i-am sunat pe vecinii mei.

Era deja noapte, dar vecinul s-a urcat în mașină și a condus două ore ca să vină să mă ia, apoi alte două ore până acasă. La mine nu mai era nicio lumină aprinsă.

— Același vecin care era un părinte adoptiv?, întreabă Victor, când ea se oprește ca să-și treacă limba peste buzele crăpate.

Polițistul se întinde după o sticlă goală de apă și o ridică spre geamul de unde este privit, apoi nu o lasă din mână până ce unul dintre tehnicieni spune că Eddison e pe drum.

— Da, același.

— Dar te-a adus în siguranță acasă. Atunci, de ce era oribil gândul de a locui cu cineva ca el?

— Când a oprit în fața casei lui, mi-a spus că trebuie să-i mulțumesc lingându-i acadeaua.

Recipientul de plastic scârțâie în mâna lui când îl strânge cu putere.

— Iisuse!

— Când mi-a tras capul spre poala lui, mi-am băgat un deget pe gât și mi-am provocat voma. L-am umplut de vomă peste tot. Am avut grijă să apăs și claxonul, pentru ca nevastă-sa să iasă din casă.

Fata deschide un alt pachețel de zahăr și își răstoarnă jumătate în gură.

— El a fost arestat pentru molestare o lună sau două mai târziu, iar ea l-a părăsit.

Ușa se dă de perete și Eddison aruncă spre fată o sticlă plină cu apă. Procedura spune că ar trebui să-i desfacă dopul și să-l rețină — pentru ca suspectul să nu și-l îndese în gât și să se înece —, însă cealaltă mână a lui e ocupată cu un teanc de fotografii pe care le trântește pe masă, împreună cu punga plină cu cărți de identitate, pe care o ținuse la subraț.

— Refuzând să ne spui adevărul, mârâie el, îl aperi pe bărbatul care a făcut asta.

Inara avea dreptate: e diferit să vezi, față de cum e doar să citești despre asta. Victor expiră încet, lăsând să i se domolească repulsia. Ridică prima fotografie din teanc, o privește, apoi pe a doua, pe a treia, și tot așa. Toate înfățișează porțiuni din holurile din grădina acum aflată în ruine.

Fata îl oprește la cea de-a șaptea fotografie, trăgând de ea ca să o poată privi mai de aproape. Când termină și o așază la loc în teanc, degetele ei mângâie o curbură bronzată care poate fi văzută în centru.

— Aia e Lyonette.

— Prietena ta.

Degetele bandajate ale fetei se plimbă de-a lungul conturului sticlei din fotografie.

— Mda, șoptește ea. A fost prietena mea.

Zilele de naștere, la fel ca numele, era mai bine să rămână uitate în Grădină. Când am apucat să încep a le cunoaște pe

celelalte fete, mi-am dat seama că toate erau foarte tinere, dar vârsta nu era ceva ce avea rost să întrebi acolo. Nu părea un lucru necesar. La un anumit moment cu toate urma să murim, holurile ne aminteau zilnic ce însemna asta, așa că de ce am fi sporit tragismul situației?

Până la Lyonette.

Eram în Grădină de șase luni și, deși aveam o relație bună cu mai toate fetele, eram cel mai apropiată de Lyonette și de Bliss. Ele îmi semănau cel mai mult. Nu simțeau nevoia să facă o întreagă dramă, să plângă, să se tânguiască de destinul nostru crud. Nu ne ploconeam în fața Grădinarului, nu îl linguseam ca să devenim favoritele lui, de parcă asta ar fi putut să ne schimbe soarta. Eram cele care ne resemnam să facem ce ni se cere, iar în restul timpului să ne vedem de ale noastre.

Grădinarul ne adora.

În afara meselor, care ne erau servite la ore fixe, nu aveam un program anume, așa că majoritatea fetelor lâncezeau prin camerele lor sau prin ale prietenelor. Dacă te voia Grădinarul, nu avea altceva de făcut decât să se uite pe camerele de filmat și să vină apoi să te găsească. Când Lyonette ne-a invitat pe mine și pe Bliss să ne petrecem noaptea în camera ei, nu am stat pe gânduri. Era ceva ce făceam mai tot timpul. Ar fi trebuit totuși să observ disperarea din vocea ei, tonul aspru al cuvintelor, dar era ceva ce îți făcea Grădina în unele zile, efectul ei, așa că nu mai dădeai atenție. Ca și frumusețea, disperarea și teama erau la fel de comune ca a respira.

Ni se dădeau haine pe care să le purtăm în timpul zilei – întotdeauna negre, întotdeauna unele care ne lăsau spatele dezgolit, pentru ca aripile să ni se vadă –, dar nu aveam unele anume pentru când dormeam. Cele mai multe dintre noi dormeam în lenjerie. Hostelul unde stătusem înainte și apartamentul comun fuseseră un exercițiu util pentru mine, mă învățaseră cu lipsa pudorii. Nu mă simțeam umilită că trebuia să stau dezbrăcată, spre deosebire de alte fete, care sufereau și din cauza asta.

Noi trei ne-am înlănțuit corpurile pe saltea, așteptând să se stingă luminile, și treptat ne-am dat seama că Lyonette tremura din toate încheieturile. Nu ca și cum ar fi avut un atac de inimă sau ceva, ci ca o vibrație care îi trecea pe sub piele și îi electriza fiecare porțiune din corp. M-am ridicat, m-am întins să-i caut mâna și ne-am înlănțuit degetele.

— Ce s-a întâmplat?

Lacrimile i-au lucit în ochii brăzdați cu fire de aur, și am simțit brusc cum mi se face greață. N-o mai văzusem pe Lyonette plângând până atunci – ura să-i vadă pe alții plângând, cu atât mai mult pe ea însăși.

— Mâine este aniversarea mea de douăzeci și unu de ani, a șoptit.

Bliss a chițăit și a sărit s-o îmbrățișeze, îngropându-și fața în umărul lui Lyonette.

— La dracu', Lyon, îmi pare atât de rău!

— Avem o dată de expirare? La douăzeci și unu de ani?, am întrebat eu, încet.

Lyonette ne-a apucat pe mine și pe Bliss de mâini cu o forță disperată.

— Eu nu... Nu pot să-mi dau seama dacă ar trebui să mă lupt sau nu. O să mor oricum, și aș vrea să-l fac și pe el să muncească pentru a câștiga, dar dacă mă voi lupta, oare nu va fi și mai dureros? Căcat, mă simt ca o lașă, dar dacă voi muri, măcar nu vreau să mă doară!

A început să suspine și mi-am dorit să fie una dintre acele clipe în care pereții solizi să coboare peste cei din sticlă, să fim izolate în acel spațiu și nimeni de pe hol să nu o audă plângând. Lyonette avea printre fete reputația de a fi puternică, și nu aș fi vrut ca ele să și-o amintească ca fiind slabă, odată ce n-ar mai fi fost printre noi. Dar, de cele mai multe ori, pereții coborau doar în două dimineți pe săptămână – ne obișnuiserm să numim acele zile ca fiind weekendul, deși nu aveam idee dacă erau într-adevăr așa în lumea de afară –, astfel încât grădinarii adevărați să poată îngriji grădina din jurul închisorii

noastre. Ei nu ne vedeau niciodată, iar seturile de uşi multiple dintre noi şi restul lumii garantau că nici nu ne puteau auzi.

De fapt, nu. Pereţii mai coborau şi când era adusă o nonă fată. Sau când una murea.

Nu ne simţeam deloc bine când pereţii se lăsau. Acum, să ne dorim ca ei s-o facă era ceva chiar neobişuuit.

Am stat alături de Lyonette întreaga noapte, chiar şi după ce a adormit, plângând, un somn adânc şi tulburat, iar apoi s-a trezit şi a plâns din nou. În jur de patru dimineaţa, s-a ridicat şi s-a împleticit până la duş, iar noi am ajutat-o să-şi spele părul, să-l pieptene şi să-l aranjeze într-un coc larg şi sofisticat, ca de regină. Avea o rochie nouă în dnlap, ceva mătăsos de culoarea ambrei, cu paiete aurii şi ele, care o făceau să arate de parcă ar fi fost cuprinsă de flăcări. Coloarea îi scotea şi mai bine în relief aripile de pe spatele ei bronzat, portocaliu strălucitor cu galben, decorat cu puncte negre şi cu nervuri tot negre spre marginea aripilor. Aripile deschise ale unui fluture din specia Aramă Strălucitoare.

Grădinarul a venit dnpă ea când se crăpa de ziuă.

Avea o statură elegantă, poate puţin peste medie ca înălţime, bine făcut. Genul de bărbat care mereu pare cu zece, chiar cincisprezece ani mai tânăr faţă de vârsta pe care o are de fapt. Părul blond închis, tuns îngrijit, iar ochii îi eran de un verde albăstrui, ca marea. Era arătos, asta nu se putea contesta, chiar dacă stomacul mi s-a întors pe dos la vederea lui. Nu-l mai văzusem îmbrăcat în uegru diu cap până-u picioare până atunci. A rămas în prag, cu degetele mari vârâte în buznnare, şi ne-a privit o vreme.

Inspirând adânc, Lyonette a îmbrăţişat-o strâns pe Bliss şi i-a şoptit ceva la ureche, înainte s-o sărute de adio. Apoi s-a întors spre mine, cu braţele strânse repede în jurul corpului meu.

— Numele meu e Cassidy Lawrence, mi-a şoptit, atât de încet încât de abia am auzit-o. Te rog, nu mă uita. Nu-l lăsa pe el să fie singurul care să-şi amintească de mine.

M-a sărutat, a închis ochii şi i-a dat voie Grădinarului s-o

conducă de-a lungul holului.

Bliss şi cu mine ne-am petrecut restul dimineţii în camera lui Lyonette, cotrobăind printre obiectele personale pe care ea reuşise să le strângă de-a lungul celor cinci ani. Stătuse acolo cinci *ani*. Am dat jos perdelele de la duş, le-am împăturit împreună cu aşternuturile şi le-am pus într-o cutie de lângă patul gol. Cartea pe care o păstra sub pernă s-a dovedit a fi Biblia, cu cinci ani de furie şi disperare şi speranţă întipăriţi în paginile ei, printre rânduri. Erau destule animale făcute din hârtie, în stilul origami, ca să ajungă tuturor fetelor din Grădină şi să mai şi rămână, aşa că ne-am petrecut după-amiaza împărţindu-le, împreună cu rochiile ei negre. Când ne-am aşezat să luăm cina, nu mai era nimic de-al lui Lyonette în fosta ei cameră.

În noaptea aia, pereţii opaci au coborât peste cei de sticlă. Bliss şi cu mine ne-am zgribulit împreună în patul meu, care acum avea mai multe pături şi cuverturi. Chestiile personale, cu care ne puteam decora camerele, erau avantaje pe care le primeam ca răsplată fiindcă nu eram recalcitrante, fiindcă nu încercam să ne sinucidem. Aşa că acum aveam aşternuturi de culoarea aripilor mele, în tonuri de roz şi mov. Bliss a plâns şi a înjurat când pereţii au coborât şi ne-au izolat de restul fetelor, în camera mea. S-au ridicat după câteva ore şi, înainte să fie mai sus de un metru de la podea, Bliss m-a apucat de mână şi ne-am strecurat pe sub ei ca să cercetăm holurile.

Dar n-a fost nevoie decât de câţiva paşi.

Grădinarul stătea acolo, cu capul dat pe spate, şi privea atent la fata prinsă dincolo de sticlă. Capul ei era lăsat în piept, iar în dreptul subsuorilor se vedeau nişte fire care o ţineau agăţată acolo. Răşină transparentă umplea restul spaţiului din jurul corpului fetei, iar haina îi plutea de parcă s-ar fi aflat sub apă. Se puteau vedea toate detaliile aripilor de pe spatele ei, care era lipit de geam. Tot ce fusese Lyonette – zâmbetul ei intens, ochii ei – era ascuns, pentru ca toată atenţia să cadă asupra aripilor.

Grădinarul s-a întors spre noi şi mi-a trecut o mână prin părul încurcat după somn, cu blândeţe descurcându-mi nodurile pe care le întâlneau degetele lui.

— Ai uitat să-ţi ridici părul, Maya. Nu-ţi pot vedea aripile.

Am început să mi-l adun la spate, ca să-l răsucesc într-un coc improvizat, dar m-a prins de încheietura mâinii şi m-a tras după el.

Înapoi în camera mea.

Bliss a reînceput să înjure şi a rupt-o la fugă de-a lungul coridorului, dar nu înainte să apuc să-i observ lacrimile.

Grădinarul s-a aşezat pe pat şi mi-a periat părul până ce a început să lucească precum mătasea, trecându-şi degetele prin el din nou şi din nou. Apoi, mâinile lui s-au mutat în altă parte, la fel şi gura, iar eu mi-am închis ochii şi am început să-mi recit în minte *The Valley of Unrest*.

— Stai, ce?, o întrerupe Eddison, cu o expresie de dezgust întipărită pe faţă.

Îşi ia privirea de la fotografie şi îi aruncă poliţistului o expresie amuzată.

— *The Valley of Unrest*, repetă ea. Un poem de Edgar Allan Poe. „Şi au plecat aşa la război, punându-şi nădejdea în stelele cu mii de ochi că vor veghea noaptea, din turnurile lor de azur, asupra florilor..." Îmi place Poe. E ceva revigorant la un om care e mândru de starea lui de spirit mohorâtă la care nu renunţă niciodată.

— Dar ce...

— E ceea ce făceam de fiecare dată când Grădinarul venea în camera mea, spune ea, sec. Nu aveam de gând să mă lupt cu el, peutru că uu voiam să mor, dar nici nu îmi doream să particip. Aşa că îl lăsam să-şi facă treaba. Iar ca să-mi ţin mintea ocupată, recitam poeziile lui Poe.

— În ziua în care ţi-a terminat tatuajul, atunci a fost prima

dată când... ăăă, prima dată...

— Când am recitat din Poe?, îi termină ea propoziția, cu o sprânceană ridicată a ironie.

Victor se înroșește în obraji, dar încuviințează din cap.

— Nu, slavă Domnului. Devenisem curioasă în legătură cu sexul cu câteva luni înainte, așa că Hope mi-a împrumutat pe unul din amicii ei. Un fel de, mă rog.

Eddison scoate un sunet ca și cum s-ar îneca, iar Victor se simte ușurat că soția lui e cea care poartă de obicei genul ăsta de discuții cu fetele lor.

În oricare altă situație, probabil că am fi catalogat-o pe Hope ca fiind o târfă, atâta doar că Sophia – care chiar lucrase ca prostituată până ce fiicele să-i fie luate – era cam sensibilă la genul ăsta de cuvinte. În plus, Hope făcea asta de distracție, nu peutru bani. Totuși, ar fi putut face o avere. Băieți, fete, perechi, trio-uri sau grupuri mai largi, Hope se preta la orice.

Și nu aveam nimic de genul *intimitate* în apartamentul nostru. În afara băii, era o singură cameră, iar draperiile diutre paturi nu erau suficient de groase pentru a ascunde ceva. Nu acopereau mai nimic și nici uu împiedicau sunetele să se audă în cameră. Hope și Jessica nu erau singurele fete care aduceau lume acasă la noi, dar ele o făceau cel mai frecvent, uneori chiar de mai multe ori într-o singură zi.

Expunerea timpurie – la modul propriu, nu figurat – la pedofili mă lăsase cu un dezinteres total față de sex. Asta, plus exemplul dat de părinții mei. Părea o chestie oribilă, ceva ce nu voiam să facă parte din viața mea; dar traiul alături de celelalte fete treptat mi-a schimbat viziunea. Când n-o făceau propriu-zis, vorbeau des despre asta, și chiar dacă au râs de naivitatea mea, mi-au răspuns la întrebări – sau, în cazul lui Hope, chiar a încercat să-mi arate cum ar trebui să mă masturbez –, așa că într-un final curiozitatea mea a biruit și m-am

decis să acord chestiei ăsteia o şansă. Mă rog, am decis să mă gândesc la a îi da o şansă. Am refuzat la început multe ocazii, pentru că încă nu eram sigură.

Apoi, într-o după-amiază, când aveam eu zi liberă, Hope a venit acasă târând după ea doi băieţi. Jason era colegul nostru, unul dintre puţinii băieţi din staff, iar amicul lui, Topher, mai venise de multe ori în apartamentul nostru. Treceau des pe aici, fie că era Hope sau nu; noi îi consideram simpatici şi nu ne deranja să petrecem timpul cu ei. Uneori, aduceau şi mâncare. Cei trei de abia intraseră pe uşă, iar Hope se şi apucase să-l dezbrace pe Jason, aşa că au fost complet goi înainte să ajungă în patul lui Hope.

Topher, cel puţin, a avut bun simţ să roşească şi să împingă mormanul de haine mai aproape de patul ei.

Eu stăteam pe una dintre canapele, cu o carte în mână. Unul din primele lucruri pe care le-am făcut odată ce am avut o adresă stabilă a fost să merg la bibliotecă şi să-mi fac abonament. Mă duceam să împrumut cărţi de câteva ori pe săptămână. Cititul fusese pentru mine o evadare pe când eram mică şi, chiar dacă acum uu mă mai simţeam ca într-o cuşcă din care să fiu nevoită să scap, cărţile rămăseseră ceva ce îmi aducea bucurie. Când hainele fuseseră cât de cât strânse la un loc, Topher a turnat suc de portocale în două pahare – ăia de la serviciile sociale trecuseră de curând pe la noi, aşa că frigiderul era plin cu bunătăţi – şi mi-a întins mie unul dintre ele, în timp ce s-a trântit lângă mine, pe canapea.

— Cum, nu te alături lor?, l-am tachinat, şi a roşit şi mai tare.

— Nu e pentru nimeni un mister că să fii cu Hope e ca şi cum ai împărţi proprietatea, dar nu îmi place să împart în acelaşi timp, a mormăit el, iar eu am chicotit.

Hope era exact genul de proprietate comună, şi ea era foarte mândră de asta.

Topher era fotomodel, avea în jur de nouăsprezece ani şi uneori îl ajuta pe Guilian să facă livrările, pentru a câştiga un

ban în plus. Era arătos în felul ăla insipid al modelelor – știi tu, genul de frumusețe care ajunge să ți se pară foarte comună, pentru că îți este toată ziua vârâtă sub ochi. Era un tip simpatic, totuși. Am vorbit despre matineul la care fusesem cu toții săptămâna trecută, despre un concert pe care el îl ținuse timp de câteva zile peutru o expoziție, despre uua diutre cunoștințele noastre comune care se căsătorea și dacă era o decizie potrivită, dacă respectiva căsnicie avea să dureze, totul în timp ce Hope și Jason și-o trăgeau gălăgios, țipând și râzând.

Așadar, o după-amiază obișnuită, până la momentul ăla.

În cele din urmă, totuși, distracția lor trebuia să se și termine.

— E aproape patru!, am strigat peste gemetele lor. Voi doi trebuie să mergeți la muncă!

— Bine, terminăm acum!

Ținându-se de cuvânt, Hope l-a făcut pe Jason să geamă puternic în mai puțin de treizeci de secunde, și, câteva minute mai târziu, au intrat împreună la duș și pe urmă au plecat la serviciu. Cele mai multe fete munceau în seara aia, cu excepția lui Noemie și Amber, care erau la cursuri și nu aveau să se întoarcă mai devreme de zece. Topher a dispărut la un moment dat, dar s-a întors cu mâncare de la Taki, din colț.

Știam că felul în care Hope invita pe cineva să facă sex cu ea era să-l sărute și apoi să-i bage mâna în pantaloni, dar eu nu eram Hope.

— Auzi, Topher?

— Da?

— Ai vrea să mă înveți să fac sex?

Era un fel diferit de abordare directă.

Oricine altcineva probabil ar fi dat înapoi, dar Topher era un prieten bun al lui Hope. În plus, mai asistase la genul ăsta de conversații. Tot ce a făcut a fost să zâmbească, și m-am simțit încurajată când am văzut că nu era vreun rânjet de superioritate.

— Sigur, dacă tu crezi că ești pregătită pentru asta.

— Cred că da. Vreau să zic, ne putem opri oricând.

— Da, putem. Doar spune-mi când nu te simți în largul tău, ok?

— Bine.

A luat resturile de la cină și le-a aruncat în coșul de gunoi, deja plin, de lângă ușă; Hope ar fi trebuit să ducă gunoiul înainte să meargă la muncă. Când s-a întors pe canapea, m-a tras cu blândețe spre el.

— O s-o luăm încet, mi-a zis.

Apoi m-a sărutat.

Practic, nu am făcut sex în seara aia. El a numit-o Totul în Afară De. A fost plăcut, confortabil și amuzant, am râs mai mult decât oricând, ceea ce în sine a fost o noutate, ceva ce mi s-ar fi părut foarte straniu cu un an în urmă. Ne-am pus hainele înapoi după ce Noemie și Amber s-au întors de la cursuri, dar el a rămas cu mine în noaptea aia, în patul meu îngust, și am continuat să ne jucăm sub cearșaf până când Noemie – care dormea în patul de deasupra – a râs și a zis că dacă nu terminăm o să vină să ni se alăture.

Abia peste câteva zile am avut intimitatea necesară ca să mergem până la capăt, și prima dată când am făcut-o nu am înțeles ce mare scofală era toată treaba asta.

Apoi am făcut-o din nou, și atunci am înțeles.

Ne-am petrecut următoarele câteva săptămâni făcându-ne de cap, până când el a întâlnit la biserică o fată cu care voia să aibă ceva serios. Dar, la fel de repede pe cât devenisem prieteni care fac și sex, am redevenit doar prieteni, fără nimic stânjenitor sau sentimente rănite între noi. Niciunul din noi nu se îndrăgostise de celălalt, niciunul uu dădea în relația noastră mai mult decât o făcea celălalt. Îmi plăcea când mai trecea pe la noi, dar nu pentru că mai așteptam să facem sex după ce începuse să iasă cu fata aia. Topher era pur și simplu un tip de treabă, uuul pe care fiecare dintre noi îl iubeam.

Cu toate astea, nu am reușit să înțeleg fascinația părinților mei pentru sex, o fascinație care îi făcea să uite de orice altceva pe lume.

Deşurubează capacul şi ia o gură de apă, masându-şi gâtul înainte să înghită. Victor se simte recunoscător pentru momentul de tăcere, şi bănuieşte că e valabil şi pentru Eddison. Amândoi poliţiştii se uită în gol o vreme. Ţinând cont că este dificil să vorbeşti despre traume, Victor nu-şi poate aminti să mai fi discutat cu o victimă care să fie atât de deschisă când venea vorba de sex.

Poliţistul îşi drege glasul şi întoarce fotografiile cu faţa în jos, ca să nu fie obligat să mai vadă coridoarele cu fete moarte aliniate în sticlă şi răşină.

— Vecinul tău de când erai mică era pedofil, ne-ai spus, dar unde i-ai întâlnit pe ceilalţi?

— Bărbatul care îi tuudea bunică-mii peluza.

Fata se opreşte brusc, clipeşte, apoi îşi fixează privirea pe sticla de apă, iar Victor se gândeşte că poate informaţia asta i-a scăpat, pur şi simplu, a luat-o gura pe dinainte. Poate că epuizarea îşi spune cuvântul. Lasă gândul deoparte, pe moment, dar îşi propune să fie atent şi la alte ocazii pe viitor.

— Îţi vedeai bunica des?

Fata suspină şi începe să-şi facă de lucru cu bandajul de pe degete.

— Locuiam cu ea, spune detaşată.

— Când se întâmpla asta?

Părinţii mei au reuşit într-un final să divorţeze, pe când aveam opt ani. Toate întrebările legate de bani, de casă şi de maşini şi de toate celelalte *lucruri* şi-au găsit răspunsul într-o singură întâlnire. Următoarele opt luni au fost petrecute în certuri nesfârşite, fiecare argumentând că celălalt ar trebui să rămână cu mine pe cap.

Nu e o chestie fantastică? Fiecare copil ar trebui să fie obligat să asiste la opt luni de confruntări între părinți, în care fiecare explică de ce nu îl dorește.

În cele din urmă, s-a decis că eu aveam să merg să locuiesc cu bunica, mama maică-mii, și că amândoi părinții îmi vor plăti peusie alimentară. Îu ziua în care trebuia să plec, am rămas pe scări, cu trei geamantane, două cutii și un ursuleț de pluș, suma a tot ceea ce aveam. Niciunul dintre părinții mei nu era acasă.

Cu un an înainte, vizavi de noi se mutase un cuplu nou, niște tineri cărora li se născuse primul copil. Îmi plăcea să merg în vizită să văd bebelușul, un băiețel drăgălaș care nu fusese încă nenorocit și înfrânt, cum se întâmplase cu mine. Cu părinți ca ai lui, poate că nu avea să fie așa niciodată. Femeia îmi dădea mereu o farfurie cu prăjituri și un pahar cu lapte, iar el mă învăța să joc poker și să câștig la ruletă. Oamenii aceia m-au dus până la stația de autobuz, m-au ajutat să-mi cumpăr bilet cu banii pe care ai mei îi lăsaseră pe dulap cu o zi în urmă. Ei au fost cei care m-au învățat cum să îmi pun bagajele în compartimentul de sub autocar, care au vorbit cu șoferul pentru mine și m-au ajutat să-mi găsesc un loc.

Femeia mi-a dat chiar un pachet cu mâncare pentru drum, la care a adăugat și prăjituri cu stafide, proaspăt scoase din cuptor. Erau una dintre familiile din care mi-aș fi dorit să fac parte, dar era imposibil. Nu eram a lor. Le-am făcut cu mâna îu timp ce autobuzul se îndepărta, iar ei au rămas acolo, cu copilașul lor între ei, și au continuat să-mi fluture din mână până când nu s-au mai putut vedea.

Când am ajuns în orașul uude trăia bunica, a trebuit să iau un taxi de la stația de autobuz până acasă. Șoferul a înjurat tot drumul la adresa acelor oameni care fac copii, dar nu știu să-i crească, și când l-am întrebat ce înseamnă cuvintele alea mi-a explicat până și cum să le folosesc în propoziții.

Buni locuia într-o casă mare și deteriorată într-un cartier care aparținuse bogătașilor în urmă cu vreo șaizeci de ani, dar

care acum se dusese pe apa sâmbetei. Când şoferul m-a ajutat să-mi dau toate bagajele jos din maşină şi le-am înşirat pe veranda ei, l-am plătit şi i-am urat să aibă o futută de zi mişto.

A râs şi mi-a atins cu blândeţe coada împletită de pe spate, spunându-mi să am grijă de mine.

Menopauza avusese un efect ciudat asupra lui Buni. Fusese o mireasă în serie – şi apoi o văduvă în serie – pe când era tânără, dar menopauza o convinsese cumva că era cu un picior în groapă, aşa că se refugiase în casă, pe care se apucase să o umple, în toate camerele, cu chestii moarte.

Nu, pe bune, cu chestii chiar *moarte*. Până şi taxidermiştii credeau că era ciudată, şi ca să se întâmple asta chiar trebuie să fii sărit bine de pe fix. Avea animale pe care le comandase deja prelucrate, cum ar fi cele sălbatice sau exotice, chestii ca de pildă urşi sau lei, ceva ce nu vedeai prin oraş. Avea păsări şi crocodili, şi peste astea şi colecţia pe care o detestam eu cel mai tare – pisicile şi câţeii vecinilor, care fuseseră omorâţi într-un fel sau altul de-a lungul anilor, iar Buni le dăduse cadavrele să fie împăiate. Se aflau peste tot, chiar şi în băi şi în bucătărie, şi nu era nicio cameră în care să nu te sufoci în prezenţa lor.

Când am păşit în casă, târându-mi bagajele după mine în hol, ea nu era pe nicăieri. I-am auzit vocea, totuşi.

— Dacă eşti un violator, sunt uscată ca dracu', îţi pierzi vremea! Dacă eşti vreun hoţ, nu am nimic de valoare, iar dacă eşti un criminal, să-ţi fie ruşine!

Am urmat direcţia de unde venea vocea şi în final am găsit-o într-o cameră micuţă, prin care de abia îţi puteai face loc, fiindcă era plină cu animale împăiate. Stătea într-un balansoar şi purta o salopetă cu model animal print, iar pe deasupra o haină de blană maro. Fuma ţigară de la ţigară în timp ce se uita la *Preţul corect*; televizorul era mic, iar imaginea uneori făcea purici sau îşi pierdea culoarea.

Nici măcar nu s-a uitat la mine până nu au intrat reclamele.

— Ah, ai venit. Sus, a treia uşă pe dreapta. Fii o fată drăguţă şi adu-mi sticla de whiskey de pe dulap înainte să urci.

I-am adus-o – de ce nu, mi-am zis – şi apoi m-am uitat fascinată cum toarnă conţinutul întregii sticle în pahărele mici care se aflau în faţa unor câini şi pisici împăiate, aliniate pe canapea. O imagine care ar fi fost hidoasă indiferent de circumstanţe.

— Lnaţi şi beţi, frumuseţile mele. Să fii mort nu e lucru uşor, voi meritaţi o trataţie.

Mirosul de alcool s-a împrăştiat repede prin cameră, amestecându-se cu cel de blană şi de mucuri de ţigară.

Sus, a treia uşă pe dreapta dădea într-o cameră plină ochi cu animale moarte, atât de plină, încât au căzut toate la picioarele mele când am deschis uşa. Mi-am petrecut restul acelei zile şi întreaga noapte căutând locuri unde să le pun, aşa încât să mai eliberez spaţiul şi să-mi pot aduce lucrurile în cameră. Am dormit încovrigată pe geamantan, pentru că aşternuturile erau acoperite de lichide scârboase. Ziua următoare, am spălat camera de la un capăt la celălalt, am şters praful şi am adunat cadavrele de şoareci de sub saltea. Pe pat, mi-am pus aşternuturile aduse de acasă. Când am aranjat totul încât să arate cât de cât ca o locuinţă, am coborât din nou să văd ce mai făcea.

Singura dovadă că se mişcase din loc era salopeta pe care o purta. Acum era una mov strălucitor.

Am aşteptat până ce au intrat reclamele şi mi-am dres vocea.

— Am făcut curat în cameră, i-am zis. Dacă mai pui mortăciuni în ea cât timp eu stau aici, o să dau foc la casă.

A râs şi m-a pălmuit uşor.

— Ce fată bună. Îmi place tupeul tău.

Cam aşa m-am mutat eu cu Buni.

Decorul s-a schimbat, viaţa, mai puţin. Cumpărăturile îi erau livrate o dată pe săptămână de un puşti recalcitrant, care lua un bacşiş aproape la fel de mare ca bonul pe care erau trecute produsele, asta fiindcă doar aşa putea fi convins să vină până în cartierul nostru. Era destul de simplu să dai un telefon la supermarket şi să ceri să fie adăugate diferite chestii pe lista ta.

M-am înscris la şcoală, una la care nu învăţam nimic, unde profesorii nici măcar nu făceau prezenţa, fiindcă nu-şi doreau ca din cauza absenţelor să rămână cu aceiaşi elevi pe cap încă un an. Se presupunea că erau şi nişte profi buni în şcoala aia, dar erau puţini şi, în ce mă privea, eu nu i-am nimerit. Restul erau epuizaţi, plictisiţi şi nu le mai păsa de nimic, atâta timp cât îşi încasau salariul.

Elevii se simţeau încurajaţi de dezinteresul profesorilor. Afacerile cu droguri aveau loc chiar în clase, ba era făcut până şi de copiii din şcoala primară, care cumpărau droguri pentru rudele lor mai în vârstă. Când am ajnns la gimnaziu, erau detectoare la fiecare uşă, dar nimănui nu-i păsa când erau smulse şi dispăreau pur şi simplu. Nimeni nu observa dacă nu erai în clasă, nimeni nu suna acasă să vadă ce se întâmpla cu elevii care lipseau câteva zile la rând.

Am testat şi eu asta la un moment dat – am rămas acasă o săptămână întreagă. Când m-am întors, nici măcar nu mi-a zis cineva că ar trebui să recuperez ce am pierdut în zilele în care am lipsit. M-am întors doar pentru că mă plictiseam. Cu adevărat trist, da. Îi lăsam pe toţi în pace, ca să mă lase şi ei pe mine. Nu ieşeam din casă după lăsarea întunericului, şi în fiecare noapte adormeam având drept cântec de leagăn zgomotul făcut de împuşcături prin apropiere şi al sirenelor maşinilor poliţiei. Iar când tipul care tundea peluza lui Buni venea de două ori pe lună, mă ascundeam sub pat, în caz că voia să intre în casă.

Avea spre treizeci de ani, poate un pic mai mult, şi mereu purta blugi care îi veneau prea strâmţi şi puţin căzuţi, încercând să pună în evidenţă o proeminenţă pe care până şi la vârsta pe care o aveam atunci nu o găseam prea impresionantă. Îi plăcea să mă strige *fetiţa drăguţa*, şi dacă era acolo când eu veneam de la şcoală făcea tot posibilul să mă atingă şi îmi cerea să-i aduc chestii. L-am pocnit o dată, chiar în coaie, iar el a înjurat şi a fugit după mine, dar s-a împiedicat de cerbul de pe prag, iar Buni l-a certat serios că făcea gălăgie în timp ce ea se

uita la telenovele.

După asta, am stat la benzinărie, câteva blocuri mai încolo, până i-am văzut camioneta îndepărtându-se.

— Şi părinţii tăi nu s-au întrebat niciodată dacă eşti bine?

Ştie că e o întrebare stupidă, dar deja a pus-o, şi dă din cap în timp ce gura fetei se schimonoseşte într-un rictus de dezgust.

— Părinţii mei n-au venit niciodată să mă vadă, nu au dat niciun telefon, nu mi-au trimis cadouri sau ceva de genu'. Mama a trimis bani în primele trei luni, tata în primele cinci, apoi s-au oprit de tot. Nu mi-am mai văzut părinţii şi nici nu am mai primit veşti de la ei după ce m-am mutat la Buni. Sincer, nici nu am idee dacă mai trăiesc.

Discuţia cu fata durase toată ziua, iar prăjitura fusese singura chestie pe care o mâncase, de seara trecută. Îşi simte stomacul protestând, ştie că îi e foame. Au trecut aproape douăzeci şi patru de ore de când FBI-ul a ajuns la Grădină. Atât el, cât şi fata n-au mai dormit de dinainte de asta.

— Inara, sunt de acord să te las să povesteşti în ritmul tău, dar am nevoie să îmi dai un răspuns direct la o întrebare – trebuie să chemăm vreo asociaţie pentru Protecţia Copilului aici?

— Nu, răspunde ea, imediat. Şi ăsta este adevărul.

— Cât de aproape e adevărul ăsta de a fi o minciună?

De data aceasta, chiar este un zâmbet, strâmb şi crispat, dar chiar şi atât de insesizabil, tot reuşeşte să-i încălzească faţa.

— Am împlinit ieri optsprezece. La mulţi ani mie.

— Aveai *paisprezece* când ai venit în New York?, întreabă Eddison.

— Dap.

— Ce dracu'?

— Buni murise.

Ridică din umeri şi întinde o mână spre sticla cu apă.

— Am venit acasă de la şcoală şi ea era moartă pe fotoliu, iar degetele îi erau arse de ţigara pe care nu mai apucase să o stingă. Sunt încă mirată cum tot nenorocitul ăla de loc nu era în flăcări, ţinând cont şi câte pahare pline cu whiskey stăteau împrăştiate peste tot. Bănuiesc că îi cedase inima sau ceva asemănător.

— Ai declarat decesul?

— Nu. Tipul cu peluza sau ăla care aducea cumpărăturile aveau să o găsească când urmau să vină să-şi ia banii, şi nu aveam chef să stârnesc iar discuţii legate de viitorul meu şi ce aveau să facă cu mine. Poate că mi-ar fi căutat părinţii şi m-ar fi obligat să stau cu ei, sau poate m-ar fi abandonat printre ceilalţi orfani. Sau ar fi găsit o mătuşă sau vreun unchi din partea lui taică-miu şi m-ar fi trimis pachet altcuiva care nu mă dorea. Nu îmi plăceau opţiunile alea.

— Şi ce-ai făcut?

— Am împachetat o valiză şi un rucsac, apoi am dat iama în rezervele lui Buni.

Victor e convins că o să regrete întrebarea, dar trebuie să o pună.

— Rezervele...?

— De bani. Buni nu avea încredere în bănci şi, de câte ori primea un cec, îl încasa şi băga jumătate din sumă în fundul ciobănescului german împăiat. Coada nu îi era prea bine prinsă, aşa că puteai băga lejer mâna să scoţi banii.

Ia o înghiţitură de apă, apoi îşi lipeşte din nou buzele de gura sticlei, iar apa îi umezeşte pielea crăpată.

— Erau aproape zece mii acolo, continuă fata, după ce lasă sticla deoparte. I-am ascuns bine în valiză, am petrecut noaptea acasă, iar dimineaţa m-am trezit şi am pornit spre staţia de autobuz în loc să merg la şcoală. Am cumpărat un bilet pentru New York.

— Ai petrecut noaptea în casă cu bunica ta moartă.

— Nu era încă împăiată, dar altfel care ar fi fost diferenţa

între aceea și oricare altă noapte?

E recunoscător pentru zgomotul care se aude în cască.

— Am comandat mâncare pentru voi trei, îi spune Yvonne, din camera de observare a interogatoriului. Ajunge în câteva minute. Și Ramirez a sunat. Câteva fete au început să vorbească. Nu foarte mult, deocamdată; par mai preocupate de cele moarte decât de ele însele. Senatoarea Kingsley e pe drum, din Massachusetts.

Eh, măcar începuse cu vestea bună. E probabil prea mult să-și pună speranța că senatoarea va ateriza forțat pe undeva din cauza vremii capricioase.

Victor clatină din cap și se lasă pe spătarul scaunului. Cel puțin, senatoarea încă nu e aici – se vor descurca cu ea atunci când va fi cazul.

— O să luăm în curând o pauză ca să mâncăm cu toții, dar mai am o întrebare înainte de asta.

— Numai una?

— Spune-ne cum ai ajuns în Grădină.

— Asta nu e o întrebare.

Eddison își lovește nervos coapsa, dar tot Victor este cel care vorbește.

— Cum ai ajuns în Grădină?

— Am fost răpită.

Are trei fiice adolescente, așa că aproape poate auzi un *Doooh* nerostit, la finalul propoziției.

— Inara.

— Chiar te pricepi să faci asta.

— Te rog.

Fata suspină și își ridică picioarele pe brațul scaunului, cuprinzându-și gleznele cu mâinile înfășurate în bandaje.

Evening Star era un restaurant drăguț. Pe bază doar de rezervare, cu excepția zilelor neaglomerate, dar prețurile erau

oricum destul de mari încât să nu fie pentru oamenii care doar erau în trecere pe acolo, ieșiți la o plimbare. În serile obișnuite, ospătarii purtau frac, iar ospătărițele, rochii negre fără bretele, cu câte un choker la gât și cu brățări care se asortau cu fracul băieților. Aveam până și papioane pe care le prindeam la gât, și erau al naibii de greu de potrivit ca să stea perfect.

Guilian știa cum să-i atragă pe clienții putred de bogați, așa că unii puteau închiria restaurantul pentru diferite ocazii, iar apoi să costumeze staff-ul după bunul lor plac. Erau câteva reguli de bază – patronul păstra mereu un minim de decență –, dar rămânea destul loc pentru imaginație. Ne aduceau costumele și noi le purtam pentru o seară, apoi ne rămâneau nouă. Guilian ne avertiza dinainte despre ce costume era vorba, așa că puteam schimba turele între noi dacă nu ne erau pe plac.

Cu două săptămâni înainte de cea de-a șaisprezecea aniversare a mea – a douăzeci și una, din ce le spusesem fetelor –, restaurantul a fost închiriat de cineva care făcea o strângere de fonduri pentru un teatru. Primul spectacol acolo trebuia să fie *Madame Butterfly*, așa că ne-am îmbrăcat în consecință. Au cerut doar fete pentru seara aceea, așa își dorise clientul, și toate primisem rochii negre, scurte, la care ni se atașaseră aripi de mătase – la dracu', fusese un proces complicat de prindere a lor – și fusesem obligate să purtăm părul ridicat într-un coc înalt.

Toate fetele căzusem de acord că era mai bine așa decât în costumele de ciobănițe, sau în cele din Războiul Civil, care aveau fustele largi și țepene, fixate cu sârmă pe dedesubt. Pe alea le transformasem mai apoi în candelabre pentru lumânările de Crăciun, când ne săturasem să ne ocupe un sfert din apartament. Chiar dacă însemna să mergem la muncă cu ore bune mai devreme, ca să ne prindem nenorocitele alea de aripi, restul costumului nu era așa de rău, și puteam să mai folosim rochiile. Să servești la mese cu aripile alea imense în spate era totuși al naibii de incomod, și pe când primul fel din meniu fusese adus și noi ne putusem retrage în bucătărie în timpul

prezentării pentru strângerea de fonduri, cele mai multe din tre noi nu știam dacă să înjurăm sau să râdem. Câteva făceau și una și alta.

Rebekah, care în seara aia ne ghida pe noi, suspinase și se aruncase pe un taburet, ridicându-și picioarele pe o cutie de lângă el. Sarcina ei înaintată o făcuse în cele din urmă să nu mai poată purta tocuri, și o scutise de a se prosti purtând aripile acelea ridicole.

— Chestia asta trebuie să iasă din mine ACUM, mormăise ea.

M-am strecurat în spatele taburetului pe cât de bine am putut, cu aripile în spate, și am început să-i masez umerii încordați și spatele.

Hope trăgea cu ochiul pe lângă balamalele ușii care se tot loveau de perete.

— Mai crede și altcineva că tipul cu evenimentul e categoric bun de futut, pentru un om bătrân?

— Nu e atât de bătrân, și ai grijă cum vorbești, îi replicase Whitney.

Erau câteva cuvinte pe care Guilian prefera să nu le folosim când eram la lucru, nici măcar în bucătărie, iar *futut* era unul dintre ele.

— Păi, fi-su pare mai bătrân decât mine, așa că e clar un boșorog.

— Atunci dă-te la fi-su.

— Nu, mersi. E hot, dar are ceva complet aiurea.

— Ce, nu se uită la tine?

— Ba se uită o grămadă, la multe din noi. E doar... ceva aiurea la el. Prefer să-i fac ochi dulci bătrânului.

Am rămas în bucătărie, ciripind și inventând bârfe pe seama invitaților, până când prezentarea a luat o pauză, iar noi a trebuit să circulăm cu tăvile pe care aveam pahare cu vin și farfurii cu desert. La masa amfitrionului, am aruncat o privire atentă spre bătrânul despre care vorbise Hope și fiul său. Imediat mi-am dat seama ce a vrut să spună când a vorbit

despre fiu. Era într-adevăr arătos, musculos şi bine făcut, cu ochii căprui închis şi cu părul blond spre şaten al tatălui său, care făcea un contrast plăcut cu pielea lui bronzată.

Chiar dacă bronzul părea artificial.

Era ceva dincolo de astea, totuşi, o cruzime care se vedea în zâmbetul lui de altfel cuceritor, în felul cum ne privea în timp ce noi bântuiam prin încăpere. Lângă el, taică-su părea foarte amabil, cu un zâmbet sincer care ne mulţumea pentru eforturile noastre, fără a fi nevoie să spună vreun cuvânt. M-a oprit când am dat să plec, punându-mi două degete pe încheietura mâinii. Un gest nici prea familiar, nici prea direct.

— Ăla este un tatuaj superb, draga mea.

M-am uitat în jos, la despicătura fustei. Toate fetele din apartament, până şi Kathryn, ieşisem împreună într-o seară şi ne făcusem tatuaje aproape identice, cu câteva luni în urmă, chestie care încă ni se părea puţin absurdă şi nu ne dădeam seama de ce o făcusem, singura explicaţie fiind că eram puţin ameţite şi Hope ne tot bătuse la cap până când cedasem. Era plasat pe glezna mea dreaptă, chiar deasupra osului proeminent. O înlănţuire elegantă de linii negre. Hope fusese cea care alesese modelul. Sophia, cealaltă fată care nu era complet beată, se împotrivise desenului reprezentând un fluture, pentru că era atât de folosit şi atât de clişeic, dar Hope nu se lăsase. Era ca o albină care nu se mai oprea din bâzâit, când îşi propunea ceva – îl numise un fluture tribal. În mod normal, ar fi trebuit să ne ţinem tatuajele ascunse fie sub haine, fie sub un strat gros de fond de ten când eram la muncă, dar dată fiind tema neobişnuită a serii, Guilian spusese că le puteam lăsa descoperite.

— Mulţumesc, i-am răspuns bărbatului şi i-am turnat şampanie în pahar.

— Îţi plac mult fluturii?

Nu în mod special, dar nu părea un lucru prea inteligent şi potrivit de spus, ţinând cont de tema petrecerii.

— Sunt frumoşi, am zis în schimb.

— Așa este. Dar, ca toate ființele minunate, trăiesc prea puțin.

Ochii lui de un verde deschis s-au plimbat apoi de la tatuajul meu de pe gleznă, tot mai sus pe corp, până când mi-a captat privirea și mi-a zâmbit.

— Nu doar tatuajul tău este superb.

M-am gândit să nu uit să-i povestesc lui Hope că și bătrânul era la fel de înspăimântător ca și fiul lui.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Pari mult prea tânără ca să lucrezi într-un restaurant cum este acesta.

O chestie pe care nimeni nu mi-o zisese niciodată era că aș arăta mult prea tânără pentru un lucru anume. M-am holbat la el poate prea mult, un minut întreg, și am văzut un licăr de satisfacție aprinzându-i-se în ochii spălăciți.

— Unii din noi suntem mai bătrâni decât anii noștri, i-am spus într-un final, și imediat m-am înjurat în gând.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca un client bogat și influent să-l avertizeze pe Guilian că mințeam în legătură cu vârsta pe care o aveam.

Nu a spus nimic când am trecut la următorul pahar, la următorul invitat, dar i-am simțit ochii lipiți de trupul meu până când m-am retras din nou la bucătărie.

În timpul celei de-a doua părți a prezentării, m-am strecurat până la dulapurile noastre ca să-mi iau un tampon din geantă, dar când m-am întors ca să merg la baie, l-am văzut pe fiul lui stând în pragul ușii. Părea un tip cam pe la douăzeci și cinci de ani, dar, stând împreună cu el într-o încăpere strâmtă, am simțit ceva ca un val de amenințare venind dintre el. În general, nu o creditam pe Hope ca având intuiții foarte bune, dar de data asta o nimerise. Era ceva aiurea cu individul ăsta.

— Îmi pare rău, dar aici e o zonă rezervată strict personalului.

M-a ignorat și a continuat să blocheze trecerea cu propriul lui corp. Mai mult, a întins o mână și mi-a atins una din aripile pe care le țineam în spate.

— Tata are gusturi bune, nu crezi?

— Domnule, va trebui să plecați. Clienții nu au ce căuta aici.

— Știu că ești obligată să spui asta.

— Și o spun și eu.

Kegs, unul dintre băieții care se ocupau cu livrarea, a apărut din spate și l-a împins ușor cu umărul, îndepărtându-l din drum.

— Știu că patronului i-ar părea tare rău să te conducă afară, dar o va face totuși fără a sta pe gânduri dacă nu te întorci la petrecere.

Străinul l-a privit de sus, dar Kegs era înalt și solid, perfect în stare să dea din mână și să împrăștie oamenii ca pe mușculițe care se adună la butoiul cu bere, de unde și porecla[1] lui. Încruntându-se, individul a dat din cap și s-a îndepărtat.

Kegs l-a urmărit până ce a trecut de colțul coridorului, spre sala de mese.

— Ești bine, drăguță?

— Sunt acum, mulțumesc.

Îi spuneam lui Kegs „băiatul nostru", pentru că Guilian îl trimitea mereu printre noi și pentru că în fiecare seară ne conducea până la metrou sau la autobuz, să ne știe în siguranță. Era singura persoană care în mod inexplicabil ignora regulile patronului privind tatuajele și piercing-urile. Era adevărat că nu servea la mese, ca noi, ci se ocupa de livrări, dar totuși era vizibil în fața clienților. Guilian nu obiectase niciodată la adresa urechilor lui găurite, a sprâncenei în care purta un cercel, sau a buzei, la fel de împodobite. Tatuajele tribale îi acopereau ambele brațe și uneori erau destul de vizibile prin cămașa albă, subțire. Purta părul lung și, când îl avea strâns, puteam vedea că tatuajele i se întindeau până pe ceafă, ba chiar ajungeau și în partea de jos a scalpului, unde părul îi era ras.

M-a pupat pe obraz și m-a condus până la baie. M-a așteptat afară în timp ce eu m-am ocupat de chestiile pentru care

1. Keg (eng.) = butoiaș (de obicei cu bere)

venisem, apoi m-a condus înapoi la bucătărie.

— Aveţi grijă cu bălaiul amfitrionului, le-a avertizat pe toate fetele.

— Ţi-am spus eu, a chicotit Hope.

În seara aia, Kegs ne-a condus pe toate chiar până la apartament. Ziua următoare, Gullian a ascultat cu atenţie povestea a ceea ce se întâmplase, cu fruntea încruntată. Ne-a spus că nu ar trebui să ne facem griji, deoarece clienţii se întorseseră la Maryland.

Sau, cel puţin, aşa am crezut cu toţii.

Câteva săptămâni mai târziu, eu şi Noemie am plecat de la bibliotecă într-o după-amiază şi am dat peste două colege de ale ei. I-am spus să mai rămână cu ele, pentru că puteam să merg singură până acasă.

N-am reuşit să merg decât cale de trei blocuri, apoi am simţit ceva înjunghiindu-mă şi, înainte să pot striga, picioarele mi-au fugit de sub mine şi totul în jur a devenit dintr-o dată negru.

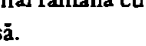

— În plină după-amiază, pe străzile New York-ului?, întreabă Eddison, sceptic.

— Cum am mai zis, multă lume din New York nu prea pune întrebări, şi atât tatăl, cât şi fiul pot fi cu adevărat fermecători atunci când îşi propun. Sunt convinsă că au dat o explicaţie perfect plauzibilă celor care au fost de faţă.

— Şi te-ai trezit în Grădină?

— Da.

Uşa se deschide, şi o poliţistă o propteşte cu şoldul ca să poată intra – are mâinile ocupate cu băuturi şi pungi cu mâncare. Aproape că le scapă pe masă, mulţumindu-i lui Victor care se întinde să îi ia băuturile.

— Sunt hot dogs, hamburgeri şi cartofi prăjiţi, îi anunţă Yvonne. N-am fost sigură ce îţi place să mănânci, aşa că am

lăsat și niște condimente lângă, să-ți alegi.

Fetei îi trebuie un moment ca să-și dea seama că polițista vorbește cu ea, apoi tot ce îi spune este un *mulțumesc* anemic.

— Ceva nou de la Ramirez?, întreabă Eddison.

Polițista ridică din umeri.

— Nimic important. Au identificat încă o fată, iar alte câteva și-au dat numele și adresele. Mă rog, adresele parțiale, cel puțin. Una din ele este din Paris, bietul copil.

În timp ce desface mâncarea, Victor o privește pe Inara cum trage cu ochiul la polițistă. Expresia fetei pare întrebătoare, dar el n-ar putea spune ce anume și-ar dori ea să afle. După o clipă, Inara întinde mâna și apucă un pliculeț cu ketchup.

— Și senatoarea?, întreabă Eddison.

— E încă în avion. Au trebuit să ocolească puțin, din cauza unei furtuni.

Ei bine, dorința lui Victor aproape că s-a împlinit.

— Mulțumesc, Yvonne.

Polițista duce o mână la ureche:

— Dacă mai apare ceva interesant, o să vă anunț.

Dă din cap spre Inara, apoi părăsește încăperea. Câteva secunde mai târziu, oglinda care desparte camerele vibrează, după ce ușa este trântită.

Victor o privește în continuare pe Inara, dar se ocupă și de hot dog-ul lui, pe care împrăștie muștar. Niciodată nu a simțit dinamica forței transmise de la o persoană la alta în camera asta, a dominării, când venea vorba despre victimele aduse aici, dar fata nu e chiar o victimă clasică, nu-i așa? Asta e doar o parte a problemei. Se încruntă la mâncare, nevrând s-o lase pe ea să creadă că îi dă în vreun fel bătăi de cap.

În plus, Eddison s-a strâmbat deja destul de mult la fată.

Trebuie să afle ceva, totuși:

— Nu ai fost deloc surprinsă să afli de senatoarea Kingsley.

— Ar fi trebuit?

— Cum ar veni... voi vă știți între voi numele?

— Nu, spune fata, și își toarnă ketchup pe cartofii prăjiți,

apoi își aruncă în gură vreo doi, trei.

— Atunci, cum...

— Câteva nu se puteau opri din a tot vorbi despre familiile lor. Le era teamă că le vor uita, probabil. Nu s-au dat nume, totuși. Ravenna a spus că mama ei era senatoare. Asta a fost tot ce știam.

— Numele ei adevărat e Patrice, spune Eddison.

Inara ridică doar din umeri.

— Cum îi spui unui fluture care e la jumătate drumului între Grădină și Afară?

— Ei bine? Cum îi spui?

— Bănuiesc că depinde dacă mama ei e senator sau nu. Cât de tare îi va dăuna dacă va fi obligată să devină Patrice înainte de a se fi desprins cu totul de Ravenna?

Mușcă din hamburger și mestecă încet, cu ochii închiși. Un sunet vag, asemănător cu un mârâit de plăcere, îi scapă și fața îi devine mai relaxată.

— A trecut ceva vreme de când ai mâncat fast-food?, întreabă Eddison și zâmbește, deși încearcă să rămână sever.

Fata încuviințează.

— Lorraine avea instrucțiuni stricte să ne gătească mâncare sănătoasă.

— Lorraine?

Eddison își apucă carnetul și dă grăbit câteva pagini.

— Paramedicii au ridicat o femeie pe nume Lorraine. A spus că era o angajată. Vrei să zici că ea știa despre Grădină?

— Trăiește acolo.

Victor se holbează la ea, și e doar vag conștient că din hot dog-ul din mâna lui se scurge zeamă pe folia de pe masă. Inara nu se grăbește, mănâncă încet, și nu continuă să vorbească până ce nu a înfulecat și ultimul cartof prăjit.

— Cred că am mai spus că unele fete făceau orice pentru a-i fi pe plac?

Lorraine era una din acele fete, de fapt, fusese una din acele fete cândva. Cineva atât de disperat să-i fie pe plac Grădinarului, încât ar fi făcut orice să-l ajute; nu conta ce avea el de gând să facă altor oameni, tot ce-şi dorea ea era să o iubească. Poate că fusese ceva în neregulă la tipa asta încă dinainte ca el s-o răpească. În mod normal, fetele ca ea erau însemnate într-un fel diferit, primeau un alt set de aripi, direct pe faţa lor, ca să arate lumii cât de mândre erau să facă parte dintre Fluturi. Dar Grădinarul a avut un alt plan pentru Lorraine şi chiar a lăsat-o şi afară din Grădină.

A trimis-o la şcoala de asistente medicale şi la ore de gătit, iar ea îi era atât de supusă, atât de îndrăgostită, încât niciodată nu a încercat să fugă. Nu a făcut nicio încercare de a spune cuiva despre Grădină, sau despre Fluturii morţi, cu atât mai puţin despre cei vii care ar mai fi putut să aibă o oarecare speranţă. S-a dus la cursuri, şi când s-a întors în Grădină a început să pună în aplicare ce a învăţat. Când a împlinit douăzeci şi unu de ani, el i-a luat înapoi toate rochiile alea negre, cu spatele gol, şi i-a dat în schimb o uniformă gri, urâtă, care o acoperea din cap până în picioare. Aşa a devenit bucătarul şi asistenta medicală a Grădinii.

N-a mai atins-o de atunci, nu i-a mai vorbit, decât în legătură cu îndatoririle ei, şi cam aia a fost perioada în care ea a început să-l urască.

Nu destul, totuşi, pentru că a ţinut mai departe secretul Grădinii.

În zilele mai bune – care nu erau foarte multe – aproape că îmi părea rău pentru ea. Are acum... vreo patruzeci de ani? A fost printre primii Fluturi; a petrecut în Grădină de două ori mai mult timp decât în oricare altă parte. La un anume punct, e imposibil să nu-ţi pierzi minţile. Felul în care s-a purtat cel puţin a ţinut-o în viaţă, departe de vitrinele cu Fluturi morţi, chiar dacă acum mai mult ca sigur regretă ce a făcut.

Bucătăreasa-asistentă a noastră, şi totuşi o disprețuiam toate. Până şi cele mai umile şi cuminţi o urau, pentru că până şi

ele ar fi încercat să evadeze dacă ar fi fost în locul ei, până și ele ar fi încercat să anunțe poliția, de dragul nostru, al celor rămase. Cel puțin, asta își spuneau. Dar dacă ar fi avut cu adevărat ocazia... nu știu. Erau povești despre o fată care evadase.

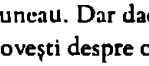

— Cineva a evadat?, întreabă Eddison.

Fata zâmbește strâmb.

— Erau zvonuri, dar nimeni nu știa ceva sigur. Nu din generația noastră era ea, oricum, sau din lotul lui Lyonette. Era mai mult o legendă, ceva greu de crezut, dar în care noi ne puneam speranța pentru că aveam nevoie să credem că evadarea ar putea fi posibilă, nu pentru că s-ar fi întâmplat în realitate. Era greu să crezi că ai fi putut să fugi, când o aveai pe Lorraine care alesese să rămână, în ciuda a tot.

— Tu ai fi încercat?, întreabă Victor. Să fugi?

Îi aruncă o privire gânditoare.

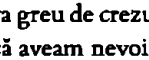

Poate că noi eram o specie nouă de fete, diferită de cele de acum treizeci de ani. Bliss adora să o chinuie pe Lorraine, în special pentru că femeia nu îi putea face nimic. Grădinarul se enerva teribil dacă nu ne oferea mâncarea la timp sau ajutorul medical de care aveam nevoie. Era incapabilă să ne insulte, pentru că asta ar fi însemnat să ne rănească, și era interzis.

Nu credeam că bărbații care țineau clădirea în bună funcționare știau despre Fluturi. Eram ascunse de fiecare dată când ei veneau să trebăluiască în seră. Nu ni se permitea accesul în locuri unde am fi putut fi văzute sau auzite. Pereții opaci coborau, groși și izolatori fonic. Nici noi nu-i puteam auzi pe muncitori, așa cum nici ei nu ne auzeau pe noi. Lorraine era singura persoană care avea acces în afara Grădinii și știa despre noi, dar nu avea niciun rost să o rugăm să facă ceva sau să

trimită un mesaj cuiva. Nu doar că n-ar fi făcut-o, ci s-ar fi dus direct la Grădinar, să ne pârască.

Și, apoi, o altă fată ar fi sfârșit în sticlă și rășină, de-a lungul holului.

Uneori, Lorraine se uita la fetele expuse pe hol cu atât de multă invidie, încât era dureros s-o privești. Demn de milă, bineînțeles, și enervant până în fundul rărunchilor, pentru că, la dracu', era geloasă pe niște fete ucise. Atâta că Grădinarul *le iubise* pe fetele care acum erau expuse în rășină. Le saluta când trecea pe coridor, le vizita doar ca să le privească cu admirație. Își amintea numele lor, spunea că sunt toate ale lui. Mă gândeam uneori că Lorraine aștepta cu nerăbdare să li se alăture lor într-o bună zi. Îi era dor de perioada în care Grădinarul o iubise și pe ea așa cum ne iubea acum pe noi.

Nu cred că își dădea seama că asta nu avea să se întâmple niciodată. Fetele din sticlă erau păstrate în gloria celei mai frumoase vârste, cu aripile de pe spate strălucitoare pe pielea lor tânără, fără cusur. Grădinarul n-ar fi vrut niciodată să conserve o femeie de patruzeci de ani – sau câți ani ar fi avut ea când murea – a cărei frumusețe se pierduse cu decenii în urmă.

Lucrurile frumoase au o viață scurtă, îmi spusese prima dată când ne-am întâlnit.

S-a asigurat așa cum a putut de asta, apoi s-a luptat să le ofere Fluturilor lui un soi straniu de nemurire.

Nici Victor, nici Eddison nu au un răspuns pentru asta.

Nimeni nu cere să-i fie distribuite cazuri cu infracțiuni față de copii din pură plictiseală. Mereu există un motiv pentru care vrei să rezolvi așa ceva. Victor a ținut mereu să afle care sunt motivațiile oamenilor care lucrează pentru el. Eddison își ține privirea fixată pe pumnii lui încleștați, și Victor știe că el se gândește la surioara lui, care dispăruse pe când avea opt ani și nu mai fusese găsită niciodată. Toate cazurile legate de copii

îl lovesc direct în suflet, în special alea în care familiile trebuie să aştepte să primească nişte răspunsuri care poate că nu vor mai fi veni niciodată.

Victor se gândeşte la propriile lui fete. Nu pentru că au păţit ceva vreodată, ci pentru că ştie că şi-ar pierde mintile dacă li s-ar întâmpla o nenorocire.

Pentru că iau totul atât de personal, poliţiştii care se ocupă de infracţiunile îndreptate spre copii sunt de multe ori primii care cedează sau se epuizează dincolo de limite. După trei decenii de muncă în poliţie, Victor a văzut mulţi colegi păţind aşa ceva, şi pe cei foarte buni, dar şi pe cei mai puţin buni. Aproape că i s-a întâmplat şi lui, după un caz aparte, unul îngrozitor, după una dintre multele înmormântări cu coşciuge prea mici pentru copiii pe care nu reuşiseră să-i salveze. Fetele lui îl motivaseră să rămână totuşi în poliţie. Îl strigau *supereroul* lor.

Fata asta nu a avut niciodată un erou. Se întreabă dacă îşi dorise vreodată unul.

Îi priveşte pe amândoi poliţiştii, iar faţa nu îi dezvăluie gândurile. Victor are senzaţia neplăcută ca ea îi înţelege pe ei mai bine decât o înţeleg ei pe ea.

— Când Grădinarul venea la tine, îşi aducea vreodată şi fiul?, întreabă Victor, încercând să recâştige ceva control în încăperea de interogatoriu.

— Dacă îşi *aducea* fiul? Nu. Dar Avery venea şi pleca când avea el chef.

— Vreodată a... cu tine?

— Am recitat Poe de câteva ori în timp ce el îmi oferea atenţiile, da, răspunde ea, ridicând din umeri. Avery nu mă plăcea însă. Nu-i puteam da ce îşi dorea el.

— Ce anume îşi dorea?

— Teamă.

Grădinarul ucidea fetele doar din trei motive.

În primul rând, ajungeau prea bătrâne. Data de expirare era de douăzeci şi unu de ani. După asta, ei bine, frumuseţea se ofilea, se trecea, iar el trebuia s-o conserve câtă vreme o avea.

Al doilea motiv era legat de sănătate. Dacă erau prea bolnave, prea rănite sau prea însărcinate. Mă rog, însărcinate, cum ar veni. Să fii prea gravidă e ca şi cum ai spune că eşti prea mort – nu e o stare flexibilă şi relativă. Era mereu iritat când auzea despre sarcini; Lorraine ne făcea nişte injecţii de patru ori pe an, injecţii care ar fi trebuit să ne ţină departe de inconvenient, dar nicio metodă contraceptivă nu e sută la sută sigură.

Al treilea motiv era atunci când o fată nu reuşea sub nicio formă să se adapteze vieţii în Grădină. Dacă după primele săptămâni nu se putea opri din plâns, dacă încerca să se omoare prin înfometare de prea multe ori. Fetele care se împotriveau prea tare, fetele care erau distruse.

Avery, în schimb, omora fete de plăcere, şi uneori din greşeală. Când se întâmpla asta, taică-su îl alunga din Grădină, dar revenea după o vreme.

Eram acolo de vreo două luni când el a venit să mă caute. Lyonette era cu o fată nouă care nu primise încă un nume, iar Bliss tocmai era vizitată de Grădinar, aşa că eu eram singură pe stâncă, deasupra cascadei, singură cu Poe, încercând să memorez *Fairy-land*. Cele mai multe fete nu se puteau urca pe stâncă fără să vrea să se arunce de acolo, aşa că de obicei îmi rămânea mie. Era linişte acolo sus. O tăcere adâncă. De fapt, întreaga Grădină de cele mai multe ori era tăcută. Chiar şi atunci când fetele care se simţeau cel mai în largul lor, cele mai vesele, începeau să se joace de-a v-aţi ascunselea, nu erau gălăgioase. Trăiam o stare de subjugare, şi niciuna din noi nu ştia dacă eram aşa pentru că era felul în care ne dorea Grădinarul, sau de vină era doar instinctul care ne dicta cum să ne comportăm. Fiind un grup, comportamentul nostru era învăţat de la ceilalţi Fluturi, care şi ei învăţaseră de la Fluturii anteriori,

pentru că Grădinarul răpea fete de mai bine de treizeci de nenorociți de ani.

Nu aducea fete mai mici de șaisprezece ani. Dacă nu era sigur, prefera să răpească mai mari de vârsta asta, așa că durata maximă de viață a unui fluture în Grădină era de cinci ani. Lăsând deoparte suprapunerile, asta însemna oricum mai mult de șase *generații* de Fluturi.

Când îl întâlnisem prima oară pe Avery la restaurant, purta frac, ca și taică-su. În ziua aia din Grădină, stăteam cu spatele lipit de stâncă, cu o carte pe genunchi, și mă bucuram de căldura soarelui care trecea prin sticla de pe tavan. Am ridicat privirea atunci când o umbră a căzut peste mine. L-am văzut pe el, îmbrăcat în blugi și cu o cămașă descheiată. Avea niște zgârieturi pe piept și o urmă de mușcătură pe gât.

— Tatăl meu vrea să te țină doar pentru el, a spus Avery. N-a vorbit deloc despre tine, nici măcar numele nu ți l-a rostit. Nu vrea ca eu să-mi amintesc de tine.

Am dat pagina și am continuat să mă uit la carte.

Și-a înfipt o mână în părul meu pentru a-mi da capul pe spate, iar cu cealaltă m-a lovit dureros peste față.

— Nu e niciun băiat de la livrări aici, să te salveze și de data asta. De data asta, o să primești ceea ce pari să ceri.

Mi-am ținut strâns cartea în mâini și nu am spus nimic.

M-a lovit din nou, și am simțit pe limbă gustul sângelui, pentru că îmi spărsese buza. Lumini colorate îmi dansau prin fața ochilor. Mi-a smuls cartea și a aruncat-o în pârâu. M-am uitat la ea cum dispare pe deasupra cascadei, orice, numai să nu fie nevoie să-l privesc.

— Tu vii cu mine.

M-a tras de păr tot drumul, părul pe care Bliss îl strânsese într-o elegantă împletitură franțuzească, și care acum probabil arăta smuls și jalnic. Când nu mergeam suficient de repede, se întorcea și mă lovea din nou. Am trecut prin fața altor fete, dar ele și-au ferit privirea, iar una chiar a izbucnit în plâns. Cele de lângă ea i-au șoptit imediat să tacă, pentru ca nu cumva lui

Avery să i se năzară că o plângăcioasă ar fi fost mai interesantă decât mine.

M-a îmbrâncit într-o cameră unde nu mai fusesem înainte, una lângă cea destinată tatuajelor, chiar în faţa Grădinii. Era o încăpere încuiată, pe care o deschidea numai el, când avea chef să se joace. Se afla deja o fată acolo, cu încheieturile prinse în cătuşe grele, lipită de perete. Sângele îi curgea de-a lungul coapselor şi pe o parte din faţă, iar pe unul din sâni avea o rană de parcă fusese muşcată de un animal sălbatic. Abia apoi am observat că îi atârna capul în faţă într-o poziţie extrem de nefirească. Nu şi-a ridicat privirea spre mine, deşi am aterizat pe podea cu un bufnet puternic.

Fata nu mai respira.

Avery i-a mângâiat părul lucios, roşu aprins, strecurându-şi degetele în el şi dându-i capul pe spate. Gâtul purta semnele unor degete apăsate pe piele, iar un os i se vedea mai proeminent într-o parte.

— Ea nu a fost atât de puternică pe cât eşti tu.

Încerca să mă sperie, evident aşteptându-se să mă împotrivesc şi să mă lupt, dar n-am făcut asta. Nu am făcut nimic.

Bine, nu e întru totul adevărat.

Am recitat din Poe şi, când am terminat versurile pe care le ştiam, le-am rememorat încă o dată, apoi încă o dată, până când într-un final el m-a azvârlit de perete cu un mârâit dezgustat, apoi a ieşit din încăpere, cu pantalonii desfăcuţi. Bănuiesc că se poate spune că eu am câştigat.

Pe moment, nu o simţeam ca pe o victorie.

Când camera s-a oprit din învârtit, m-am ridicat şi am început să caut o cheie care să o elibereze pe biata fată din cătuşe. Nimic. Am găsit un dulap încuiat. Am tras puţin de el şi am văzut că înăuntru erau bice şi curele. Am mai observat nişte bare metalice şi cleşti, şi alte lucruri care mi-au făcut mintea să o ia razna. Din păcate, pe nicăieri nu se găsea cheia care să-i ofere măcar un rest de demnitate.

Am găsit ce mai rămăsese din rochia mea şi am înfăşurat-o

în jurul fetei, în așa fel încât măcar părțile mai importante să îi fie acoperite. Am sărutat-o pe obraz și i-am cerut iertare, așa cum nu mă mai scuzasem față de nimeni înainte:

— Nu te mai poate răni acum, Giselle, i-am șoptit cu buzele lipite de pielea ei plină de sânge.

Apoi am ieșit goală pe coridor.

Tot corpul mă durea, și fiecare fată pe lângă care am trecut a scos un sunet de compasiune pentru mine. Niciuna nu s-a oferit să mă ajute. Regula era să mergem la Lorraine pentru asta, pentru ca ea să observe fiecare rană și să-i dea apoi raportul Grădinarului, dar nu aveam niciun chef să îi văd fața lipsită de orice emoție, sau să îi simt degetele cum apasă cu ură fiecare bucată de piele rănită. Am pescuit ce mai rămăsese din cartea aruncată în pârâu, apoi m-am refugiat în camera mea și am intrat în duș. Nu curgea apa, urma să i se dea drumul abia spre seară — fiecare fată avea o programare la apă, excepție făcând zilele în care tocmai fusesem cu Grădinarul. Fetele care erau de mai mult timp acolo aveau anumite privilegii, dar eu nu mă număram printre ele, cel puțin nu în lunile care urmau.

Îmi doream atât de mult să pot plânge. Le văzusem pe aproape toate celelalte fete făcând-o des, și cam toate se simțeau mai bine după. Nu mai plânsesem de când cu caruselul ăla nenorocit, când avusesem șase ani, în ziua când stătusem prinsă pe căluțul colorat și mă învârtisem la infinit, când amândoi părinții mei plecaseră și uitaseră de mine. Și, după cum s-a dovedit, să stau în cabina de duș și să aștept ore în șir să vină apa nu a pornit butonul lacrimilor nici atunci.

Bliss m-a găsit, cu apa încă șiroindu-i pe corp după ce făcuse duș în camera ei, cu părul înfășurat într-un prosop albastru, cu spatele împodobit în culorile puternice ale aripilor.

— Maya, ce naiba...

S-a oprit și m-a privit.

— Ce dracului s-a întâmplat?

Mă durea până și să vorbesc, cu buza umflată și cu maxilarul rănit de la prea multe lovituri, și nu numai.

— Avery.

— Aşteaptă aici.

Ca şi cum erau o mie de locuri în care aş fi putut merge.

Dar, când s-a întors, era însoţită de Grădinar, care avea o înfăţişare răvăşită. Ea n-a rostit niciun cuvânt, doar l-a condus în cameră, apoi s-a retras.

Grădinarului îi tremurau mâinile.

A păşit uşor prin încăpere, groaza de pe faţa lui crescând în timp ce cerceta fiecare rană vizibilă, fiecare muşcătură şi zgârietură, fiecare vânătaie sau urmă de degete. Pentru că lucrul cel mai oribil – şi erau multe care concurau la titlul ăsta – era că lui îi păsa la modul cel mai sincer de noi. Sau, cel puţin, îi păsa de cine ne credea el că suntem. A îngenuncheat în faţa mea şi m-a privit cu ochii îngrijoraţi, în timp ce mă mângâia cu blândeţe.

— Maya, îmi pare... îmi pare atât de rău. Cu adevărat.

— Giselle e moartă, am şoptit eu. Nu am putut s-o dau jos de acolo.

Şi-a închis ochii, cu o expresie de durere reală.

— Ea mai poate aştepta. Hai să avem grijă de tine.

Până în acel moment, nu îmi dădusem seama că avea apartamentul lui secret în Grădină. Când am trecut prin camera destinată tatuajelor, a strigat-o pe Lorraine. Am auzit-o imediat alergând din încăperea care era folosită pe post de infirmerie şi imediat i-am văzut părul maroniu amestecat cu şuviţe gri ieşindu-i de sub bonetă.

— Adu-mi bandaje şi antiseptic. Ceva să punem pe umflăturile astea.

— Ce s-a întâm...

— Doar adu-mi şi gata, a repezit-o el.

S-a uitat urât la femeie până ce aceasta a dispărut. S-a întors doar câteva minute mai târziu cu o pungă în care ţinea mai multe feluri de medicamente, o întreagă trusă medicală.

El a tastat un cod pe un mic panou de pe perete şi o uşă ascunsă s-a deschis, dând la iveală o cameră decorată în roşu

burgund şi auriu. Avea o canapea care părea confortabilă, un fotoliu poziţionat sub o lampă înaltă ca pentru citit, un televizor aşezat pe un suport în perete, şi cam asta fusese tot ce am apucat să observ înainte ca el să mă conducă pe un hol care ducea într-o baie, care avea o cadă de două ori mai mare decât patul meu. M-a ajutat să mă aşez pe marginea căzii şi a dat drumul apei, apoi a umezit un prosop moale şi mi-a şters urmele de sânge.

— Nu-l voi lăsa să-ţi mai facă asta, a şoptit. Fiul meu este... fiului meu îi lipseşte autocontrolul.

Printre alte lucruri.

L-am lăsat apoi să se aplece asupra mea, să mă îngrijească, să mă învelească în patul lui şi apoi să plece ca să-mi aducă ceva de mâncare de la Lorraine. Nu-mi imaginam că aş putea adormi, dar chiar am făcut-o, am dormit o noapte întreagă cu răsuflarea lui pe gâtul meu, în timp ce-mi mângâia încet părul şi umerii.

După-amiaza următoare, pe când mă relaxam în patul meu, cu Bliss ţinându-mi companie, Lorraine a aruncat cu un pachet înspre mine. Bliss a mormăit ceva despre curvele rele de muscă şi ciufute care ar trebui să-şi bage capul într-un cuptor, iar eu am desfăcut hârtia urâtă în care era învelit pachetul şi am început să râd.

Era o carte de Poe.

— Aşadar, Grădinarul nu a fost de acord cu ce a făcut fiul lui?

— Grădinarul ne preţuia şi regreta în mod sincer că trebuia să ne ucidă. Avery era doar...

Scutură din cap şi îşi strânge picioarele sub ea, pe scaun. Tresare şi îşi duce o mână la stomac.

— Îmi cer scuze, dar chiar *trebuie* să merg la baie.

Una dintre fetele de la departamentul tehnic deschide uşa

un minut mai târziu. Inara se ridică și i se alătură, uitându-se spre Victor, ca și cum i-ar cere voie. El dă din cap, iar fetele pleacă, închizând ușa în urmă.

Victor răsfoiește pozele cu coridoarele Grădinii, încercând să-și dea seama câte seturi de aripi erau prinse în rășina din vitrine.

— Crezi că astea sunt toate fetele pe care le-a răpit?, întreabă Eddison.

— Nu, suspină Victor. Mi-aș dori să pot spune că da, dar mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă o fată era rănită în așa fel încât aripile să-i fie compromise? Sau spatele rănit? Mă îndoiesc că le-ar mai fi expus în situația asta, pentru că toate cele pe care le văd aici sunt într-o condiție perfectă.

— Sunt moarte.

— Dar perfect conservate.

Ridică o fotografie să se uite mai de aproape.

— Ea a spus că erau sticlă și rășină. Avem confirmarea de la laborator?

— O să aflu imediat.

Se trage mai departe de masă și își scoate mobilul din buzunar. De când sunt parteneri, Victor nu l-a văzut niciodată capabil să stea locului în timp ce vorbește la telefon și, într-adevăr, imediat ce face apelul începe să se învârtă prin camera îngustă ca un leu în cușcă.

Luând pixul atașat de carnețelul lui Eddison, Victor își trece inițialele pe punga cu cărțile de identitate, apoi o deschide și îi răstoarnă conținutul pe masă. Primește o privire curioasă din partea lui Eddison, pe care o ignoră, apoi răscolește prin ele până găsește numele pe care îl caută. Cassidy Lawrence.

Lyonette.

Permisul auto era făcut de numai trei zile atunci când fusese răpită, iar fata drăguță din poză radiază de entuziasm. Este un chip ce pare menit zâmbetelor, bucuriei, și încearcă să suprapună ceea ce vede în fotografie peste fata cu ochi aprigi care o primise pe Inara în Grădină. Nu prea îi iese. Chiar și când

plasează cardul cu poza peste imaginea aripilor portocalii de dincolo de sticlă, nu reușește cu adevărat să vadă conexiunea.

— Care crezi tu că e Giselle?, întreabă Eddison, băgându-și telefonul la loc în buzunar.

— Sunt prea multe roșcate ca să mă apuc să ghicesc. Doar dacă Inara o să ne spună ce aripi de fluture avea.

— Cum naiba a făcut chestia asta timp de peste treizeci de ani, fără ca noi să avem nici cea mai vagă idee?

— Dacă poliția n-ar fi primit acel apel și nu ne-ar fi atras atenția unele dintre nume, cât timp crezi că ar mai fi trecut până ar fi fost descoperit?

— E o întrebare al dracului de nenorocită.

— Ce au spus de la laborator?

— Se pregătesc să strângă totul acolo și să o ia de la capăt mâine dimineață. Vor da jos restul geamurilor mâine.

— Să strângă?

Victor își sucește încheietura ca să se uite la ceas. Aproape ora 10.

— Christoase.

— Vic... nu-i putem da drumul. Ar putea să dispară din nou. Nu sunt convins că nu are și ea un rol în toată treaba asta.

— Știu.

— Atunci de ce nu o presezi mai mult?

— Pentru că e mult prea deșteaptă și va întoarce totul împotriva noastră, și e prea a naibii ca să nu se bucure când o va face, spune Victor râzând ironic. Las-o să ne spună în propriul ei ritm. Nu ne costă decât timp, și e unul din acele cazuri în care chiar avem tot timpul din lume.

Se apleacă și își prinde mâinile de tăblia mesei.

— Suspecții nu sunt într-o stare prea bună; nu se știe dacă vor supraviețui acestei nopți. Ea e singura noastră șansă de a afla mai multe despre Grădină.

— Asta dacă ne spune adevărul.

— Propriu-zis, nu ne-a mințit până acum.

— Din ce știm noi. Oamenii cu acte false nu sunt de obicei

nevinovați, Vic.

— Poate că spune adevărul despre actele alea.

— Chiar și așa, e ilegal, iar eu nu am încredere în ea.

— Dă-i puțin timp. Asta ne va da și nouă un răgaz pentru ca restul fetelor să se refacă și să vorbească cu noi. Cu cât o ținem mai mult aici, cu atât avem mai multe șanse să le facem și pe celelalte să vorbească.

Eddison se strâmbă, dar încuviințează din cap.

— Atâta doar că e enervantă.

— Unii oameni rămân pentru totdeauna distruși. Alții pun cioburile cap la cap, dar marginile tăioase unde au fost ele lipite nu pot fi ascunse complet.

Dându-și ochii peste cap, Eddison îndeasă cardurile înapoi în pungă. Fotografiile le pune cu grijă una peste alta și le aliniază la colțul mesei, într-un teanc.

— Suntem treji de mai mult de treizeci și șase de ore. Avem nevoie să dormim.

— Da...

— Deci, ce facem cu ea? N-o putem lăsa să dispară. Dacă o ducem înapoi la spital și senatoarea aude de ea...

— O să stea aici. Aducem niște pături, căutăm un pat pliant, și de dimineață o luăm de la capăt.

— Chiar crezi că e o idee bună?

— Oricum, mai bună decât s-o lăsăm să plece. Dacă o ținem aici, mai degrabă decât s-o trimitem într-o celulă, se cheamă că interogatoriul e încă în curs. Până și senatoarea Kingsley o să aibă rețineri în a se băga într-un interogatoriu în plină desfășurare.

— N-aș paria pe asta, spune el.

Adună apoi resturile de mâncare, îndesând totul în punga de hârtie, până ce aceasta pocnește, pe urmă se îndreaptă spre ușă.

— O să fac rost de un pat pliant.

Dă ușa de perete și se încruntă când le vede pe Inara și Yvonne, ce tocmai se întorc. Apoi se îndepărtează. Yvonne

face o mişcare de salut spre Victor, apoi se întoarce în camera de observaţie.

— Ce om charismatic, remarcă Inara sec, apoi se strecoară în scaunul pe care stătuse şi mai devreme.

Faţa îi este mai curată acum, iar părul şi l-a strâns într-un coc ridicat în vârful capului.

— Are şi el trăsături mai bune şi mai puţin bune.

— Te rog, spune-mi că a interoga copii abuzaţi nu e punctul lui forte.

— Este mai bun cu suspecţii, recunoaşte Victor, apoi zâmbeşte.

Caută ceva cu care să-şi ocupe mâinile, dar Eddison a făcut în mod compulsiv ordine pe masă.

— Spune-ne cum era în Grădină.

— Cum adică?

— Aşa, rutina de zi de zi, când nimic ieşit din comun nu avea loc. Cum era?

— Plictisitor ca dracu', răspunde ea succint.

Victor începe să-şi facă de lucru scărpinându-şi nasul.

Nu, serios acum, chiar era plictisitor.

Eram în general cam douăzeci, douăzeci şi cinci de fete în Grădină, indiferent de zi, fără s-o punem la socoteală pe Lorraine, pentru că, la urma urmei, de ce ar fi contat ea? În afara perioadelor când era plecat din oraş, Grădinarul *vizita* cel puţin o fată pe zi, uneori două sau trei, dacă nu avea de muncă sau nu trebuia să-şi petreacă vremea cu familia ori prietenii, ceea ce însemna că nu mai ajungea să fie cu fiecare dintre noi într-o săptămână. După ceea ce ne făcuse Avery mie şi lui Giselle, i se dădea voie să vină în Grădină doar o dată pe săptămână, şi numai sub supravegherea strictă a tatălui său. Avery, totuşi, sfida regulile astea de câte ori putea. Interdicţiile nu ţineau mult, oricum.

Micul dejun era servit în bucătărie la şapte şi jumătate, şi aveam timp până la ora opt să mâncăm, pentru ca Lorraine să se apuce imediat să facă curăţenie. Nu aveai voie să sari complet peste mese – ne observa atentă cum mâncam şi ne pâra imediat Grădinarului –, dar o dată pe zi aveai voie să nu-ţi fie foarte foame. Dacă o făceai însă de două ori consecutiv, ea se înfiinţa imediat în camera ta, să-ţi facă un control medical amănunţit.

După micul dejun, în afara acelor zile în care era îngrijită Grădina şi noi eram închise dincolo de pereţii opaci – eram libere până la ora douăsprezece, când trebuia să luăm prânzul, care dura tot jumătate de oră. Jumătate din fete se culcau la loc, ca şi cum ar fi crezut că somnul în cantitate cât mai mare va face zilele să treacă mai repede. Eu, în general, urmam exemplul lui Lyonette, chiar şi după ce ea devenise un exponat în sticlă, şi îmi eliberam dimineţile pentru a fi la dispoziţia fetelor care aveau nevoie să vorbească. Peştera de sub cascadă devenise un fel de spaţiu pentru terapie. Erau camere de filmat peste tot, şi microfoane, dar datorită căderii de apă cuvintele nu se distingeau foarte bine acolo.

— Iar el permitea asta?, întreabă Victor, neîncrezător.

— După ce i-am explicat cum stau lucrurile, sigur.

— I-ai explicat?

— Da. Într-o seară m-a invitat la cină în apartamentul lui ca să mă întrebe despre asta. Bănuiesc că se temea să nu punem la cale vreo rebeliune sau ceva asemănător.

— Şi cum i-ai explicat ce făceaţi?

— I-am spus că fetele aveau nevoie de un oarecare spaţiu privat, sau măcar de iluzia lui, pentru a-şi păstra bunăstarea mentală şi, dacă aceste conversaţii păstrau Fluturii sănătoşi şi întregi, ce naiba mai conta? Mă rog, am expus chestia mai elocvent şi politicos de atât. Grădinarului îi plăcea eleganţa.

— Conversaţiile astea cu fetele – cum erau?

Majoritatea le foloseau doar pentru a se descărca. Erau neliniştite, speriate şi furioase şi aveau nevoie să vorbească, pentru a transfera aceste sentimente asupra altcuiva. Se plimbau de la un perete la altul, urlau şi loveau în tot ce nimereau, dar, la final, când pumnii şi inimile le dureau, erau cu un pas mai departe de a se dezintegra. Acestea erau fetele care semănau oarecum cu Bliss, dar cărora le lipsea curajul ei.

Bliss spunea tot ce voia, oriunde şi oricând voia. Aşa cum zisese prima dată când am întâlnit-o, Grădinarul nu ne ceruse vreodată să-l iubim. Bănuiesc că şi-ar fi dorit s-o facem, dar nu ne-o impusese. Cred că preţuia sinceritatea ei, aşa cum a ajuns cu timpul să preţuiască că eu spuneam lucrurilor pe nume, fără ocolişuri.

Unele fete aveau nevoie să fie încurajate şi alinate, o chestie la care eu nu eram foarte bună. Aveam răbdare cu lacrimile care apăreau din când în când, sau cu cele ivite în prima lună de stat în Grădină, dar când treaba asta continua la nesfârşit, săptămâni şi luni sau chiar ani... ei bine, atunci îmi pierdeam răbdarea şi le spuneam să depăşească momentul.

Sau, dacă mă simţeam foarte mărinimoasă în ziua aia, le trimiteam la Evita.

Evita era americancă de culoare, cu spatele împodobit de portocaliu şi galben, care se terminau apoi spre marginea aripilor într-un complicat desen negru. Evita era dulce, dar nu foarte deşteaptă. N-o spun cu răutate, ci pentru că ăsta e adevărul. Avea inteligenţa unui copil de şase ani, astfel încât pentru ea Grădina era o sursă de fascinaţie în fiecare zi. Grădinarul mergea la ea doar o dată sau de două ori pe lună, pentru că era mereu confuză şi speriată când îşi dădea seama ce vrea el de la ea. Avery nu avea voie să se apropie deloc de Evita. De fiecare dată când o vizita Grădinarul, ne temeam că ea va fi următoarea care va ajunge în vitrină, dar se pare că acea candoare a ei

era ceva ce el își dorea să mai păstreze o vreme.

Candoarea ei presupunea că te puteai duce la ea să plângi până nu mai poți, iar ea te îmbrățișa, te mângâia și scotea sunete ciudate, până când te opreai din plâns. Te asculta povestindu-ți toate tragediile, fără să spună un cuvânt. Pe fetele alea să fie în preajma zâmbetului ei optimist le făcea întotdeauna să se simtă mai bine.

Pe mine, în schimb, să fiu în preajma Evitei mă întrista; dar, când Grădinarul mergea la ea, Evita venea să plângă la mine, și era singura persoană ale cărei lacrimi le puteam ierta cu ușurință.

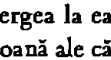

— E nevoie să trimitem la spital pe cineva din partea asociațiilor pentru...

Fata scutură din cap.

— A murit în urmă cu șase luni. Un accident.

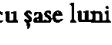

Pe la unsprezece și un sfert, *biroul* de terapie se închidea și câteva ne strângeam în grup și alergam pe holuri. Lorraine, dacă era pe acolo, se holba dezaprobator la noi, dar nu comenta, pentru că era singura formă de exercițiu fizic de care aveam parte. Grădinarul nu ne-ar fi dat greutăți de ridicat sau o bandă rulantă, pentru că se temea că le-am fi putut folosi ca să ne facem rău. Apoi, după ce mâncam de prânz, după-amiaza era în întregime a noastră, până la ora opt seara, când aveam cina.

Atunci se instala plictiseala.

Vârful stâncii devenise locul meu preferat chiar mai mult decât peștera de sub cascadă, pentru că eram una dintre puținele căreia îi plăcea să se cocoațe și să se apropie atât de mult de tavanul de sticlă care marca marginea închisorii noastre. Cele mai multe fete se prefăceau că nu puteau vedea cerul.

Preferau să pretindă că lumea noastră era mai mare de fapt şi că nimic interesant nu se găsea Afară. Dacă asta le ajuta să suporte mai bine viaţa în Grădină, eu nu aveam de gând să le contrazic. Doar că mie îmi plăcea acolo sus. În unele zile mă urcam până şi copaci, şi de acolo întindeam mâinile şi atingeam tavanul. Îmi plăcea să-mi reamintesc că exista o lume dincolo de pereţii coliviei mele, chiar dacă nu aveam s-o mai văd vreodată.

Mai pe la început, eu, Lyonette şi Bliss ne lungeam pe jos, ne bucuram de soarele amiezii şi vorbeam sau citeam. Lyonette îşi împăturea origami-urile ei, Bliss se juca cu lipiciul pe care i-l cumpărase Grădinarul, iar eu citeam cu voce tare piese de teatru, romane sau poezie.

Uneori coboram şi noi acolo unde stăteau de obicei fetele, unde vegetaţia era luxuriantă ca într-o junglă, şi petreceam timpul împreună. Citeam cu toate, sau discutam tot felul de banalităţi. Puneam la cale şi diferite jocuri, atunci când ne ajungea din urmă plictiseala.

Acelea erau zilele care păreau să-l facă fericit pe Grădinar. Ştiam că sunt camere de filmat peste tot, fiindcă noaptea vedeam clipind câte o luminiţă roşie, dar, cu toate astea, în zilele când ne jucam venea şi el să ne privească, urcat pe stâncile de lângă cascadă, cu un zâmbet blând pe faţă, de parcă asta ar fi fost tot ce visase vreodată.

Nu fugeam în camerele noastre atunci când îl vedeam, şi asta e o dovadă de cât de plictisite eram.

Cu şase luni în urmă, vreo zece dintre noi ne jucam de-a v-aţi ascunselea. Danellei îi venise rândul să ne prindă. Trebuia să numere până la o sută stând lângă Grădinar, pentru că ăla era locul în care niciuna dintre noi nu ne-am fi ascuns, aşa că era singurul de unde ea nu ne-ar fi auzit paşii. Nu sunt sigură dacă el se prindea de logica jocului, dar părea încântat să ia parte, chiar şi aşa, tangenţial.

În timpul acelor jocuri, mă urcam mai mereu în copaci, în principal pentru că antrenamentul de doi ani în care urcam pe

scara de incendiu în apartament mă făcuse mai rapidă decât oricare dintre fete. Poate că mă găseau uşor, dar nu ar fi putut să vină până la mine ca să-mi dea leapşa mai departe.

Evitei îi era frică de înălţime, la fel cum îi era teamă de spaţiile înguste. Cineva rămânea mereu cu ea noaptea, pentru eventualitatea în care pereţii opaci ar fi coborât, ca să nu rămână singură şi să moară de frică. Evita nu se căţăra *niciodată*. Doar în ziua aia... Nu ştiu de ce a vrut s-o facă, mai ales că toate am observat cât de teamă îi era când urcase deja câţiva metri. I-am strigat că se poate ascunde în altă parte, dar ea era hotărâtă.

— Pot fi curajoasă. Pot fi curajoasă ca Maya, zisese.

Grădinarul ne privea uşor îngrijorat, aşa cum o făcea de fiecare dată când una dintre noi ieşea din zona ei de confort.

Danelle ajunsese cu număratul la nouăzeci şi nouă şi se oprise, pentru a-i da Evitei timp să se ascundă. Cu toate făceam asta uneori, dacă o auzeam pe undeva. Danelle şi-a ţinut capul întors în altă direcţie, cu mâinile acoperindu-i faţa tatuată, aşteptând să se facă linişte.

I-a luat Evitei aproape zece minute, dar într-un final a reuşit să se urce în cel mai înalt copac şi s-a aşezat pe o creangă. Avea lacrimi pe faţă, dar m-a privit fericită pe mine, care eram într-un copac din apropiere, şi mi-a zâmbit larg.

— Pot fi curajoasă, a spus.

— Eşti foarte curajoasă, Evita, i-am spus. Mai curajoasă decât noi toate la un loc.

A dat din cap, apoi s-a uitat în jos, la pământul care părea atât de departe sub picioarele ei.

— Nu-mi place aici sus.

— Vrei să te ajut să cobori?

A încuviinţat din cap.

M-am ridicat de pe ramura pe care stăteam şi m-am întors cu spatele spre copac, ca să mă pot da jos, şi chiar atunci am auzit-o pe Ravenna zbierând:

— Evita, nu! Aşteapt-o pe Maya!

Am privit peste umăr şi am văzut-o pe Evita pendulând spre marginea ramurii copacului, până când a ajuns în vârf, unde craca nu îi mai putea susţine greutatea. S-a rupt, iar Evita a ţipat ascuţit în timp ce cădea. Toate fetele au sărit din locurile unde se ascunseseră, încercând să ajute, dar imediat capul ei a lovit o altă ramură şi s-a auzit un pârâit. Plânsul ei a încetat imediat.

A căzut în pârâu cu un bufnet sec, urmat de linişte deplină.

Am coborât din copac cât de repede am putut, julindu-mi mâinile şi picioarele. Nimeni altcineva nu s-a mişcat, nici măcar Grădinarul. Se uitau cu toţii la fata căzută în pârâu, la sângele care îi curgea din părul blond. M-am avântat în apă şi am apucat-o de gleznă, apoi am tras-o spre mine.

Într-un final, a venit şi Grădinarul, alergând. Fără să-i pese de hainele scumpe cu care era îmbrăcat, m-a ajutat s-o scot din apă. Ochii ei albaştri, frumoşi, erau parcă îngheţaţi. Nu avea niciun rost să încercăm s-o facem să respire.

Pârâitul care se auzise fusese al gâtului ei, când se frânsese.

Moartea era un lucru straniu în Grădină, o ameninţare perpetuă, dar totuşi nu ceva ce vedeam cu adevărat întâmplându-se. Fetele eran pur şi simplu luate din mijlocul nostru, apoi o pereche de aripi le lua locul, în vitrină. Pentru cele mai multe fete, vitrinele erau primul lor contact cu moartea pe care îl avuseseră vreodată.

Mâinile Grădinarului tremurau în timp ce îi mângâia părul ud, dându-i-l la o parte de pe faţă şi adunându-l la ceafă, acolo unde se lovise când alunecase de pe ramură. Cu toate am început să ne holbăm la el, în loc să o privim pe Evita, fiindcă Grădinarul *plângea*. Suspinele îi cutremurau întregul corp, ochii îi erau strânşi de durere neaşteptată, şi se legăna înainte şi înapoi cu cadavrul fetei strâns la piept. Sângele îi păta hainele, se amesteca cu apa care deja îi udase pantalonii.

Era ca şi cum în momentul ăla ne răpise până şi lacrimile. Trezite de ţipetele noastre, şi celelalte fete ieşiseră din camere şi de pe unde se mai aflau în Grădină, şi toate, douăzeci şi două

la număr, stătusem cu ochii uscați și îl privisem pe Grădinar cum plânge moartea uneia pe care n-o ucisese el.

Fata ia teancul de poze făcute de-a lungul coridoarelor și îl răsfoiește, până o găsește pe aia pe care o caută.

— I-a aranjat părul în așa fel încât rana îngrozitoare să nu se vadă, îi spune ea lui Victor și pune poza pe masă, ca s-o vadă și el. Grădinarul și-a petrecut restul zilei și noaptea următoare departe de noi, undeva unde nu-l puteam vedea, apoi pereții au coborât, iar în dimineața care a venit ea era deja expusă în vitrină, iar el adormise chiar pe culoar, în fața ei, cu ochii roșii și umflați. A rămas acolo toată ziua, în fața Evitei. După asta, se obișnuise să atingă sticla când trecea pe acolo, ca și cum ar fi mângâiat-o. Bănuiesc că nici nu-și dădea seama că o face. Când sticla era acoperită, atingea cu aceleași gesturi peretele.

— Dar nu a fost singura moarte accidentală, nu?

Fata clatină din cap.

— Nu, nici pe departe. Dar Evita fusese... ei bine, fusese inocentă și dulce. Complet incapabilă să priceapă lucrurile rele. Când i se întâmplau, cumva o atingeau doar la suprafață și pe urmă le uita. Într-un fel, cred că a fost cea mai fericită dintre noi, în principal pentru că nu avea habar cum să fie altfel.

Eddison țâșnește înăuntru, târând un cadru de metal și o saltea, iar pe braț având o pătură și o pernă subțire. Le lasă într-un colț al încăperii și, gâfâind, se întoarce spre partenerul său:

— Tocmai am primit un apel de la Ramirez. Fiul e mort.

— Care din ei?

Cuvintele ies atât de ușoare, de diafane, pline de o emoție imposibil de definit, încât pe moment Victor nici nu e sigur că le-a auzit. O privește pe fată, dar ea are privirea fixată pe Eddison, în timp ce cu un deget se scarpină sub bandaj, până

ce bobițe roșii se imprimă pe materialul alb.

Eddison e luat și el prin surprindere. Îl privește pe Victor, care ridică din umeri.

— Avery, răspunde Eddison, fără altă reacție.

Fata pare că se retrage în interior, cu fața acoperită în mâini. Victor se întreabă dacă nu cumva plânge. Când își ridică privirea un minut mai târziu, are totuși ochii uscați. Pare hăituită, într-un fel nou, inexplicabil, dar nu a plâns.

Eddison îl privește cu atenție, dar Victor n-are nicio idee ce îi trece fetei prin minte acum. N-ar trebni să fie fericită că a murit bărbatul care o chinuise? Sau, cel puțin, să se simtă ușurată? Și poate că ușurarea chiar e prezentă acolo, acoperită de alte emoții, dar fata pare mai degrabă... resemnată.

— Inara?

Ochii ei căprui deschis s-au fixat acum asupra patului improvizat în colț. Își scarpină pielea rănită de sub bandaj mai departe.

— Asta înseamnă că pot să mă culc?, întreabă sec.

Victor se ridică și îi face semn lui Eddison să-l lase singur. Polițistul ascultă, fără să pună întrebări, și ia cu el pozele și punga cu actele de identitate. În mai puțin de un minut, Victor e din nou singur cu acest copil distrus pe care poate că nu-l va înțelege niciodată. Fără să scoată un cuvânt, desface picioarele pliante ale patului și îl așază în colțul opus ușii, pentru ca masa să rămână între refugiul fetei și oricine ar putea intra în încăpere. Apoi, pune pătura pe el, ca un fel de cearșaf. Se pare că Eddison a adus două, așa că pe cealaltă o ghemotocește la picioare.

Când termină, se așază pe vine lângă scaunul fetei și îi pune cu blândețe o mână pe spate.

— Inara, știu că ești obosită, așa că o să te lăsăm să dormi. Ne vom întoarce de dimineață cu micul dejun și mai multe întrebări, și, sperăm noi, cu informații proaspete în ce le privește pe restul fetelor. Dar, înainte să plec...

— Nu mai poate aștepta?

— Fiul cel mic știa și el despre Grădină?

Își mușcă buza cu putere, până ce sângele începe să i se scurgă pe bărbie.

Suspinând, Victor îi întinde un șervețel, scos din buzunar, apoi se îndreaptă spre ușă.

— Des.

Întoarce capul să o privească, cu o mână pe clanță, dar ochii fetei sunt acum închiși și are o expresie de durere întipărită pe față, una pe care nici nu o poate descrie.

— N-am înțeles...

— Numele lui e Des. Desmond. Și da, știa despre Grădină. Despre noi.

Vocea i se frânge și chiar dacă știe că un bun polițist ar profita de avantajul ăsta, de vulnerabilitatea ei, își imaginează cum ar fi ca fetele lui să stea acolo pe scaun și să simtă genul ăla de durere, așa că n-o poate face.

— Cineva te va supraveghea din camera de alături, spune cu blândețe. Dacă ai nevoie de ceva, fă-le un semn. Somn ușor.

Sunetul parcă spart ar putea fi un râset, dar nu e unul pe care și-ar dori să-l mai audă.

Închide ușa cu un scârțâit ușor în urma lui.

II

FATA – I SE PARE ciudat să-i spună Inara, când știe că nu este numele ei adevărat – încă mai doarme, cu fața îngropată în gulerul jachetei lui, atunci când Victor ajunge la secție și schimbă câteva cuvinte cu tura de noapte de la calculatoare, care moțăie de somn. Unul dintre băieți îi arată o serie de mesaje primite – noutăți de la spital, de la agenții rămași în perimetrul proprietății, la locul faptei, profiluri pentru fiecare din cei implicați, ce s-a putut găsi. Se uită prin ele în timp ce-și bea cafeaua de la bufet, ceva mai bună decât cea veche, rămasă în birou. Încearcă să facă legătura între fotografiile fetelor și ceea ce a auzit despre Grădină cu o zi în urmă.

E numai șase dimineața când intră și Yvonne, cu ochii umflați de nesomn.

— Bună dimineața, agent Hanoverian.

— Tura ta nu începe până la opt. De ce nu dormi?

Analista doar clatină din cap.

— N-am putut să dorm. Am stat trează toată noaptea, în camera fiicei mele. M-am dat în balansoar și m-am uitat la ea. Dacă cineva, vreodată...

Dă din nou din cap, mai brutal de data asta, ca și cum ar vrea să scuture din el toate gândurile negre.

— Am plecat imediat ce soacra mea s-a trezit și a putut să stea cu bebelușul.

Se gândește să-i spună să se retragă într-un birou și să tragă un pui de somn, dar apoi își dă seama că probabil niciunul din echipa lui nu a dormit bine în noaptea care a trecut. El cu siguranță n-a făcut-o, otrăvit de amintirea pozelor cu holurile Grădinii și cu imagini vechi ale fiicelor lui alergând prin curte costumate în fluturi. E mai ușor pentru orori să te ajungă din

urmă atunci când ai un moment de odihnă.

Victor ridică punga de hârtie pe care a adus-o cu el.

— Am rulouri proaspete cu scorțișoară, pentru tine, dacă-mi faci o favoare, spune el și o privește cum parcă redevine brusc mai plină de energie. Holly mi-a dat haine pentru Inara – crezi că ai putea să mergi tu cu ea până la vestiar, să-și facă un duș?

— Fiica ta e un înger.

Femeia se uită prin geam la Inara, care pare să doarmă liniștită.

— Îmi pare rău că va trebui s-o trezesc, totuși.

— Mai bine să fii tu decât Eddison.

Yvonne pleacă din încăpere fără să mai spună nimic, și doar un minut mai târziu ușa de la camera pentru interogatorii se deschide cu un scârțâit de abia auzit.

E destul ca s-o trezească. Fata se ridică, cu pătura de pe ea răvășită, cu părul încâlcit și cu o privire speriată, apoi o vede pe Yvonne, care stă în pragul ușii cu mâinile desfăcute, ca și cum ar vrea să o asigure că nu are de ce să se teamă. Se uită una la cealaltă, până când polițista zâmbește și-i spune:

— Ai reflexe bune.

— Uneori, stătea și el în prag; arăta dezamăgit dacă nu-i simțeam prezența.

Cască și se întinde, iar articulațiile îi trosnesc.

— M-am gândit că îți va prinde bine un duș, îi spune Yvonne. Avem niște haine care probabil îți vor veni, și niște săpunuri.

— Te-aș săruta acum, dacă aș fi genul ăla de fată, spune Inara.

În drum spre ușă, bate în peretele transparent.

— Mulțumesc, agent FBI Victor Hanoverian.

El râde, dar nu încearcă să îi dea un răspuns.

În timp ce ea pleacă la baie, polițistul intră în camera de interogatoriu și începe să scotocească printre noutățile primite. O altă fată a murit în timpul nopții, dar celelalte sunt

deocamdată în afara pericolului. Punând-o și pe Inara la socoteală, sunt în total treisprezece. Treisprezece supraviețuitoare. Poate paisprezece victime, depinde ce le va spune despre băiat. Dacă e fiul Grădinarului, oare are și el partea lui de vină la ce au făcut tatăl și fratele lui?

Fata e încă la duș atunci când Eddison apare, proaspăt bărbierit și, de data asta, purtând costum. Dă drumul pe masă unei pungi pline cu gogoși umplute cu ciocolată.

— Unde-i fata?

— Yvonne a dus-o să facă un duș.

— Crezi că o să ne spună ceva important astăzi?

— În felul ei.

Un pufnet de neîncredere scos pe nas îl avertizează pe Victor ce crede partenerul său despre asta.

Îi întinde foile cu noile informații pe care el le-a parcurs deja, și pentru câteva momente singurele zgomote care se aud sunt răsfoitul paginilor și sorbitul cafelei.

— Ramirez spune că senatoarea Kingsley s-a instalat cu totul în holul spitalului, zice Eddison un pic mai târziu.

— Am auzit.

— Ramirez zice că fata senatoarei n-a vrut s-o vadă pe maică-sa. A spus că nu e încă pregătită.

— Și asta am aflat.

Victor lasă foile pe masă și se freacă la ochi.

— Poți s-o învinuiești? A crescut în lumina reflectoarelor, și tot ce a făcut a avut o consecință asupra carierei maică-sii. Știe ce furtună mediatică o așteaptă. Să o vadă pe maică-sa e pasul care va declanșa totul. Logic că nu e pregătită.

— Te întrebi vreodată dacă noi chiar suntem băieții buni?

— Nu lăsa chestia asta să te afecteze prea tare.

Rânjește când îl vede pe Eddison derutat complet.

— Avem o slujbă perfectă? Nu. Facem o treabă perfectă? Nu. Nu e posibil. Dar ne facem treaba, și la final se poate vedea că am făcut mai mult bine decât rău. Inara e bună la a suci lucrurile — n-o lăsa să-ți intre pe sub piele și să te umple de îndoieli.

Eddison continuă să citească de pe foi înainte să mai spună ceva.

— Patrice Kingsley – Ravenna – i-a spus lui Ramirez că vrea să vorbească cu Maya înainte să ia orice hotărâre legată de maică-sa.

— Vrea un sfat? Sau se așteaptă ca altcineva să hotărască în locul ei?

— Nu a spus. Vic...

Victor îl așteaptă să continue.

— Cum putem ști că nu e și ea ca Lorraine? A avut grijă de fetele astea. De unde știm că n-a fost pusă de Grădinar?

— Nu știm, recunoaște Victor. Nu încă. Într-un fel sau altul, vom afla.

— Înainte să murim de bătrânețe?

Polițistul mai în vârstă își dă ochii peste cap și se întoarce la hârtiile lui.

Fata care reintră în cameră alături de Yvonne este o cu totul altă persoană. Și-a pieptănat părul, care îi cade drept și lucios până aproape de coapse. Blugii nu îi vin la fix, îi sunt puțin cam strâmți, iar ultimul nasture l-a lăsat descheiat. Noroc cu bluza, care aproape îi acoperă abdomenul, și cu puloverul verde, care îi îmbrățișează blând șoldurile. În picioare poartă șlapi, care lipăie pe podea când pășește. Și-a scos bandajele, iar Victor clipește repede de parcă ar vrea să alunge imaginea pielii arse de la încheieturi, de culoare roșu vinețiu, pe care se văd și urmele tăieturilor de sticlă, făcute când au evadat.

Fata îi urmărește privirea, apoi întinde mâinile spre el, pentru a i le arăta mai bine. Se așază pe scaunul cel mai îndepărtat de la masă.

— Sunt chiar mai dureroase de cum par, dar medicii spun că atâta timp cât nu fac o tâmpenie, nu ar trebui să nu se refacă aproape complet și să funcționeze normal.

— Cum ești, în rest?

— Am câteva vânătăi extrem de atrăgătoare, iar unde m-au cusut am cicatrici dureroase, dar totuși nu s-au umflat.

Probabil că un doctor o să mi le mai examineze cândva. Oricum, știi, măcar sunt vie, ceea ce nu pot spune despre o grămadă de oameni pe care îi cunosc.

Fata se așteaptă ca el să înceapă să vorbească despre băiat. Poate vedea asta pe fața ei, în tensiunea din umeri, în apăsarea degetelor nervoase pe piele. E pregătită pentru asta. Așa că, în loc s-o facă, împinge spre ea o cană cu ciocolată fierbinte – ținând cont că fata nu se arătase cu o zi în urmă încântată de cafea –, apoi desface ambalajul de pe rulourile cu scorțișoară. Îi întinde unul lui Yvonne, care murmură un *mulțumesc*, apoi se retrage în camera de observație.

Inara își încrețește sprâncenele, apoi își înclină capul de mai multe ori, repede, ca o pasăre, în timp ce studiază pachetul.

— Ce patiserie ambalează produsele în folie de aluminiu?

— Patiseria cunoscută ca mama mea.

— *Mama ta* a pregătit micul dejun?

Gura ei se strâmbă într-o trăsătură care e fie zâmbet, fie stare de șoc.

— Ți-a dat și prânzul, tot într-o pungă maro?

— Mi-a scris și un bilet, urându-mi să iau decizii inspirate azi, minte el, păstrându-și chipul lipsit de expresie, în timp ce fata se abține să zâmbească. N-ai avut niciodată așa ceva, nu?, o întreabă el cu blândețe.

— Ba da, o dată, îl corectează, iar din vocea ei a dispărut complet amuzamentul. Cuplul de pe strada de vizavi m-a dus în stația de autobuz, mai ții minte? Ea mi-a pregătit prânzul, și în pachet era biletul ăsta pe care scrisese cât de fericiți sunt că m-au cunoscut, cât de dor le va fi de mine. Era acolo și numărul lor de telefon și m-au rugat să îi sun când ajung la Buni, să mă știe în siguranță. Să-i sun când aveam chef, doar să vorbim. Semnaseră biletul cu îmbrățișări, amândoi, și până și bebelușul mâzgălise ceva cu creionul la final.

— Nu i-ai sunat, nu?

— O dată, spune din nou, atât de încet încât e aproape o șoaptă.

Cu vârful degetelor, urmăreşte cicatricea fiecărei tăieturi de pe mână.

— Când am ajuns în staţia cea mai apropiată de casa lui Buni, i-am sunat să le spun că am ajuns cu bine. M-au rugat să le-o dau pe Buni la telefon, dar le-am spus că e ocupată. M-au mai rugat să îi sun oricând voi simţi nevoia. Am stat pe trotuar şi am aşteptat un taxi, şi m-am holbat în neştire la bucata aia de hârtie. Pe urmă am aruncat-o.

— De ce?

— Pentru că să o păstrez era ca şi cum m-aş fi rănit iar şi iar.

Îşi îndreaptă spatele, îşi încrucişează picioarele şi îşi sprijină coatele pe masă.

— Pari să ai imaginea asta a mea de copil pierdut, ca şi cum aş fi fost aruncată pe marginea drumului cum arunci un bagaj în plus, dar copiii ca mine...? Nu suntem pierduţi niciodată. Poate că suntem singurii care nu se pierd cu adevărat niciodată. Întotdeauna ştim unde suntem şi unde putem merge. Şi, mai ales, unde nu putem merge.

Victor clatină din cap, nedorind să o contrazică, dar neputând nici să fie complet de acord.

— De ce fetele din New York nu au raportat dispariţia ta?

Îşi dă ochii peste cap:

— Nu aveam cu ele genul ăla de prietenie.

— Dar eraţi prietene, totuşi.

— Da. Prietene care fugeau de diferite lucruri. Înainte să mă mut eu, patul era gol fiindcă fata care fusese acolo s-a trezit brusc, şi-a împachetat ce avea şi dusă a fost. Pe urmele ei era un unchi supărat, care voia să ştie ce făcuse cu copilul cu care rămăsese însărcinată după ce el o violase, cu trei ani în urmă. Nu contează cât de bine te ascunzi, mereu va fi cineva care să te găsească.

— Doar dacă te caută.

— Sau dacă ai pur şi simplu ghinion.

— Ce vrei să spui?, întreabă Eddison.

— De ce, crezi că mi-am dorit ca Grădinarul să mă

răpească? Era un oraş întreg în care să te pierzi, dar el m-a găsit pe mine.

— Asta nu explică...

— Ba da, spune ea, cu simplitate. Explică multe, dacă eşti un anumit gen de persoană.

Victor bea din cafea, încercând să decidă dacă ar trebui să împingă discuţia în direcţia dorită sau să o lasă să curgă şi să vadă pe urmă ce va putea folosi din asta.

— Ce gen de persoană, Inara?, o întreabă, în cele din urmă.

— Dacă te aştepţi să fii neglijat sau uitat, mereu vei fi puţin surprins când cineva îşi aminteşte de tine. Niciodată nu le vei înţelege pe acele creaturi ciudate care se aşteaptă ca oamenii să-şi amintească şi să se întoarcă.

Tace şi îşi mănâncă în linişte ruloul cu scorţişoară, dar Victor îşi dă seama că fata încă se mai gândeşte la ce a spus. Poate că ideea încă nu îi este prea clară în minte – fiica lui cea mai mică mai face asta, pur şi simplu se opreşte din vorbit, şi aşteaptă ca ideea să prindă mai bine contur. Nu e sigur dacă acesta este motivul Inarei, dar e un mod de comportament familiar pentru el, oricum, aşa că îl loveşte uşor pe Eddison pe sub masă, atenţionându-l să rămână tăcut.

Eddison se uită urât şi se trage cu scaunul mai departe de masă, dar nu spune nimic.

— Fetele Sophiei o aşteaptă să se întoarcă, continuă ea, fără grabă. Au stat cu familia lor adoptivă timp de... ei bine, erau acolo de patru ani când am fost eu răpită. Oricine ar înţelege dacă şi-ar fi pierdut speranţa. Dar n-au făcut-o, totuşi. Nu contează ce s-a întâmplat, nu contează cât de rău au mers lucrurile, fetele ştiau că mama lor se luptă pentru ele. Ştiu că întotdeauna, absolut întotdeauna se va întoarce la ele. Nu pricep asta. Nu cred că voi înţelege cândva. Dar, pe de altă parte, eu niciodată nu am avut o Sophia.

— Dar o ai chiar pe Sophia.

— Am avut-o, îl corectează ea. Şi nu e acelaşi lucru. Nu sunt fiica ei.

— Dar e cum ai face parte din familia ei, nu?

— Nu, doar prietene. Nu e același lucru.

Victor nu e sigur dacă chiar crede asta. Nu e sigur nici dacă ea o crede. Poate că îi e mai ușor să se prefacă.

— Fiicele tale cred mereu că te vei întoarce acasă, nu-i așa, agent Hanoverian?

Inara își trece mâna peste materialul pufos al puloverului pe care-l poartă.

— Se tem că într-o bună zi ai putea muri la datorie, dar nu cred că te-ar putea reține ceva departe de ele cât timp ești în viață.

— Ia nu-ți mai da cu părerea despre fiicele lui, mârâie Eddison, iar Victor zâmbește.

— Îi poți vedea fiicele în privire de fiecare dată când se uită la mine sau la una din acele fotografii, spune ea. Ele sunt motivul pentru care face ceea ce face.

— Da, ele sunt motivul, recunoaște Victor, terminându-și cafeaua. Și una dintre ele a mai trimis ceva pentru tine.

Bagă mâna în buzunar și scoate un ruj de buze.

— E de la cea mare, care ți-a trimis și hainele.

Reușește să-i smulgă un zâmbet, unul adevărat, de data asta, care îi face întreaga față să strălucească. Ochii ei de culoarea ambrei fac mici riduri la colțuri.

— Ruj de buze.

— A zis că e o chestie între fete.

— Așa sper. Nu ar fi o latură a ta prea flatantă, dacă n-ar fi așa, spune fata, zâmbind în continuare.

Îl deșurubează și aplică o cantitate mică pe buze, întâi pe cea de jos, apoi pe cea de sus. Pare să aibă multă dexteritate, chiar și fără să se privească deloc în oglindă.

— Obișnuiam să ne machiem în tren, în drum spre muncă. Cele mai multe din nou reușeam să ne facem întreaga față fără să ne uităm în oglindă.

— Trebuie să recunosc, e ceva ce n-am încercat niciodată, spune Victor.

Eddison aliniază teancul de hârtii la colţul mesei. Victor îl priveşte, obişnuit cu fixurile partenerului său, dar în continuare amuzat de ele. Eddison se încruntă când îşi dă seama că este privit.

— Inara, spune Victor într-un final, iar fata deschide ochii, dar nu pare foarte nerăbdătoare pentru ce urmează. Trebuie să începem.

— Des, suspină ea.

El încuviinţează.

— Povesteşte-mi despre Desmond.

Eram singura căreia îi plăcea să caute locuri la înălţime în Grădină, aşa că eu am fost cea care a descoperit *cealaltă* grădină. Sus, pe stâncă, era un mic pâlc de copaci – prin pâlc, vreau să spun exact cinci – care creşteau chiar până la tavanul din sticlă. Cel puţin de două ori pe săptămână, mă urcam într-unul din copacii ăştia, ajungeam pe cea mai de sus ramură care îmi putea susţine greutatea şi apoi îmi lipeam obrazul de tavanul de sticlă. Dacă îmi închideam ochii, mă puteam prefăce că sunt pe scara noastră de incendiu, la geamul apartamentului, ascultând-o pe Sophia cum ne povesteşte despre fiicele ei, sau auzind un băiat de prin vecini cum cântă la vioară, iar Kathryn stătea lângă mine. În faţă şi în stânga mea puteam vedea întreaga Grădină, în afara coridoarelor care se înfăşurau parcă în jurul nostru, şi în afara a ceea ce era ascuns de vârful stâncii. După-amiaza, puteam vedea fetele cum jucau leapşa sau v-aţi ascunselea de-a lungul pârâului, una sau două făceau baie în ele, altele stăteau pe pietre şi citeau, dezlegau cuvinte încrucişate sau cine mai ştie ce.

Însă puteam vedea şi în afara Grădinii, doar puţin. Din ce îmi dădeam seama, sera pe care noi o numeam Grădina era o parte din două identice, una în interiorul celeilalte, ca păpuşile ruseşti. A noastră era în centru, imposibil de înaltă,

pătrată, cu holurile labirintice. Tavanul în camerele noastre nu era exagerat de înalt, dar pereții se ridicau până sus, în vârful stâncii. Vârful era parcă tăiat brutal, plat și negru, perfect pentru a sta acolo, așa cum o făceam eu. Dincolo de tavanul serei era un alt tavan, care acoperea o altă grădină. Dincolo, păreau să fie doar plante, dar era dificil de văzut, chiar și din vârful copacilor. Câte o sclipire ici și colo, când unghiul era cel potrivit. În cealaltă seră era lumea adevărată, acolo lucrau grădinari de care nu se ascundea nimeni, cu uși care duceau Afară, unde anotimpurile erau mereu în schimbare și viața nu avea lipită pe ea o etichetă cu termen de expirare la douăzeci și unu de ani.

Lumea adevărată nu-l conținea pe Grădinar, ci pe acel bărbat cu care interacționau non-Fluturii, un om care avea ca preocupări arta și filantropia. Și investiții în afaceri, multe investiții, după cum ne sugerase câteodată. Bărbatul ăla avea un cămin al său, undeva pe proprietatea unde era și Grădina, o casă care nu era vizibilă din interiorul închisorii noastre. Bărbatul acela avea o soție și o familie.

Mă rog, îl avea pe Avery, și în mod cert nenorocitul ăla trebuie să fi avut pe undeva o mamă.

Exista o soție.

Ea și cu Grădinarul se plimbau prin cealaltă seră, împreună, aproape în fiecare după-amiază, de la două la trei. Femeia își ținea brațul sprijinit de al lui. Era foarte slabă, aproape că părea bolnavă; avea părul brunet și un stil impecabil la îmbrăcăminte. De unde eram eu, doar atât reușeam să văd. Se plimbau încet de-a lungul peretelui serei, oprindu-se din loc în loc să admire o floare sau o plantă de aproape, apoi, tot încet, ieșeau din raza mea vizuală. Se întorceau acolo unde îi puteam vedea încă o dată sau de două ori până să-și termine plimbarea.

Femeia era cea care impunea ritmul. De fiecare dată când ea se oprea, se oprea și el, politicos și grijuliu. Îi oferea și ei aceeași tandrețe pe care o arăta Fluturilor, una care părea atât

de sinceră, încât îmi făcea pielea să mă furnice de oroare.

Cu aceeași tandrețe atingea și geamurile vitrinei în care ținea fetele moarte, aceeași tandrețe cu care o plânsese pe Evita. Aceeași sensibilitate care îi făcuse mâinile să-i tremure când îmi văzuse rănile provocate de Avery.

Era un fel de iubire, iar el o știa.

De două sau de trei ori pe săptămână, Avery își însoțea părinții. Mergea în urma lor, și nu își termina plimbarea alături de ei, se plictisea între timp. Făcea doar o tură, apoi intra în Grădină, unde căuta imediat o ființă dulce și inocentă, care să-i ofere acea teamă în privire după care tânjea el.

De două ori pe săptămână, în diminețile în care la noi coborau pereții opaci, apărea și fiul cel mic, cu părul închis la culoare, ca al mamei lui, și cu aceeași constituție zveltă. Era evident că maică-sa îl iubea la nebunie – când se plimbau toți trei, femeia parcă zbura de la soț la copil.

Luni întregi, i-am urmărit fără să fiu observată. Până într-o zi, când Grădinarul a privit în sus.

Chiar la mine.

Mi-am ținut mai departe obrazul lipit de geam, ghemuită printre frunzele copacului, și nu m-am mișcat.

Abia peste trei zile am vorbit despre asta, și atunci a fost deasupra patului cuiva străin, care nici nu era Fluture.

Victor trage cu putere aer în piept, încercând să-și îndepărteze din minte acea imagine bizară de aparentă normalitate. Cei mai mulți psihopați pe care i-a arestat de-a lungul timpului păreau normali la suprafață.

— Răpise o altă fată?

— Răpea câteva pe an, dar niciodată mai înainte ca fata cea mai nouă să fie complet tatuată și adaptată cât de cât la viața în Grădină.

— De ce?

— De ce lua câteva pe an? Sau de ce lăsa un interval de timp între răpiri?

— Da, spune Victor, iar fata rânjește disprețuitor.

— Răspunsul la prima întrebare e că își economisea resursele. Nu aducea mai multe fete decât puteau rezista consumând resursele din Grădină. Ieșea la vânătoare de noutăți mai mult atunci când un Fluture murea. De obicei, nu întotdeauna. Răspunsul la a doua...

Fata ridică din umeri și își apasă palmele pe suprafața mesei, studiindu-și rănile de pe mâini.

— Venirea unei noi fete era o perioadă agitată în Grădină. Toată lumea era cu nervii întinși la maximum, toate ne aminteam cum am fost chiar noi răpite și cum ne-am simțit când ne-am trezit pentru prima dată în locul ăsta, iar apoi lacrimile inevitabile înrăutățeau totul. Odată ce fata cea nouă se obișnuia, lucrurile se mai linișteau o vreme, până la viitoarea moarte, viitoarele aripi expuse în vitrină, viitoarea nouă fată. Grădinarul era mai mereu foarte sensibil când venea vorba să păstrăm o dispoziție optimistă în Grădină.

— De aceea îi permitea lui Lyonette să fie un soi de ghid?

— Pentru că ajuta, da.

— Și cum ai ajuns tu să preiei rolul ăsta?

— Pentru că cineva trebuia s-o facă. Bliss era prea furioasă, celelalte prea superficiale și impulsive.

Nu chiar cu fata care fusese răpită după mine, ci cu următoarea am început să ajut. Avery adusese o viroză puternică în Grădină, și toate fetele erau praf cam tot timpul.

Lyonette era la pământ. Palidă, transpirată, cu părul lipit de față și de gât, vomita tot timpul, astfel încât vasul de toaletă ajunsese cel mai bun prieten al ei. Bliss și cu mine îi tot spuneam să stea în pat, să-l lase pe Grădinar să se descurce cu mizeria creată de el, măcar o dată. Dar, imediat cum pereții

opaci se ridicau ca să ne lase afară din camere, ea se îmbrăca şi începea să se împleticească pe coridoare.

Înjurând, mi-am aruncat şi eu o rochie pe mine şi am fugit pe urmele ei, până când am ajuns-o din urmă şi i-am trecut un braţ pe după gâtul meu, ca să-i sprijin greutatea. Era atât de ameţită, că nu putea merge fără să se ţină de pereţi. Nici măcar nu mai tresărea când trecea pe lângă vitrine, aşa cum făcea mereu când se simţea în regulă. Chiar şi după cinci ani de când era aici.

— De ce trebuie să fii tu?

— Pentru că trebuie să fie cineva, şoptise ea şi se oprise ca să îşi reprime nevoia de a vomita.

Din nou. Deşi îngenunchease deja în faţa toaletei cea mai mare parte a timpului, preţ de vreo optsprezece ore.

N-am fost de acord, nu atunci.

Poate n-am fost de acord niciodată.

Grădinarul se pricepea foarte bine să ghicească vârstele, mai bine decât tot soiul de cititori în stele şi în cafea pe care îi ştiam eu. Câteva fete ajunseseră aici la şaptesprezece ani, dar majoritatea aveau şaisprezece. Nu voia să răpească mai mici — dacă bănuia că au cincisprezece sau mai puţin, le lăsa în pace şi alegea pe altcineva —, dar avea grijă nici să nu fie mai mari de atât. Bănuiesc că îşi dorea ca ele să aibă parte de cei cinci ani plini în Grădină.

Chestiile pe care bărbatul ăla le găsea potrivite pentru a fi discutate cu prizonierele lui!... Sau poate doar cu mine.

Fata cea nouă era într-o cameră complet goală, identică cu aceea în care mă trezisem eu. A mea începuse uşor să acumuleze tuşe personale, dar a fetei avea doar o cuvertură urâtă, gri, cât se poate de simplă, şi nimic altceva. Avea pielea închisă la culoare şi, dacă ţineai cont şi de trăsăturile ei, părea a fi de rase amestecate. Mexicană şi africană, aveam să aflu mai târziu. Nu era cu mult mai înaltă decât Bliss, şi în afara unei perechi de sâni absolut fantastici, de parcă erau ai unei zeiţe, corpul ei era extrem de suplu. Avea urechile găurite în multe locuri, o

gaură în nară şi una în buric.

— De ce i-a scos cerceii?

— Poate i s-au părut a fi nişte tinichele, a mormăit Lyonette, lăsându-se la pământ lângă veceul de pe care ridicase capacul.

— Eu am venit cu doi cercei în fiecare ureche şi încă îi mai am.

— Poate crede că ai tăi sunt suficient de stilaţi.

— Mai am şi lănţişorul ăsta prins de partea de sus a urechii.

— Maya, nu fi a dracu'. Treaba e destul de mizerabilă şi aşa, ok?

În mod surprinzător, cuvintele ei au fost de ajuns ca să mă facă să mă opresc. Nu doar fiindcă ei îi era rău ca naiba în momentul ăla. Era cumva şi toată situaţia aceea în care ne aflam. Încercam să ne dăm seama de ce Grădinarul făcea ceea ce făcea, şi încercarea era atât de inutilă. Mai era şi lipsită de necesitate. Nu aveam nevoie să ştim de ce. Trebuia doar să ştim ce se aşteaptă de la noi.

— Nu că ai fi în stare să mergi undeva, dar aşteaptă aici, i-am spus.

Ea a dat din mână şi a închis ochii.

Erau două frigidere în bucătăria lipită de încăperea în care luam masa. Într-unul erau păstrate alimentele pentru mesele noastre, şi acela era mereu încuiat. Lorraine avea singura cheie. Cel de-al doilea conţinea băuturi şi ronţăieli din care aveam voie să ne servim între mese. Am luat de acolo câteva sticle de apă pentru Lyonette şi un suc pentru mine, apoi am şterpelit o carte din bibliotecă ca să-i citesc şi ei, în timp ce aşteptam ca fata cea nouă să se trezească.

— Aveaţi bibliotecă?, întreabă Eddison neîncrezător.

— Ei bine, da. Voia să fim fericite acolo. Asta însemna să ne ţină ocupate.

— Ce fel de cărți îți dădea?

— Cam orice îi ceream, pe bune.

Ridică din nou din umeri și se lasă pe spate, cu brațele încrucișate la piept.

— La început au fost mai degrabă clasici, dar acele dintre noi cărora ne plăcea să citim am făcut liste pe care le-am lipit pe ușa dormitoarelor, și din când în când el mai adăuga câteva volume. Unele dintre noi aveam cărțile personale, cadouri făcute de el, care rămâneau în camerele noastre.

— Tu erai una din cele care citeau.

Se uită la el urât, parcă dezgustată, apoi zâmbește.

— A, stai, tu nu erai aici când ajunsesem la partea asta.

— Ce parte?

— Partea în care am povestit cât de plictisitor era de obicei în Grădină.

— Dacă *așa ceva* e plictisitor, clar nu ești în toate mințile, mormăie Eddison, iar fata începe să râdă.

— Mna, sexul nu era plictisitor pentru mine, când era alegerea mea. Dar asta se întâmpla înainte de Grădină.

Victor știe că ar trebui să dirijeze conversația înapoi la întrebarea inițială, dar imaginea celor doi în sfârșit de acord asupra unui lucru e mult prea amuzantă, așa că nu insistă. Ignoră chiar și expresia de pe fața fetei care îi sugerează că minte.

— Și bănuiesc că autorul tău preferat era Poe?

— Ah, nu. Poe avea un singur scop – să-mi distragă atenția. Îmi plăceau poveștile. Nu rahatul ăla siropos de la Disney, sau versiunile cenzurate ale lui Perrault. Îmi plăceau alea adevărate, în care toată lumea pățea chestii înfricoșătoare și oribile și înțelegeai că ele de fapt nu au fost scrise pentru copii.

— Care nu lăsau loc de iluzii?, întreabă Victor, și ea încuviințează din cap.

— Exact.

Nou-venitei i-a luat mult să-şi recapete cunoştinţa, suficient de mult încât Lyonette să se întrebe dacă era cazul să trimită după Lorraine. Am convins-o că nu era cazul. Dacă fata avea să moară, infirmiera noastră oricum nu prea avea ce să-i facă. În plus, curva aia cu faţa ascuţită nu era cel mai minunat lucru pe care să-l vezi când te trezeşti din aşa ceva. Lyonette a folosit asta împotriva mea şi a insistat ca eu să fiu prima chestie pe care s-o vadă fata când se va trezi.

Ţinând cont că Lyonette arăta ca moartea, aşa febrilă şi transpirată cum era, nici n-am contrazis-o... prea mult.

Era spre sfârşitul după-amiezii când fata a început într-un final să se mişte, şi am închis Oliver Twist ţinându-mi totuşi degetul înăuntru, ca semn de carte, pentru că nu eram sigură că se trezeşte cu adevărat. Şi chiar aşa a fost – am mai citit încă două ore până ce ea a reuşit să fie cât de cât coerentă. Ţinând cont de indicaţiile lui Lyonette, am umplut un pahar cu apă, să fie pregătit, şi am udat nişte cârpe, ca să i le pun pe frunte, să-i mai uşurez durerea de cap. Când m-am apropiat cu materialul umed de faţa ei, mi-a dat peste mână şi m-a înjurat în spaniolă.

Era un semn bun.

În cele din urmă, şi-a adunat puterile ca să dea cuvertura la o parte şi să încerce să se ridice în fund, cu tot corpul zguduit de senzaţia puternică de vomă.

— Ai grijă, i-am zis, încet. Uite nişte apă, o să te ajute.

— Pleacă de lângă mine, psihopată împuţită!

— Nu eu te-am răpit, aşa că termină. Fie accepţi apa şi aspirina, fie mănânci căcat în continuare şi mori, e alegerea ta.

Lyonette a mormăit.

— Maya.

Fata a clipit nervoasă, dar a întins mâna după paharul cu apă şi pastilă.

— Bun. Eşti prizoniera unui bărbat căruia îi spunem Grădinarul. Ne dă nume noi, aşa că nu te obosi să ni-l spui pe al tău. Ţine-l minte, dar nu-l spune nimănui. Mie mi se zice Maya, iar tipa asta superbă, gripată, e Lyonette.

— Eu sunt...

— Nimeni, i-am reamintit, cu severitate. Atâta timp cât nu ţi-a dat încă un nume. Nu îngreuna lucrurile şi mai mult.

— Maya!

Am aruncat o privire la Lyonette, care avea expresia aia neîncrezătoare şi exasperată care voia să spună ce-mama-naibii-îmi-faci, expresie pe care de obicei i-o rezerva Evitei.

— Fă-o tu, atunci. Uite, n-ai fost prima chestie pe care a văzut-o când s-a trezit, minunat! Acuma poţi prelua tu treaba, dacă nu eşti mulţumită de cum mă descurc eu.

Eu o avusesem pe Sophia ca model matern. Îmi plăcea cum se comporta cu copiii. Fata nouă nu era însă aşa mică, iar eu nu eram Sophia.

Lyonette şi-a închis ochii şi a început să recite o mantră pentru răbdare. Înainte să poată termina, a fost nevoită să se aplece din nou asupra vasului de toaletă, ca să vomite.

Mâinile fetei începuseră să tremure, aşa că le-am luat într-ale mele. Era mereu cald în Grădină, cu excepţia locului din peşteră, în spatele cascadei, dar ştiam că tremuratul ei era din cauza şocului, nu de la răcoare.

— Uite care e chestia. Ştiu că este terifiant, tulburător şi al dracului de nedrept, dar aşa stau lucrurile: suntem musafirii aduşi cu forţa ai unui bărbat care va veni la tine căutând companie şi, uneori, sex. Uneori, şi fiul lui va veni să te viziteze. Le aparţii lor acum, iar ei vor face cu tine ce poftesc, inclusiv să te însemne ca fiind a lor. Suntem mai multe fete aici, şi ne sprijinim unele pe altele cum putem, dar singurul mod în care poţi evada de aici este să mori. Aşa că va trebuie să decizi dacă acest fel de viaţă e mai bun sau mai rău decât moartea.

— Sinuciderea e un păcat de moarte, a şoptit ea.

— Bun, înseamnă că nu vei dori să te omori prea uşor.

— Dumnezeule, Maya, de ce nu-i dai direct o frânghie?

Fata a înghiţit cu greu, dar – slavă Domnului – mi-a strâns mâinile.

— De cât timp eşti aici?, m-a întrebat.

— Cam de patru luni.

A privit și spre Lyonette.

— De aproape cinci ani, a murmurat ea. Dacă aș fi știut pe atunci... dar nu mai contează. N-a contat niciodată. Să știi viitorul oricum n-ar schimba nimic.

— Și ești încă în viață. Mama mea spune mereu că acolo unde e viață, este și speranță. O să sper.

— Doar să ai grijă cu speranța asta, am avertizat-o eu. Puțină... e foarte bine. Prea multă o să te incomodeze.

— Maya...

— Deci, Fată Nouă, vrei să faci un tur?

— Sunt dezbrăcată.

— Asta nu e cine știe ce chestie pe aici. O să te obișnuiești cu ideea.

— Maya!

— Ai adus o rochie?, am întrebat-o brutal pe Lyonette, și ea s-a înroșit sub paloarea bolnăvicioasă pe care o aveau obrajii ei. N-o las să o împrumute pe a ta: mai mult ca sigur ai vomitat din plin pe ea, de sus până jos.

Nu vomitase, iar rochia ei neagră a alunecat imediat pe podea. Însă sub nicio formă micuța Fată Nouă nu avea cum să o poarte, fără să înoate în ea. I-aș fi împrumutat-o pe ea mea, dar nu i-ar fi venit nici aia.

— Așteaptă aici, am suspinat. O să-ți aduc ceva de la Bliss.

Prietena noastră nu era în cameră când am ajuns eu, așa că am înșfăcat ceva și m-am întors în camera unde era Fata Nouă. Camera acesteia era, așa cum se întâmpla de obicei, evitată elegant de ceilalți Fluturi. A făcut o față ciudată când a văzut țesătura neagră – chiar și eu trebuia să recunosc că nu o flata culoarea – dar, cu timpul, învățai în Grădină să te ferești de hainele colorate.

Când primeai orice altceva în afară de negru, era pentru că în acea culoare își dorea Grădinarul să mori.

M-a ascultat când i-am spus să nu privească în vitrinele de pe hol. Nici eu nu eram chiar atât de crudă încât să îi

fac cunoştinţă cu ele din prima zi. Faţă de camera mea, ea se afla în partea opusă a Grădinii, aproape de dormitorul lui Lyonette, şi destul de aproape de acel spaţiu în care se aflau camerele interzise nouă. Tot acolo mai era şi uşa care ducea spre Afară, uşă pe care trebuia să ne prefacem că nu o vedem. Din acea poziţie, fata putea cuprinde dintr-o privire întreaga Grădină – toate plantele bogate, luxuriante, florile în culori aprinse şi potecile cu nisip alb presărat pe ele, cascada şi pârâul, stânca, pâlcurile de copaci, fluturii adevăraţi care zburau pe deasupra florilor şi tavanul de sticlă care părea imposibil de îndepărtat.

A izbucnit în lacrimi.

Lyonette s-a împleticit spre ea, dar s-a tras imediat înapoi, zguduită de un frison. Gripa probabil că nu era cel mai potrivit moment în care să întâmpini pe cineva în cuşca noastră înverzită. În ce mă privea, eu măcar nu aveam instincte materne. După cum se dovedise, de altfel. M-am uitat la ea cum s-a trântit la pământ, strânsă covrig, o mână de om. Şi-a dus ambele mâini la stomac, de parcă tocmai primise o lovitură.

În cele din urmă, când suspinele s-au mai rărit, a început să respire normal, iar eu m-am lăsat în genunchi lângă ea. I-am pus o mână pe spatele încă netatuat.

— Asta nu e cea mai mare durere, i-am spus cu blândeţe. Dar cred că este cel mai mare şoc. De acum înainte, măcar ştii că nu te poţi aştepta la nimic bun.

La început n-am fost sigură că m-a auzit, pentru că suspinele şi scâncetele au mai continuat o vreme. Apoi, s-a întors pe o parte şi m-a luat în braţe, ascunzându-şi faţa în poala mea. Şocul şi disperarea au făcut-o să mai plângă. Nu am mângâiat-o, nu mi-am mişcat mâna – avea să înveţe să urască acel gest, din cauza Grădinarului – dar mi-am ţinut degetele sprijinite de pielea ei caldă, doar ca să ştie că sunt acolo.

— Mai aveți pozele vitrinelor aici?, întreabă ea brusc, iar polițiștii se scutură de parcă ar avea nevoie să iasă din transă.

Eddison este cel care îi întinde teancul, iar mâinile lui se încleștează neliniștite pe coapse atunci când fata răsfoiește prin ele. Trage o poză, se uită la ea un moment, apoi o așază cu fața în sus pe masă, pentru ca ei doi să o vadă.

— Un fluture alb Chiricahua, spune ea.

Cu degetul, urmărește linia care desparte albul de negru, pe aripile fluturelui.

— A numit-o Johanna.

Victor clipește.

— Johanna?

— Nu știu după ce criterii ne alegea numele. Cred că pur și simplu trecea în revistă suficiente, până găsea unul potrivit, unul care să-i placă. Adică, e sigur ca naiba că ea nu arăta ca o Johanna, dar fie.

Victor se forțează să se uite la aripile din vitrină. Inara are dreptate, fata era micuță, deși din poziția în care a fost pusă e greu să-i ghicești înălțimea.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Era ca argintul viu. În cea mai mare parte a timpului, părea că oarecum s-a adaptat, dar apoi dintr-o dată avea niște schimbări de spirit care provocau o adevărată furtună în Grădină. Apoi Lyonette a murit. Apoi Grădinarul a mai adus o fată nouă.

Victor își drege vocea când fata se oprește din povestit.

— Ce s-a întâmplat cu ea?, întreabă din nou, iar Inara suspină.

— Pereții au coborât, pentru ca Grădinarul să ducă fata cea nouă să fie tatuată, iar Johanna a reușit cumva să rămână în Grădină, afară din camera ei. Când pereții s-au ridicat, am găsit-o în pârâu.

Cu o mișcare rapidă, apucă fotografia și o izbește cu fața în jos de masă.

— Se zisese cu păcatul de moarte.

Trăgând un alt teanc de poze și hârtii în fața lui, Victor caută în tăcere prin ele până când o găsește pe cea dorită. Este un băiat, poate un pic mai matur în realitate față de cum arată, cu părul ciufulit rebel, șaten închis, aproape brunet. Ochii de un verde deschis îi ies în evidență pe fața slabă și palidă. E un puști arătos, chiar și în poza asta foarte pixelată, cineva care – cel puțin în aparență – ar putea fi adus acasă la ei de către Holly, pentru ca el să-l cunoască.

Ar trebui să aducă conversația din nou spre băiatul ăsta.

Doar că nu chiar acum. Puțin mai încolo.

Nu știe dacă spre binele fetei, sau spre binele lui.

— Atunci când Grădinarul te-a văzut în copaci...

— Ce-i cu asta?

— Ai spus că ați vorbit deasupra patului unei străine. Era vorba de fata de după Johanna?

Nu e un zâmbet, mai mult o strâmbătură din partea ei. Un gest care semnifică luarea la cunoștință a întrebării.

— Nu. Cea de după aia.

Încă puțin.

— Ce nume primise aceea?

Fata își închide ochii.

— Nu a mai primit unul.

— De ce nu a...

— Proasta sincronizare. Uneori, la asta se reduce totul.

Avea pielea ca abanosul, un negru ce părea aproape albăstrui în contrast cu cearșaful de un gri pal. Capul îi era ras complet, iar trăsăturile s-ar fi potrivit la fix pe pereții unei piramide egiptene. În zilele de după moartea lui Lyonette, am avut nevoie disperată să fac ceva, orice, dar spre deosebire de Bliss și Lyonette eu nu aveam nici talent, nici interes în a crea obiecte. Citeam, citeam o grămadă, dar nu cream ceva. Bliss se îngropa în rășină și gelatină, modela mici figurine, din care

pe jumătate le distrugea mai târziu într-un acces de furie. Dar eu nu aveam acel refugiu, nici de a modela, nici de a distruge obiecte.

Trei zile după asta, Grădinarul a adus o nouă fată, şi nu mai era acolo Lyonette care s-o introducă în lumea noastră. Niciuna dintre celelalte fete nu voia să se apropie de ea, până ce nu era complet acomodată şi resemnată, şi m-am întrebat oare cât timp făcuse Lyonette primirea noutăţilor, din moment ce niciuna în afară de ea nu se gândea la aspectul ăsta.

După ce murise Johanna, mă întrebasem câtă vină aveam şi eu în hotărârea ei. Poate că dacă i-aş fi povestit totul cu mai multă blândeţe, poate dacă aş fi fost mai empatică, dacă aş fi ştiut s-o consolez mai bine, poate că ar fi reuşit să se agaţe de acea speranţă despre care îi vorbise maică-sa. Sau poate că nu. Poate că prima imagine a Grădinii, primul moment în care totul a devenit *real*, acela a fost fatal.

Nu era ca şi cum aş fi putut s-o mai întreb.

Aşa că am rămas lipită de fata cea nouă, pe cât de răbdătoare cu ea pe cât am putut fi, şi mi-am reţinut comentariile tăioase care îmi veneau pe limbă. Ţinând cont de cât de des izbucnea în lacrimi, am avut nevoie de mai multă răbdare de cât aş fi crezut. Bliss m-a salvat de câteva ori.

Nu venind ea în persoană – ar fi fost o idee foarte proastă –, ci trimiţând-o pe Evita să fie dulce şi sinceră şi, în multe privinţe, o persoană mai bună decât aş fi putut eu spera vreodată să devin.

În ziua de după cea de-a treia sesiune a ei de tatuaje, am petrecut cu ea întreaga seară, până ce mâncarea cu somnifere pe care o avusese la cină a reuşit să-şi facă efectul. În mod normal, cam pe atunci m-aş fi cărat, dar văzusem ceva ce îmi doream să cercetez fără s-o sperii, aşa că trebuia să fie complet adormită. Chiar şi după ce respiraţia ei adâncă şi regulată, şi felul în care tensiunea îi dispăruse din corp mi-au dat de înţeles că dormea, am mai aşteptat să lucreze somniferele o vreme.

Cam la o oră după ce căzuse în somnul ei adânc, mi-am

pus deoparte cartea şi am întors-o pe faţă pe burtă. De obicei dormea pe spate, dar acum, cu tatuajul, fusese nevoită să se întindă pe o parte ca să evite zonele dureroase. Albumul cu fluturi din bibliotecă – având scrisul de mână al lui Lyonette pe margini, înşiruind numele fetelor şi unde se aflau ele în vitrinele de pe coridor – îmi arăta că Grădinarul alesese pentru ea un Anthocharis midea, un fluture alb cu portocaliu pe marginea aripilor. Îi plăcea să aleagă alb sau galben pastelat pentru fetele cu pielea maronie sau neagră. Bănuiesc că se temea că o culoare mai închisă nu s-ar fi văzut la fel de bine. În ce-o privea pe fată, îi terminase marginile portocalii şi începuse să imprime şi albul, dar ceva la aripile astea părea foarte greşit.

Acum, că mă puteam apleca să o privesc de aproape fără ca s-o alarmez, am putut vedea că avea pielea neobişnuit de umflată şi iritată, iar sub culorile tatuajului i se formaseră pustule pline cu lichid. Chiar şi marginile portocalii arătau rău din cauza asta. Mi-am scos un cercel – Grădinarul nu mi-i luase, aşa cum păţiseră alte fete – şi l-am folosit ca să înţep uşor una dintre băşicuţe. La început a curs din ea un fluid transparent, dar când am apăsat uşor cu degetul, a ţâşnit şi un lichid gros, albicios.

Mi-am clătit cercelul la chiuvetă, apoi l-am pus la loc în ureche, încercând în timpul ăsta să mă gândesc la o soluţie. Nu puteam fi sigură dacă era o reacţie la tuş sau la ace, dar cu siguranţă era vorba de o alergie. Nu una care să-ţi pună imediat viaţa în pericol, cum era aia la arahide, dar una care nu lăsa pielea tatuată să se vindece, oricum. Infecţia te putea ucide la fel de sigur ca histamina, în cazul unei alergii severe, cel puţin aşa ne spusese Lorraine într-una din puţinele zile în care avusese chef de vorbă.

Sigur, poate că era binedispusă în ziua aia pentru că îi provoca dureri lui Bliss, extrăgându-i aşchii fine din tălpi. Să o facă pe una dintre noi să sufere îi crea o dispoziţie de zile mari.

În lipsa unei idei mai bune, m-am apropiat din nou de faţă şi am încercat să-mi dau seama cât de severă era reacţia pe

fiecare porțiune a spatelui. Ajunsesem să examinez portocaliul și o jumătate din alb, când am simțit o schimbare în cameră.

Grădinarul era acolo.

Se sprijinea de tocul ușii, cu degetele mari băgate în buzunarele pantalonilor săi kaki. Luminile se stinseseră aproape toate în Grădină, fetele se duseseră să se culce, așteptând să vadă fiecare dacă asta avea să fie noaptea în care să le vină rândul să-l distreze pe cel care le ținea captive. Niciodată nu o solicitase pe Lyonette în perioada când se ocupa de o nou-venită. Însă eu nu eram Lyonette.

— Pari îngrijorată, mi-a spus el, în loc de salut.

I-am făcut un semn spre spatele tatuat al fetei.

— N-o să se vindece.

A intrat în cameră și, când s-a apropiat de ea, și-a descheiat nasturii de la mâneci ai cămășii și și le-a suflecat până la coate. Purta o cămașă verde închis, care îi făcea ochii să iasă și mai mult în evidență pe fața palidă. Cu atingeri ușoare, a apăsat pielea fetei și a descoperit ce observasem și eu. Ușor, expresia preocupată s-a transformat într-una de puternic regret.

— Fiecare reacționează diferit la tatuaje.

Ar fi trebuit să simt durere, furie sau confuzie.

Dar parcă eram împietrită.

— Ce faci cu fetele care nu-și primesc aripile în întregime?, am întrebat încet.

Mi-a aruncat o privire gânditoare și m-am întrebat dacă eram oare prima fată care își pusese problema asta.

— Am grijă să fie îngropate demn undeva aici pe proprietate.

Eddison mormăie și se întinde să-și ia carnetul.

— A spus unde mai exact pe proprietate?

— Nu, dar cred că undeva pe lângă un râu. Uneori, venea în Grădină cu noroi pe pantofi și cu o expresie melancolică pe

față, și în zilele alea îi dădea lui Bliss pietre de râu pe care să le folosească la figurinele pe care le făcea, ca suport. Nu puteam vedea însă râul, nici dacă mă urcam în copaci.

Eddison face ghemotoc folia de aluminiu și o aruncă înspre geamul dincolo de care privesc colegii lui.

— Luați o echipă și mergeți pe malul râului, căutați mormintele.

Ai putea să le spui și *te rog*.

— Le dau o însărcinare, nu le cer o favoare, îi răspunde el, cu dinții încleștați.

Fata ridică din umeri.

— Guilian ne spunea mereu *te rog*. Rebekah, la fel, chiar și atunci când doar ne repartiza secțiunile. Cred că de asta îmi și plăcea să muncesc pentru Guilian. Transformase locul acela într-unul plăcut și plin de respect.

Răspunsul fetei are efectul unei palme date lui Eddison. Victor îl observă cum se înroșește și se umple de furie și întoarce capul într-o parte, pentru ca partenerul lui să nu-l vadă zâmbind.

— E vorba doar de fetele care au murit înainte ca aripile să fie terminate?, întreabă Victor repede.

— Nu. Dacă muriseră în așa fel încât aripile să fie afectate, Grădinarul renunța să le mai expună. Avery a trimis câteva fete sub pământ în loc de vitrină, când le-a biciuit prea tare și le-a lăsat urme peste tatuaje.

Își atinge ușor gâtul și continuă:

— Giselle.

— Nu acolo a luat sfârșit discuția, așa e?

— Nu. Dar știai deja asta.

— Da, însă aș vrea să aud și restul, spune el, așa cum le-ar încuraja și pe fiicele sale să povestească.

Fata ridică dintr-o sprânceană.

Aşa cum făcea şi Lyonette, am luat şi eu un taburet de la infirmerie, ca să stau pe el lângă patul fetei. Probabil că ar fi fost în regulă să stau şi pe pat, dar am vrut să-i las puţin spaţiu. Să-i las iluzia că are un teritoriu doar al ei. Dar Grădinarul nu prea se sinchisea când venea vorba de intimitate. S-a aşezat pe pat, s-a rezemat de spătar şi a pus capul fetei în poala lui, apoi a început să-i mângâie ţeasta rasă. Din ce ştiam eu, niciodată nu le vizita pe fete în camerele lor cât timp tatuajele nu erau terminate, până ce nu apucase să le violeze pentru prima dată.

În definitiv, asta era ceea ce ne făcea *ale lui*.

Doar că el nu era acolo ca să o vadă pe fata cea nouă. Era acolo ca să discute cu mine.

Nu părea grăbit să o facă.

Mi-am ridicat picioarele pe taburet, sub mine, şi mi-am deschis cartea în poală, citind ca să umplu spaţiul şi timpul, până ce el s-a întins şi mi-a închis-o, cu blândeţe. Atunci i-am acordat toată atenţia.

— De cât timp îmi urmăreşti familia?

— Cam de pe când mi-au fost terminate aripile.

— Dar nu ai spus nimic.

— Nici ţie, nici altcuiva.

Nici măcar lui Lyonette sau lui Bliss, deşi fusesem tentată. Nu eram sigură de ce. Poate că era mai uşor să mă gândesc la el doar ca la răpitorul nostru. Când intra şi o familie în ecuaţie, totul devenea... mai greşit, cumva. Până şi faptul că putea fi ceva mai greşit de atât era groaznic de tulburător.

— Şi la ce te gândeşti când ne vezi?

— Cred că soţia ta este bolnavă.

În rare ocazii l-am minţit pe Grădinar. Adevărul era unul dintre puţinele lucruri pe care nu mi le putea lua.

— Cred că se teme de Avery, dar nu vrea s-o arate. Şi cred că-l adoră pe fiul tău cel mic. Mai cred că preţuieşte aceste plimbări alături de tine, pentru că sunt singurele ocazii când are parte de atenţia ta completă.

— Toate astea le-ai aflat doar urcându-te în copaci?

Slavă Domnului, părea mai degrabă amuzat. Şi-a sprijinit spatele mai confortabil de spătarul patului, cu un braţ sub cap, în loc de pernă.

— Greşesc?, am întrebat.

— Nu.

A privit la fata care stătea cu capul în poala lui, apoi din nou la mine.

— De ani de zile se luptă cu o boală de inimă. Nu e destul de gravă cât să poată avea nevoie de un transplant, dar îi scade dramatic calitatea vieţii.

Aşadar, nevastă-sa era şi ea un fel de fluture.

— Asta e una la mână.

— Şi chiar îl adoră pe fiul nostru cel mic. E foarte mândră de el. Are note maxime, este mereu politicos, şi e o desfătare să-l auzi cântând la pian şi la vioară.

— Asta e a doua chestie intuită de mine.

— Pe de o parte cu Grădina şi afacerea mea, pe de alta cu planificarea evenimentelor ei caritabile, programul nostru nu se suprapune prea mult. Dar ne facem timp pentru plimbările de după-amiază, cât timp nu suntem plecaţi din oraş. Îi face bine la inimă mersul.

— Asta e a treia.

Rămăsese doar partea dificilă, pe care niciun părinte nu ar fi vrut s-o recunoască.

Aşa că nici el n-a făcut-o. A lăsat-o nespusă, iar adevărul s-a lăfăit în tăcerea noastră.

— Acorzi multă atenţie lucrurilor din jur, aşa e, Maya? Oamenilor, felului în care ei trăiesc, evenimentelor. Găseşti mai multe semnificaţii faţă de câte găsesc alţii.

— Acord atenţie, am recunoscut eu. Dar nu ştiu dacă într-adevăr găsesc mai multă semnificaţie.

— Ai observat o simplă plimbare prin seră şi ai tras atâtea concluzii. Ai făcut-o să însemne multe.

— Nu am *făcut-o* să însemne ceva. Doar am observat limbajul corpului.

Limbajul corpului fusese una dintre chestiile care mi-au spus că vecinul meu era pedofil cu mult înainte ca el să se expună dezbrăcat, cu mult înainte ca el să mă atingă sau să-mi ceară să-l ating eu. Era încifrat în felul în care mă privea, în care se uita la copiii din cartier, în privirile rănite ale orfanilor care locuiseră cu el. Eram pregătită pentru avansurile lui, pentru că știam că vor veni, în cele din urmă. Limbajul corporal m-a avertizat și în privința bărbatului care tundea peluza lui Buni, în privința copiilor de la școală care aveau să încerce să te lovească, doar fiindcă o puteau face. Limbajul ăsta te avertiza mai sigur decât o alarmă fosforescentă.

Tot limbajul corpului mi-a spus că deși Grădinarul își dorea să pară acum perfect relaxat, nu reușea.

— Nu am de gând să mai spun cuiva, să știi.

Asta era. Nu chiar toată tensiunea i-a părăsit corpul, dar mare parte a ei da. În afara situațiilor în care dorința părea să-l copleșească, era un om care știa să se stăpânească.

— Noi nu știm nimic despre ei... și nici ei nu știu despre noi, așa e?

— Nu, a șoptit el. Unele lucruri...

Nu și-a terminat gândul, nu cu voce tare, cel puțin.

— N-aș răni-o niciodată pe Eleanor cu premeditare.

Nu știam numele Grădinarului, dar acum îl știam pe cel al soției.

— Și fiul tău?

— Desmond?

A părut surprins pentru o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Desmond e foarte diferit de Avery.

Chiar și atunci, singura chestie care mi-a venit în minte a fost *Slavă Domnului*.

A dat la o parte capul fetei din poală și s-a ridicat din pat, întinzându-mi mâna.

— Aș vrea să te întreb ceva, dacă îmi dai voie.

Nu eram sigură de ce să mă întrebe ceva presupunea să ne mișcăm, dar m-am ridicat ascultătoare și l-am luat de mână,

lăsând cartea pe taburet. Fata nu avea să se trezească până dimineața, așa că nu era nevoie de mine la căpătâiul ei. Am mers de mână cu el de-a lungul coridoarelor. Ușor absent, Grădinarul atingea cu mâna liberă vitrinele pe lângă care treceam. Dacă îmi puneam mintea, l-aș fi putut provoca să le numească ținând ochii închiși, și cu siguranță ar fi reușit. Fiecare nume, fiecare Fluture, el le știa, și le amintea pe toate.

N-am vrut însă să mă conving provocându-l.

Am crezut că mă duce în camera mea, dar s-a întors din drum în ultima clipă și am pornit spre peștera de sub cascadă. Cu excepția strălucirii lunii care intra prin tavanul de sticlă al serei și se reflecta în apa care cădea, peștera se afla în întuneric complet.

Ah, și mai era luminița de la camera de filmat.

Am stat în tăcere în întunericul ăla, ascultând cum apa cădea în pârâu și pe pietrele decorative. Pia, care era acolo de un an înaintea mea, avea o teorie că existau niște țevi pe fundul pârâului, care mențineau un nivel constant al apei, ducând-o până înapoi în vârf, de unde curgea la loc, curățată de impurități, între timp. Probabil că avea dreptate. Ținând cont că nu știam să înot, nu avusesem niciodată curiozitatea să mă uit pe fundul râulețului. Piei îi plăcea să cerceteze toate lucrurile și să le afle mecanismul după care funcționau. Când pereții s-au ridicat și au dezvăluit-o pe Johanna în vitrină, Pia s-a dus la pârâu și a spus că apăruseră niște senzori pe malurile lui.

— Mă întreb ce te atrage pe tine spre locul ăsta, a zis el după o vreme. Stânca aia înaltă, aproape că pot înțelege. E deschisă, este liberă, înălțimea îți dă iluzia că ești în siguranță. Dar locul acesta... ce îți poate oferi peștera?

Posibilitatea de a spune ce mama dracului îmi trece prin minte, fără să mă îngrijorez de represalii, fiindcă zgomotul cascadei este destul de puternic încât să acopere ceea ce ar putea capta microfoanele din vocea mea.

Dar el căuta ceva mai personal și mai intim decât asta, ceva care să aibă înțelesul pe care credea el că îl dau tuturor

lucrurilor. Mi-a luat un minut sau două să vin cu răspunsul, unul destul de aproape de adevăr.

— Nu există nicio iluzie aici, am spus într-un final. Nu e lux, nu e verde crud, nu e creştere a vegetaţiei şi aşteptarea morţii, sau posibilitatea decăderii. E doar piatră. Şi apă.

Aici, eu şi fetele stăteam faţă în faţă, cu genunchii apropiaţi, şi era uşor să ne prefacem că nu există Fluturi. Fetele super obediente aveau aripile imprimate pe faţă, în jurul ochilor, ca nişte măşti de carnaval, dar chiar şi aşa, în peşteră puteai crede că e doar un joc de lumini şi umbre. Ne desfăceam părul, ne lipeam spatele de stânci, şi aşa dispăreau complet nenorociţii ăia de Fluturi. Măcar pentru câteva clipe.

Aşa că, până la urmă, poate erau iluzii şi aici, dar erau iluziile noastre, nu unele fabricate de el pentru noi.

Mi-a dat drumul mâinii şi a tras de agrafele care îmi ţineau părul ridicat, până când a căzut ca o cascadă spre coapse. Ascunzând aripile. Era singurul lucru pe care nu-l făcuse niciodată, să-mi lase părul desfăcut, cu excepţia momentelor când îl pieptăna. Acum l-a lăsat aşa, răvăşit, iar agrafele le-a îndesat în buzunarul de la piept al cămăşii.

— Eşti foarte diferită de toate celelalte, a spus într-un târziu.

Nu era în întregime adevărat. Eram impulsivă ca Bliss, doar că nu mă manifestam întotdeauna. Eram nerăbdătoare ca Lyonette, dar încercam să mă temperez. Citeam, la fel ca Zara, alergam, ca Glenys, dansam, ca Ravenna, şi îmi împleteam părul cum o făcea Hailee. Aveam părţi din toate celelalte în mine, cu excepţia simplităţii şi suavităţii Evitei.

Singura chestie care mă făcea cu adevărat diferită era că niciodată nu plânsesem.

Singura care nu putuse să o facă.

La dracu', caruselul ăla nenorocit.

— Scrii cereri de cărţi pe liste, dar niciodată nu ceri ceva, în mod expres. Le ajuţi pe celelalte fete, le asculţi, le calmezi. Le păstrezi secretele, şi aparent păstrezi şi secretele mele, dar

nu împărtăşeşti nimănui secretele tale.

— Secretele mele sunt prieteni vechi. M-aş simţi de rahat să-i abandonez acum.

Chicotitul lui s-a auzit cu ecou în încăpere, înainte ca apa care cădea să înghită sunetul.

— Nu-ţi cer să le împărtăşeşti, Maya. Viaţa ta îţi aparţine.

Fata îi aruncă lui Eddison o privire atentă, şi Victor nu se poate abţine să nu râdă.

— N-o să mă apuc să-mi cer scuze, îi spune Eddison, brutal. Ăsta e jobul meu, şi trebuie să aflăm adevărul ca să construim un caz puternic împotriva lui. Doctorii sunt încrezători că va supravieţui îndeajuns cât să meargă la proces.

— Păcat.

— Un proces înseamnă dreptate, izbucneşte Eddison.

— Într-un fel, sigur.

— Într-un fel? Cum...

— *Dreptatea* schimbă cumva ceea ce a făcut? Schimbă chestiile prin care am trecut? Readuce la viaţă fetele din vitrină?

— Ei bine, nu, dar îl împiedică s-o mai facă din nou.

— Acelaşi lucru l-ar face şi moartea lui, dar fără senzaţionalism şi banii de taxe.

— Să ne întoarcem la cascadă, spune Victor autoritar, înăbuşind protestul lui Eddison.

— Cum ştii tu să strici distracţia oamenilor, mormăie fata.

— Cere-mi măcar un singur lucru, Maya.

Era o provocare în privirea lui, susţinută şi de tonul vocii. Se aştepta să-i cer ceva imposibil, cum ar fi fost libertatea. Sau poate se aştepta să fiu ca Lorraine, să cer un lucru care m-ar fi putut scoate din Grădină, dar care nu ar fi fost deloc libertate.

Eram prea deșteaptă pentru asta. Mă învățasem să nu cer lucruri pe care nu le pot avea. Îmi făcusem mâna pe când eram mică, aruncând numerele de telefon ale unor persoane bine intenționate.

— Ai putea închide această cameră de filmat de aici, din peșteră? Și să nu pui alta în locul ei?, am întrebat brusc, și am văzut că pe chip i-a apărut o expresie de șoc. Fără camere de filmat, fără microfoane? Doar aici?

— Asta e ceea ce-mi ceri?

— Ar fi drăguț să existe măcar un loc unde chiar să avem intimitate, i-am explicat, ridicând din umeri. Ne poți vedea oriunde mergem, ne poți urmări și la baie, dacă ai chef s-o faci. Ne-ar prinde bine să avem un singur loc doar al nostru, fără camere video. Ne-ar ajuta cu sănătatea mentală, într-un fel.

M-a privit lung înainte să răspundă.

— Ceva care să vă fie de folos tuturor.

— Da.

— Îți spun să-mi ceri ceva, și tu ceri un lucru care să fie de folos tuturor fetelor.

— Îmi este de folos și mie.

A râs din nou și s-a întins spre mine, trăgându-mă la pieptul lui ca să mă poată săruta. Mâinile lui au intrat pe sub rochia mea și m-a aplecat peste piatra umedă din apropiere. Mi-am închis ochii și gândurile mele au zburat la Annabel Lee și la mormântul ei, din regatul mării.

Nu credeam că îngerii ar putea să fie vreodată invidioși pe mine.

E fascinant ce mult poate răspunde la o întrebare, fără să răspundă propriu-zis la esența întrebării. O mică și nu tocmai corectă parte din Victor și-ar dori să o trimită la tribunal chiar acum și să-i urmărească pe ambii avocați cum își smulg părul

de frustrare. Chiar şi când pare directă, răspunsurile ei ocolesc miezul problemei. Pare că îţi oferă multă substanţă esenţială, dar nu inima chestiunii. O întrebi despre băiat şi ea începe cu el, sau aşa pare, doar că totul se transformă într-o cu totul altă discuţie, iar băiatul apare doar în plan secund, ca o siluetă aflată în treacăt. Da, avocaţii o vor urî cu patimă la proces.

Lasă impulsul să se liniştească, apoi ia fotografia băiatului din teancul de pe masă, aşezând-o în faţa fetei.

Ea încearcă să evite să o privească direct, uitându-se mai întâi în oglindă, apoi în podea, la mâinile ei rănite şi arse, pentru ca în cele din urmă să scoată un suspin şi să se întoarcă cu faţa spre fotografie. O ridică uşor de margini, iar hârtia lucioasă îi tremură între degete, dar ei se fac că nu observă.

— Te obişnuieşti cu toate, în Grădină, zice cu un aer meditativ. Chiar şi cu fetele noi care vin. Te aştepţi să apară, după ce una mai veche moare. Apoi, dintr-odată, totul se schimbă.

— Când?

— Cam cu vreo şase luni în urmă. La câteva zile după moartea Evitei.

Poate pentru că Evita fusese unul dintre acei oameni pe care nu ai cum să nu-i iubeşti. Poate fiindcă moartea ei fusese un accident, nu ceva la care ne-am fi aşteptat. Poate că fusese reacţia Grădinarului, sinceritatea sentimentelor lui.

Orice ar fi fost, Grădina a duhnit a disperare în zilele de după accidentul Evitei. Cele mai multe fete au rămas în camerele lor, iar Lorraine a pus mâncarea pe tăvi şi ne-a adus-o, şi, la naiba, cât de tare a scos-o treaba asta din minţi! Sigur, era şi ea la fel de prost dispusă ca noi, dar din cu totul alte motive. Noi o plângeam pe Evita. Ea plângea o altă vitrină ocupată, care n-o includea pe ea.

O psihopată nenorocită.

Am ieşit noaptea din camera mea, pentru că nu mai eram

în stare să suport cei patru pereți și tăcerea dintre ei. Nu ne apropiam de weekend, așa că nu trebuia să-mi fac griji că vor apărea lucrările de întreținere și că pereții solizi vor coborî. Nu aveam niciun motiv să nu-mi petrec noaptea rătăcind la nimereală prin Grădină. Uneori, iluzia libertății, iluzia că poți decide era chiar mai dureroasă decât captivitatea.

Nu era ca și cum Grădinarul nu m-ar fi putut găsi dacă ar fi vrut, deși era cu altcineva.

Noaptea, Grădina era în cea mai mare parte tăcută. Era cascada, desigur, și pârâul care bolborosea, mai era și hârâitul aparatelor de aer condiționat. Se mai auzea și plânsul camuflat al unora dintre fete, în diferite părți ale perimetrului, dar, comparativ cu timpul zilei, chiar era liniște. Mi-am luat cartea și m-am urcat pe stâncă, să mă așez chiar în vârf, pe una din pietrele mai puțin ascuțite. Îi spuneam piatra de făcut plajă.

Bliss o numea Piatra Onoarei, și râsese când o provocasem să găsească un leu pe care să-l momim acolo și să-l aruncăm de pe stâncă.

Făcuse unul din plastilină, și când mi-am recăpătat suflul după o repriză sălbatică de râs, mi l-a întins mie. L-am pus pe raftul de deasupra patului meu, alături de alte obiecte la care țineam. Cred că încă mai e acolo, sau a fost, până ce...

Pe la miezul nopții, a venit și Bliss alături de mine pe stâncă. Mi-a întins altă figurină. Am ridicat-o spre lumină și am descoperit un dragon încolăcit. Era de un albastru închis și avea capul aproape ascuns între umeri. Ochii lui negri uriași îi dădean cea mai deplorabilă expresie pe care ar fi putut-o avea o figurină din plastilină.

— De ce e așa trist?

Bliss s-a holbat la mine.

Pe bune?, părea să spună.

Locul dragonului a fost chiar alături de Simba, și dacă leul nu era mai mult decât o glumă, dragonul a ajuns să însemne ceva.

Dar, în ziua aia, el era nou și trist, iar Bliss era furioasă și

tristă, aşa că mi l-am aşezat pe genunchi şi m-am întors la a citi din *Antigona*, până ce Bliss a simţit nevoia să spună ceva.

— În cazul în care camera mea mai există, crezi că aş putea să-mi recuperez figurinele? Şi menajeria din origami? Şi... tot ce era acolo, de fapt?

— Putem întreba, spune Victor cu jumătate de gură, iar fata suspină.

— De ce *Antigona*?, întreabă Eddison.

— Mereu mi s-a părut că a fost o persoană mişto. Puternică, curajoasă, complexă, nu neapărat deasupra unui anumit nivel de manipulare afectivă. E adevărat că moare, dar în felul ales de ea. E condamnată să-şi petreacă restul zilelor într-un mormânt şi ea spune: la dracu', o să mă spânzur. Şi apoi mai e şi iubitul ei, care o adoră atât de mult încât îşi pierde minţile după moartea ei şi încearcă să-şi ucidă propriul tată. Apoi, sigur, moare şi el, pentru că, nu-i aşa, e o tragedie greacă, iar grecilor şi lui Shakespeare chiar le plăcea să-şi omoare personajele. Dar este o lecţie perfectă, pe bune. Toată lumea moare.

Fata aşază poza pe masă şi acoperă faţa băiatului cu mâinile. Victor nu e sigur că măcar şi-a dat seama că a făcut gestul respectiv.

— Dar poate că aş fi ales altceva dacă aş fi ştiut că Bliss avea să mi se alăture.

— Cum aşa?

— Păruse să o inspire.

S-a tot fâţâit în jurul meu în timp ce citeam, rupând frunze şi fărâmiţându-le. Puteai să-i iei urma uitându-te la frunzele verzi măcelărite, care căzuseră în bucăţele mici pe stânci. Mârâia şi înjura la fiecare pas, aşa că nu m-am obosit să ridic

privirea decât atunci când a devenit tăcută.

Stătea chiar pe marginea stâncii, cu degetele de la picioare curbate peste capătul ei, cu braţele ridicate în lateral, desfăcute. Pielea ei palidă strălucea în lumina lunii. Rochia neagră îi lăsa la vedere şi gambele.

— Aş putea sări, a şoptit.

— Dar n-o vei face.

— Aş putea, a insistat ea, iar eu am clătinat din cap.

— Dar nu vei face asta.

— O s-o fac!

— Ba n-ai s-o faci.

— Şi de ce dracu' nu?, a vrut să ştie, întorcându-se cu faţa spre mine, cu pumnii strânşi, sprijiniţi de coapse.

— Pentru că n-ai cum să fii sigură că vei muri. Şi dacă vei fi doar rănită, poate că nu va fi destul de serios încât el să te omoare. Nu e o înălţime prea mare.

— Evita a căzut de la o înălţime şi mai mică.

— Evita şi-a frânt gâtul de o ramură de copac. Tu eşti la fel de ghinionistă ca mine – dacă vei încerca, o vei da în bară şi vei fi bine, cu excepţia câtorva vânătăi.

— Futu-i mama mă-sii!

S-a strecurat lângă mine, unde eram aşezată, şi-a îngropat faţa în mâini şi a început să plângă. Bliss fusese aici cu trei luni mai mult decât mine. Douăzeci şi una de luni, pentru ea.

— De ce nu există o variantă mai bună?

— Johanna s-a înecat, i-am răspuns. Crezi că e mai lipsit de durere decât o căzătură nesigură?

— Pia spune că nu merge. El a pus senzori în pârâu; dacă nivelul apei creşte, se porneşte alarma şi va trebui să se uite pe camere. Pia zice că până şi camerele se mişcă şi se îndreaptă spre cine înoată.

— Dacă ai aştepta până ce el pleacă din Grădină, sau chiar din oraş, probabil ai avea destul timp să apuci să te îneci, dacă într-adevăr îţi doreşti.

— Nu vreau să mă înec, a suspinat ea, ştergându-şi

lacrimile cu poala rochiei. Nu vreau să mor.

— Toată lumea moare.

— Atunci, nu vreau să mor acuma, a izbucnit.

— Vezi? De ce să sari, în cazul ăsta?

— Nu ai niciun pic de empatie.

Nu era în întregime adevărat, şi ea o ştia. Dar nu era nici fals.

Am închis cartea şi am aşezat-o lângă mine pe piatră, cu dragonul cel trist deasupra ei, pe urmă m-am lăsat pe burtă ca să pot fi aproape de ea.

— Mi se face atât de rău din cauza locului ăstuia, a şoptit, şi deşi nu ne aflam în peşteră – singurul loc cu adevărat privat – m-am gândit că a spus-o atât de încet pentru a nu se auzi în microfoane.

Niciuna dintre noi nu ştiam dacă el se mai uită pe înregistrările din urmă, niciodată nu ştiusem dacă era în regulă să vorbim nici măcar atunci când eram sigure că el nu se află în faţa monitorului.

— Tuturor ni se face.

— Dar eu de ce nu mă pot resemna cât de cât, aşa cum o faci tu?

— Erai fericită acasă, nu?

— Da, aşa e.

— Ăsta e motivul pentru care nu te poţi resemna.

Fusesem fericită în apartament, şi în cele din urmă devenise un fel de casă, dar trăisem prea multe chestii rele înainte să ajung acolo, aşa că per total fusesem foarte nefericită înainte să vin în Grădină. Bliss nu fusese la fel de nefericită. Avea prea multe chestii bune pe care le pierduse.

— Povesteşte-mi ceva de dinainte de asta, m-a rugat.

— Ştii că n-o s-o fac.

— Nu neapărat ceva... personal. Orice.

— Unul dintre vecinii mei creştea iarbă pe acoperişul blocului, am spus după un moment. Marijuana. Când m-am mutat, era o mică grădină, doar într-un colţ, dar cu timpul s-a

extins, fiindcă nimeni nu l-a reclamat. Ajunsese cât jumătate din acoperiş. Copiii din bloc se jucau de-a v-aţi ascunselea printre frunze. În cele din urmă, totuşi, cineva a anunţat poliţia. A văzut maşinile venind, s-a panicat şi a incendiat toată recolta. Am fost cu toţii un pic drogaţi timp de o săptămână, şi a trebuit să ne spălăm hainele de mai multe ori ca să se ducă mirosul.

Bliss a râs şi a scuturat din cap.

— Nici nu-mi pot imagina.

— Ăsta nu e un lucru rău.

— Eu tot uit chestii legate de acasă, mi-a mărturisit. Am încercat mai devreme să-mi amintesc adresa şi nu am reuşit să-mi aduc aminte dacă era stradă sau bulevard. Încă nu-mi pot aminti. O mie nouă sute douăzeci şi nouă Northwest... ceva.

Cam la asta se reducea toată drama, aşadar. M-am întors pe o parte, ca să pot să-mi aşez o mână peste a ei, fiindcă nu găseam nimic de spus.

— În fiecare dimineaţă, când mă trezesc, şi în fiecare noapte, înainte să adorm îmi repet propriul nume, apoi pe ale celor din familie. Încerc să-mi reamintesc cum arată cu toţii.

Văzusem familia lui Bliss, o colecţie de figurine. Confecţiona atât de multe, încât nu aveai vreun motiv să atribui vreo semnificaţie specială acestora, dar apoi vedeai luciul care provenea din faptul că degetele ei le şlefuiseră atât de bine, cu multă atenţie. Şi vedeai că le aşezase într-un loc de unde le putea vedea de fiecare dată când se trezea şi înainte să adoarmă.

Poate Grădinarul avea dreptate. Poate chiar atribuiam multe semnificaţii unde nu era cazul.

— Ce-o să se întâmple când asta nu va mai fi de ajuns?

— Tu continuă să-ţi aminteşti, i-am spus. Continuă să o faci, şi va trebui să fie de ajuns.

— La tine funcţionează?

Niciodată nu mă străduisem să ţin minte adresa mea din New York. Când trebuia să o completez pe câte un formular,

o ceream uneia dintre fete, şi ele râdeau de mine de fiecare dată, dar nu mă forţau s-o memorez. Nu îmi schimbasem actele, le foloseam în continuare pe cele false.

Dar mi-o aminteam pe Sophia, cum se îngrăşase puţin după ce renunţase la dependenţele ei. Îmi aminteam părul roşcat auriu al lui Whitney şi râsul lui Hope, chicotitul nervos al Jessicăi. Îmi aminteam pometii fascinanţi ai lui Noemie, care trimitea la strămoşii ei indieni. Felul în care zâmbetul lui Kathryn putea lumina încăperea, în rarele ocazii în care el îşi făcea apariţia. Îmi aminteam hainele foarte colorate ale lui Amber, imprimeurile care nu mergeau unele cu alte, dar care ei îi veneau bine, doar fiindcă îi plăceau aşa de mult.

Nu mă forţam să le ţin minte, pur şi simplu erau acolo, marcate pentru totdeauna.

Mi-ar fi plăcut în schimb să pot uita feţele maică-mii şi a lui taică-miu, salopetele mulate pe care le purta Buni, pe aproape toţi oamenii de dinainte să ajung la New York. Din nefericire, mi-i aminteam şi pe ei, şi într-un fel mai înceţoşat ţineam minte şi mătuşi, unchi, chiar şi verişori alergând în jocuri stupide pe care nu le înţelesesem niciodată, pozând în faţa aparatului de fotografiat, poze pe care nu le văzusem niciodată.

Pur şi simplu îmi aminteam oameni, îmi aminteam lucruri.

Chiar şi atunci când aş preferat să n-o fac.

Eu şi Bliss ne-am ridicat în acelaşi timp, sprijinindu-ne în coate, când am auzit deschizându-se o uşă şi am văzut o dâră de lumină într-un colţ mai îndepărtat al Grădinii.

— Ce mama naibii, a şoptit Bliss, iar eu am dat din cap.

Grădinarul era în camera lui Danelle, căutând alinare şi alinând-o în acelaşi timp pe ea, care fusese fata care numărase la jocul de v-aţi ascunselea în urma căruia murise Evita. Chiar dacă acum pleca de la ea, nu obişnuia să aprindă niciodată vreo lanternă. Nici Avery nu făcea asta, Avery care primise oricum interzis să mai vină în Grădină timp de două săptămâni, după ce luxase braţul Piei. Nici Lorraine nu avea de ce să aprindă

o lanternă – fie dormea, fie plângea în pernă. Exista o alarmă care o anunța la ea în cameră dacă vreuna din noi avea nevoie de serviciile ei medicale.

Era un bărbat, și era îmbrăcat în negru, ceea ce a părut o idee bună până când s-a oprit însă pe aleea cu nisip albicios, ieșind în evidență. Înainta cu grijă, iar lanterna îi lumina pașii. Din postura corpului îmi dădeam seama că se holba neîncrezător la tot ce îi ieșea în cale.

Nu știu exact cum mi-am dat seama că era de sex masculin. Probabil ceva din felul în care mergea. Sau după prostia de a aduce o lanternă, deși încerca să se facă nevăzut.

— Ce crezi că ne-ar băga mai tare în belea?, mi-a șoptit Bliss la ureche. Dacă am afla cine este, sau dacă l-am ignora?

Mi-am dat seama că aveam o idee destul de bine conturată despre cine ar putea fi, dar îi promisesem Grădinarului că nu voi spune nimănui. Nu era ca și cum o promisiune făcută unui criminal în serie avea cine știe ce greutate morală, dar oricum. În general, nu prea făceam promisiuni, pentru că nu-mi plăcea să fiu obligată să le respect.

Dar ce naiba căuta fiul cel mic al Grădinarului în Grădina noastră? De ce era aici? Și ce putea însemna asta pentru noi?

Răspunsul la prima întrebare a venit brusc – era același motiv pentru care eu mă urcam în copaci în fiecare după-amiază, să prind măcar puțin din realitatea lumii de Afară. Curiozitate, printre alte chestii. Poate că pentru el nu era numai curiozitate.

Cât privea cea de-a doua întrebare...

Erau fete care ar fi putut muri dacă noi alegeam să facem o mișcare greșită. Dacă s-ar fi plimbat pur și simplu prin Grădină, n-ar fi fost mare lucru. Era o seră privată, cui îi păsa? Dar dacă avea să exploreze coridoarele...

Poate că ar fi văzut fetele moarte și ar fi anunțat poliția.

Dar poate că n-ar fi făcut-o, și atunci Bliss și cu mine ar fi trebuit să dăm explicații fiindcă am văzut o persoană străină și nu am făcut nimic.

Am coborât încet de pe stâncă și am rămas ghemuită la pământ.

— Stai aici și nu-l scăpa din priviri, i-am spus lui Bliss.

— Și ce să fac dacă vine spre mine?

— Țipi?

— Și tu ce...

— Mă duc să-l anunț pe Grădinar, să se ocupe el.

Bliss a scuturat din cap, dar nu a încercat să mă oprească. Și în ochii ei am putut citi teama de a nu face ceva greșit. Nu puteam risca viețile tuturor doar bazându-ne pe speranța firavă că el ar fi diferit de familia lui. În plus, nu era ca și cum l-aș fi văzut pe Grădinar pentru prima dată făcând sex. De obicei, alegea intimitatea unei camere, dar din când în când... ei bine, cum spusesem, era un bărbat care își păstra controlul, până când și-l pierdea.

Nisipul îmi amortiza pașii. M-am strecurat prin spatele cascadei și am pornit de-a lungul coridorului spre camera lui Danelle.

Grădinarul își trăsese pe el pantalonii, dar nu-și pusese cămașa și pantofii. Stătea pe marginea patului și trecea cu peria prin buclele arămii ale fetei, părul preschimbându-i-se într-o coamă care îi încadra chipul. Mai mult chiar decât noi, Danelle ura fascinația lui pentru părul nostru, pentru că îl făcea pe al ei imposibil de îmblânzit după ce-l pieptăna.

Amândoi au ridicat privirea spre mine când m-am strecurat în cameră. Confuzia de pe fața lui Danelle s-a transferat și pe a Grădinarului, unde a fost completată de furie.

— Îmi pare rău, am șoptit. Dar este important.

Danelle a ridicat dintr-o sprânceană. Când venise în Grădină, cu patru ani în urmă, crezuse că a-l linguși pe Grădinar avea să fie biletul ei spre libertate și s-o ducă acasă, așa că și-a tatuat aripile pe față, ca să se știe care este atitudinea ei. O mască de roșu cu mov. De-a lungul anilor, totuși, devenise mai ambiguă – ajunsese la gândirea care spunea *Lasă-l să-ți facă ce vrea, numai nu participa.*

Ştiam că îmi pune o întrebare nerostită, dar doar am ridicat din umeri. Aveam să văd mai târziu dacă să-i spun sau nu, totul depindea de ceea ce se întâmplase cu adevărat.

Grădinarul şi-a îndesat grăbit picioarele în pantofi, şi-a apucat cămaşa şi m-a urmat pe hol.

— Ce...

— E cineva în Grădină, l-am întrerupt, pe cel mai jos ton cu putinţă. Cred că este fiul tău cel mic.

Ochii i s-au mărit.

— Unde e?

— Era aproape de pârâu când am venit după tine.

Şi-a încheiat cămaşa şi şi-a răvăşit părul, încercând să scape de transpiraţie şi de dezordinea vizibilă de după sex. Când a luat-o înainte pe hol, l-am urmat. La urma urmei, nu-mi spusese să rămân locului. Mă rog, cel puţin nu până ce am ajuns în dreptul unui prag de uşă şi l-a văzut şi el pe băiat, care încă se mai juca cu lanterna într-o parte şi-n alta. Bărbatul şi-a privit fiul o vreme în tăcere şi nu am putut să-i descifrez expresia de pe chip. Cu o mână pe umărul meu, mi-a arătat în jos, ceea ce însemna fie să şed, fie să rămân pe loc.

Nu eram genul de căţea căreia să-i spui să şadă, aşa că am ales doar să rămân unde eram, iar el nu s-a împotrivit.

De pe hol, l-am urmărit ieşind în spaţiul deschis, aparent fără să ezite. Vocea lui a fărâmiţat liniştea ca un foc de armă.

— Desmond!

Capul băiatului s-a răsucit şi a scăpat lanterna pe jos. S-a lovit de stâncile artificiale şi a scos un sunet de plastic care se crapă. Când a ajuns pe nisip, deja se stinsese.

— Tată!

Mâna Grădinarului s-a strecurat în buzunar, şi un minut mai târziu pereţii opaci au coborât, încuind fetele în camere şi ascunzând vitrinele cu Fluturi. Ne-au izolat de asemenea pe mine şi pe Bliss – ea rămasă pe stâncă, eu pe coridor. Şi nici măcar nu îi spusesem Grădinarului că ea era acolo sus. Futu-i.

M-am sprijinit de perete şi am aşteptat.

— Ce naiba faci aici? Ţi-am spus să nu te apropii de sera interioară.

— Eu... l-am auzit pe Avery vorbind despre ea şi doar... doar am vrut să văd şi eu. Îmi pare rău că am fost neascultător, tata.

Era greu să-i stabileşti vârsta doar după voce. Avea o tonalitate ascuţită, care îl făcea să pară destul de tânăr. Părea ruşinat şi prins cu mâţa-n sac, evident, dar nu neapărat speriat.

— Cum dracului ai reuşit să pătrunzi aici?

Şi oare un Fluture ar putea folosi aceeaşi cale ca să iasă?

Băiatul – Desmond, presupun – a ezitat.

— În urmă cu câteva săptămâni, l-am văzut pe Avery dând la o parte un placaj la una dintre uşi... L-a pus la loc când m-a văzut că-l observ, dar nu înainte să văd un tabel cu cifre.

— Care avea nişte coduri. Deci, cum ai intrat?

— Avery foloseşte aceeaşi parolă la orice. Am încercat-o pe aia.

Aveam presimţirea că Avery va trebui să inventeze o parolă nouă în viitorul apropiat.

Noi nu aveam voie să ne apropiem prea mult de intrarea principală. Acolo erau camera lui Lorraine, terenul de joacă al lui Avery, înainte să fie desfiinţat, cabinetul medical şi bucătăria/sala de mese. Mai era şi camera unde ne erau făcute tatuajele, care dădea în apartamentul Grădinarului, plus câteva camere al căror scop nu-l ştiam, dar îl puteam ghici. Orice ar fi făcut el în camerele alea, era locul în care muream noi.

Toate încăperile respective erau locuri la care noi nu trebuia să acordăm prea multă atenţie, cu excepţia bucătăriei. Nici Grădinarul, nici Avery nu păräseau Grădina când ştiau că una dintre noi îi poate vedea.

— Şi ce ai crezut că o să găseşti aici?, l-a întrebat Grădinarul.

— O... o grădină, a răspuns băiatul încet. Voiam să ştiu ce o face atât de specială.

— Pentru că e un loc intim, a suspinat taică-su, şi m-am întrebat care o fi fost motivul real pentru care luase camera

video şi microfonul din peşteră.

Poate că acorda atât de multă atenţie intimităţii proprii, încât ne putea permite şi nouă să avem iluzia uneia.

— Dacă într-adevăr îţi doreşti să devii psiholog, Desmond, trebuie să înveţi să respecţi intimitatea altora.

— Cu excepţia cazurilor în care acea intimitate blochează sănătatea lor mentală, situaţie în care aş fi obligat prin prisma profesiei mele să-i fac să vorbească despre secretele lor.

Ciudat, Whitney niciodată nu menţionase genul ăsta de manipulare etică atunci când vorbea despre cursurile de psihologie.

— Când vei ajunge în situaţia aia, profesia te va obliga să le păstrezi secretele numai pentru tine, i-a reamintit Grădinarul. Acum hai să mergem.

— Tu dormi aici?

— Uneori. Hai, Desmond.

— De ce?

Mi-am muşcat buzele ca să-mi opresc râsul. Era o bucurie să-l văd pe Grădinar atât de pus în încurcătură.

— Pentru că mi se pare liniştitor, a răspuns el, în cele din urmă. Ia-ţi lanterna. O să te conduc până acasă.

— Dar...

— Dar ce?, s-a răstit el.

— De ce faci aşa un secret din locul ăsta? E doar o grădină.

Grădinarul nu a răspuns imediat şi mi-am dat seama că se gândea la posibile răspunsuri. Să-i spună adevărul şi să spere că va ţine secretul? Să-l mintă şi să rişte ca adevărul să se afle oricum, pentru că un fiu care a fost neascultător o dată ar putea fi şi a doua oară?

Sau poate se gândea la ceva şi mai rău. Poate cumva un fiu era la fel de uşor de dat la o parte ca un Fluture?

— Dacă îţi spun, va trebui să nu mai spui nimănui, a zis într-un final. Nu poţi lăsa niciun cuvânt să scape dincolo de pereţii ăştia. N-ai voie să vorbeşti nici cu fratele tău. Niciun cuvânt, mă înţelegi?

— Da, da, tată.

Nu era chiar teamă în vocea lui, dar era ceva aspru acolo, un soi de disperare.

Voia să-l facă pe taică-su mândru.

În urmă cu un an, Grădinarul îmi spusese că nevastă-sa era mândră de fiul lor cel mic, nu neapărat că era și el. Nu părea nici dezamăgit în vreun fel, dar nici atât de ușor de impresionat pe cât era probabil soția lui. Probabil că Grădinarul nu arunca prea ușor cu laudele. Trebuia să le meriți cu prisosință ca să le primești.

Băiatul ăsta își dorea cu siguranță să câștige aprecierea tatălui, voia să facă parte din ceva măreț.

Un copil prostuț.

Am auzit pași care se îndepărtau. Am rămas pe loc, până ce pereții s-au ridicat. La câteva minute după asta, Grădinarul a apărut pe hol și mi-a făcut semn să mă apropii. M-am supus, cum o făceam mereu, iar el și-a trecut absent mâna prin părul meu. Îl aveam prins într-o coadă ciufulită la spate. Căuta mângâiere, probabil.

— Vino cu mine, te rog.

A așteptat să încuviințez din cap înainte să-mi pună o mână pe spate și să mă împingă ușor de-a lungul holului. Camera unde ne făcea tatuajele era deschisă — mașinile erau acoperite cu o folie de plastic și așteptau să apară o fată nouă. Odată ce am intrat, a scos o mică telecomandă din buzunar, a apăsat un buton și ușa s-a închis în urma noastră. Ușa care dădea în apartamentul lui era deschisă. Fiul lui stătea în fața bibliotecii și s-a întors speriat când ne-a observat.

Prezența mea l-a făcut să caște gura.

De aproape, era ușor să-ți dai seama că moștenise ochii tatălui, dar cea mai mare parte din el era opera maică-sii. Era longilin și avea degete subțiri și elegante. Mâini de muzician, m-am gândit, când mi-am adus aminte ce spusese Grădinarul despre el. În continuare era destul de greu să-i aproximez vârsta. Putea fi de vârsta mea, poate un pic mai mare. Nu mă

pricepeam la jocul ăsta la fel de bine precum răpitorul meu.

Grădinarul a arătat spre un fotoliu aflat sub o veioză înaltă.

— Stai jos, te rog, i-a spus.

El s-a așezat pe canapea și m-a tras lângă el, având grijă să-mi țină spatele departe de privirile băiatului. Mi-am pus un picior peste celălalt și m-am lăsat pe pernele moi, cu mâinile încrucișate în poală.

Fiul era tot în picioare, holbându-se la mine.

— Desmond, stai jos.

Picioarele parcă i s-au tăiat și s-a lăsat să cadă pe fotoliu.

Dacă mă apucam să-i spun adevărul băiatului ăsta care părea șocat, oare ar fi adus poliția aici înainte ca tatăl lui să mă omoare? Care din ei ar fi fost mai rapid? Sau poate Grădinarul l-ar fi ucis pe el? Problema cu sociopații este că nu știi niciodată unde își trasează granițele.

Nu mă puteam hotărî dacă merita să risc și, într-un final, ceea ce m-a oprit a fost gândul la celelalte fete. Grădina era aerisită printr-un sistem centralizat. Tot ceea ce avea nevoie Grădinarul să facă era să pună un gaz otrăvitor și s-ar fi terminat povestea. Mai ales că avea un stoc imens de chimicale pentru plantele din seră.

— Maya, el este Desmond. Este boboc începând de anul ăsta la facultatea din Washington.

Asta explica de ce îl vedeam alături de părinții lui numai în weekend-uri.

— Desmond, ea e Maya. Locuiește aici, în grădină.

— Locuiește... locuiește aici?

— Locuiește aici, a spus sigur pe el Grădinarul. La fel și altele.

Și-a îndreptat spatele și și-a pus mâinile pe genunchi.

— Fratele tău și cu mine le-am salvat de pe străzi și le-am adus aici, ca să le oferim o viață mai bună. Le hrănim, le dăm haine și avem grijă de ele.

Foarte puține dintre noi chiar erau luate de pe stradă, și sub nicio formă nu fusesem salvate de la ceva, dar restul

poveștii putea fi adevărat dintr-o perspectivă cumva mai defectă. Grădinarul oricum nu se privea niciodată pe el ca pe un personaj negativ.

— Mama ta nu știe despre asta și nici nu trebuie să afle. Presiunea de a avea grijă de atâtea fete i-ar dăuna inimii.

Părea atât de sincer. Și am putut vedea pe bune cum fiul lui începe să-l creadă. Ușurarea i s-a așternut pe față și a dat la o parte oroarea inițială, când cu siguranță se gândise că taică-su și-a adunat un harem care să-i satisfacă plăcerile.

Un copil atât de prost.

Avea să afle adevărul mai târziu. Prima dată când avea să audă o fată plângând, prima dată când avea să vadă aripile vreuneia, prima dată când pereții aveau să se ridice și să dezvăluie Fluturii din vitrine, atunci avea să știe. Dar, pentru moment, înghițise gălușca. M-am întrebat ce avea să facă atunci când va ști. Va fi prea implicat ca să mai fie corect?

Am rămas toți trei în încăpere mai bine de o oră, timp în care Grădinarul și-a prezentat propria versiune, din când în când uitându-se la mine ca să dau din cap și să zâmbesc. Am făcut asta, deși stomacul mi se strângea. La fel ca Bliss, nu-mi doream să mor încă. Dacă mai aveam câțiva ani înainte, îi voiam, chiar și în felul acesta. Avusesem prea multe răspântii când aș fi putut să renunț, și totuși mersesem înainte. Dacă încă nu mă sinucisesem, nu aveam de gând să-mi semnez prostește condamnarea la moarte.

Într-un final, Grădinarul și-a privit ceasul.

— E aproape ora două dimineața, a oftat el. Ai cursuri la ora nouă. Vino, o să te conduc spre casă. Și, ține minte, nu spune niciun cuvânt, nici măcar lui Avery. Când voi fi convins că pot avea încredere în tine, o să-ți dau un cod de acces.

Am vrut să mă ridic și eu, dar mi-a făcut un gest subtil să rămân așezată.

Până la urmă, poate chiar eram genul de căței căreia să-i spui să șadă.

Ne numea Fluturi, dar în realitate eram câini bine dresați.

Am rămas pe canapea exact acolo unde mă lăsase, nici măcar nu m-am ridicat să mă plimb prin apartament. Oricum, nu exista vreo fereastră sau altă ușă, așa că nu avea rost. Îl mai văzusem. Deși, de data asta, nu exista începătoșarea dată de durere sau de șoc.

Aici era locul lui intim, mai intim chiar decât Grădina. Nici măcar Fluturii nu aveau ce căuta aici.

Atunci, de ce mă-sa eram eu aici? Mai ales în absența lui?

S-a întors după vreo jumătate de oră.

— Întoarce-te, mi-a ordonat răgușit.

A început să se dezbrace și a lăsat hainele să-i cadă pe podea. M-am supus înainte să-mi poată vedea fața, sucindu-mă ca să pot sta cu fundul sprijinit pe călcâie. S-a lăsat în genunchi. Și-a plimbat degetele îndelung pe spatele meu, urmărind fiecare linie, fiecare culoare. Mi-am dat seama cât de tensionat era după discuția cu fiul său. Poate era și un entuziasm – spera ca fiul cel mic să aibă aceleași pasiuni ca și el, dar să nu și le manifeste la fel de brutal precum cel mare. A tras de închizătoarea rochiei mele și, pentru că nu s-a desfăcut suficient de repede, mi-a sfâșiat-o.

Dacă speranța ni s-a dus într-o singură noapte, sau într-o zi, sau într-un minut, e ea mai puțin pierdută? Tot ceea ce vedem este doar un vis într-alt vis.

Cam pe atunci, când eram în Grădină de un an și jumătate, până și Poe devenise mai mult o rutină. Nu îmi mai distrăgea prea mult atenția. Eram mai conștientă decât mi-aș fi dorit și simțeam tot ce făcea. Transpirația de pe pieptul lui mi se întindea pe spate, iar gemetele însoțeau fiecare mișcare. Eram conștientă de trădarea corpului meu, care i se supunea. Niciodată nu era îndeajuns de multă teamă din partea mea și destulă brutalitate din partea lui încât să mă facă să nu simt nimic.

Chiar și atunci când am avut impresia că a terminat, a rămas pe loc și a continuat să-mi sărute spatele, apoi a luat-o de la capăt. M-am gândit cât de nedrept era că ne făcuse fluturi, dintre toate chestiile în care ar fi putut să ne transforme.

Fluturii adevărați pot zbura departe, unde să nu fie prinși.

Fluturii Grădinarului nu puteau decât să cadă, dar și asta foarte rar.

Își scoate rujul din buzunar și îl reaplică pe buze, cu mâini tremurătoare. Urmărind-o atent, văzând ce mult înseamnă pentru ea un gest care să-i restabilească o fărâmă de demnitate, Victor se gândește să-i mulțumească încă o dată fiicei sale. Un lucru atât de simplu. Dar cine s-ar fi gândit?

— Și asta a fost întâlnirea mea cu Desmond, spune fata după un minut.

Eddison răscolește în teancul de fotografii și alte hârtii.

— Dar cum ar fi putut el...

— Cei care își doresc cu tărie să creadă ceva de obicei o fac, spune ea, simplu. El își dorea ca taică-su să aibă un motiv bun și rezonabil, și când a primit acea explicație și-a dorit să o creadă. Așa că a crezut-o. Pentru o vreme, a crezut-o.

— Ai spus că erai acolo de un an și jumătate, intervine Victor. Ai ținut socoteala?

— Nu la început. Dar apoi am primit un cadou neașteptat de ziua mea.

— De la Bliss?

— De la Avery.

După acea primă dată când taică-su l-a pedepsit pentru ce mi-a făcut mie și lui Giselle, Avery m-a mai atins doar de două ori, și de fiecare dată cu aprobarea Grădinarului și cu promisiunea că, dacă mă va răni în vreun fel, tatăl lui îl va răni și pe el în același mod. Așa că nu m-a mai pălmuit, nu a încercat să mă sugrume, nu mi-a legat decât încheieturile mâinilor la spate, dar Avery știa și alte feluri de a te face să suferi.

După fiecare din cele două partide de sex cu Avery, mi-am petrecut următoarea săptămână deshidratată, pentru că dacă mă durea aşa tare să fac pipi măcar voiam să mă asigur că n-o să am nevoie prea des.

Mă urmărea, totuşi, foarte des, probabil cam la fel cum Desmond căuta un mod de a pătrunde în Grădină. Eram ceva ce nu avea voie să atingă, aşa că eram fascinantă şi dezirabilă.

A patra oară când a trebuit să am de-a face cu el a decurs la fel ca dăţile precedente – Grădinarul a venit la mine să mă anunţe că fiul lui doreşte să petreacă puţin timp cu mine, dar că i-au fost impuse nişte limite clare. Era felul Grădinarului de a mă linişti. Nu ne puteam împotrivi, pentru că asta l-ar fi supărat pe Grădinar, dar era cumva o consolare că Avery nu ne putea răni fără să suporte consecinţele.

Mai puţin reconfortant era că aceste consecinţe aveau să fie suportate după ce poate că ne-ar fi ucis, dar taică-su nu prea părea să tragă concluzia asta. Sau poate că se gândise şi el, dar nu insistase. La urma urmei, el era bărbatul care chiar credea că ne oferă o viaţă mai bună faţă de cea pe care o duceam Afară, că avea grijă de noi.

Aşa că, nu tocmai consolată, l-am urmat pe Avery în camera lui de joacă şi l-am urmărit închizând uşa. Mi-am scos hainele când mi-a poruncit, l-am lăsat să mă atârne în cătuşele de pe perete, i-am permis să-mi lege o eşarfă strâns la ochi. Mă apucasem deja de proza lui Poe, pentru că era mai greu să memorezi ceva ce nu rima, cerea mai mult efort.

Spre deosebire de Grădinar, Avery nu credea în preludiu. Nu-i păsa dacă eram pregătite sau nu, nu îl interesa nici dacă eram lubrifiate, pentru că îi plăcea să ne provoace durere. Nu m-a surprins că a trecut direct la treabă.

Nu m-a surprins nici când s-a tras deoparte înainte să termine. Îl puteam auzi în colţul îndepărtat al camerei, unde îşi ţinea jucăriile. Timpul trecea şi el nu se întorcea înapoi la mine. Am depistat însă un miros anume – nu-l puteam identifica. Ceva ce semăna cu cafeaua uitată prea mult pe foc. I-am

putut apoi auzi paşii înaintând spre mine, apoi, la dracu', durerea imensă pe care am simţit-o când mi-a apăsat pe coapsă un obiect care mi-a sfâşiat pielea şi m-a ars. Era diferit de tot ce mai simţisem vreodată, o agonie atât de cotropitoare încât nu mai exista nimic în afara ei.

Am urlat, iar gâtul parcă mi s-a încleştat o eternitate în jurul acelui sunet.

Avery a râs.

— La mulţi ani, curvă arogantă ce eşti.

Uşa s-a dat de perete şi el a plecat, dar chiar şi după ce obiectul fusese îndepărtat agonia rămăsese, răpindu-mi răsuflarea, în timp ce urletul refuza să-mi mai iasă din gât. Se mai auzeau zgomote în cameră, dar nu aveam idee ce erau. Am încercat să trag aer în piept, dar plămânii mei păreau să fi uitat cum trebuie să funcţioneze.

Nişte mâini le-au atins apoi pe ale mele. Mi-au desfăcut cătuşele. Am tresărit, îngrozită.

— Sunt eu, Maya, sunt eu.

Am recunoscut vocea Grădinarului. Mâini familiare mi-au dezlegat eşarfa de la ochi, aşa că l-am putut vedea. Pe podea, stătea prăvălit Avery, cu o seringă înfiptă în gât.

— Îmi pare atât de rău, nu am crezut... A fost atât de... Îmi pare rău. Nu o să te mai atingă niciodată.

Obiectul era pe jos, lângă Avery. Când l-am văzut, mi-am muşcat limba ca să împiedic greaţa să mă învingă. Grădinarul mi-a desfăcut legăturile şi am ţipat din nou când a trebuit să fac câţiva paşi.

M-a luat în braţe şi m-a purtat aşa pe hol, spre infirmerie. M-a lăsat jos doar ca să poată porni alarma lui Lorraine. Apoi a îngenuncheat lângă mine, apucându-mă de mâini şi spunându-mi iar şi iar că îi pare rău, chiar şi după ce Lorraine apăruse şi se pusese pe treabă.

Partea bună a fost că nu am mai avut de-a face cu Avery o perioadă lungă după asta, iar camera de joacă i-a fost dezafectată. Dar taică-su nu-i putea interzice complet accesul

– Grădina era singura lesă cu care îl putea struni pe Avery, aşa că a mai găsit modalităţi de a le răni pe celelalte fete.

Nu vrea să ştie. Chiar nu vrea să ştie şi observă aceeaşi dorinţă oglindită şi pe faţa lui Eddison.

Dar, cu toate astea, trebuie să afle.

— De la spital nu ne-au zis nimic.

— Fiindcă m-aţi târât aici înainte ca medicii să poată face investigaţiile obişnuite în caz de viol. Şi chiar aveau de gând să le facă.

Victor trage adânc aer în piept, apoi expiră cu un şuierat.

— Inara.

Fără a spune un cuvânt, se ridică de la masă şi se apropie de ea. Îi ridică puloverul şi bluza deasupra stomacului şi îi expune arsurile şi tăieturile, ba chiar şi nişte fire chirurgicale care închid o rană. Nasturele blugilor este deja desfăcut, iar fata îşi desface şi fermoarul, apoi îşi coboară pantalonii pentru ca poliţiştii să vadă şi ei.

Cicatricea este de un roz aprins şi se întinde de-a lungul coapsei, de parcă ar fi şi ea un alt fluture. Spre margini devine albicioasă. Fata le zâmbeşte strâmb.

— Se zice că toate lucrurile vin în trei exemplare.

Trei fluturi pentru o fată înfrântă – unul care să-i definească personalitatea, unul pentru a marca posesia, şi al treilea doar pentru că se poate.

Îşi aranjează hainele la loc şi se aşază pe scaun, apoi ia un rulou cu brânză din cutia care trecuse pe plan secundă odată ce apăruseră rulourile cu scorţişoară, de casă.

— Aş putea să primesc puţină apă, vă rog?

Răspunsul vine sub forma unei bătăi de dincolo de geam. Victor se gândeşte că trebuie să fie Yvonne.

Uşa se deschide, dar este un tip de la departamentul tehnic cel care îşi vâră capul înăuntru, aruncând trei sticle de apă

plată spre Eddison, după care ușa se închide la loc. Eddison îi dă una dintre ele lui Victor, apoi deșurubează capacul uneia și o așază în fața Inarei. Ea își privește încă o dată mâinile rănite, apoi se uită la capacul pe care nu l-ar fi putut desface singură și dă din cap, luând o înghițitură lungă.

Victor apucă din nou fotografia băiatului și o așază la vedere pe masă.

— Povestește-ne despre Desmond și Grădină, Inara.

Își apasă mâinile pe ochi și, pentru o secundă, fața îi capătă nuanțe de roz, roșu și violet, aproape ca o mască.

Ca un fluture.

Victor se întinde pe deasupra mesei ca să-i dea mâinile la o parte, cu blândețe. Mâinile lui rămân pe ale ei, și are grijă să nu apese peste rănile făcute de foc, apoi așteaptă ca ea să-și găsească cuvintele. După câteva minute de tăcere, ea îi strânge ușor mâinile, iar el îi întoarce gestul.

— Desmond n-a știut o vreme ce se petrece cu adevărat în Grădină, spune ea, de parcă ar vorbi cu mâinile lui Victor. O vreme destul de îndelungată. Tatăl lui s-a asigurat ca lucrurile să stea așa.

Grădinarul nu i-a dat imediat codul de acces fiului său cel mic. În primele săptămâni, doar l-a adus cu el prin Grădină, având grijă să hotărască el ce vede Desmond și cu cine vorbește. Cu Bliss, de pildă, i-a făcut cunoștință mai târziu, după ce Grădinarul a purtat conversații lungi cu ea în care i-a dat instrucțiuni clare legat de cum să se comporte și ce să spună.

Desmond nu le întâlnise pe cele cu tatuajul pe față, iar pe noi ne vedea mereu în rochii cu spatele acoperit.

Bliss a râs de s-a prăpădit când a descoperit rochia ei, destinată întâlnirii cu el, împăturită în fața ușii de la cameră. Lorraine era cea care ni le aducea, și părea să-i facă plăcere. N-avea habar că Desmond descoperise Grădina și că rochiile

astea nu erau ca să le purtăm tot timpul.

Credea că suntem pedepsite şi exilate cum era ea.

Rochiile erau simple, dar elegante, ca de altfel tot ce aveam în garderobă. Ne ştia măsurile tuturor şi probabil o trimisese pe Lorraine să le cumpere – în ciuda atacurilor de panică pe care le avea ea când trebuia să părăsească confortul Grădinii. Tot negre, bineînţeles. A mea era aproape o cămaşă, fără mâneci şi încheiată cu nasturi, care se pierdea în talie sub o curea neagră, lată, pentru ca apoi materialul să coboare ca o fustă până deasupra genunchilor. În secret, mă îndrăgostisem de ea.

Aripile ne erau ascunse, dar, spre deliciul Grădinarului, eu mai aveam unele la vedere. Tatuajul tribal cu fluture de pe glezna mea dreaptă părea recent făcut. Din moment ce spatele ne era acoperit, ne puteam pieptăna părul în orice fel ne doream. Bliss şi-l lăsase desfăcut, o ploaie de bucle care se agăţau în orice, în timp ce eu îl împletisem pe al meu într-o coadă simplă. Mi se păruse un adevărat răsfăţ să aleg eu cum să-l port.

Desmond din primele două săptămâni fusese umbra tatălui său, politicos şi respectuos, alegându-şi cu grijă întrebările pentru a nu-i pune acestuia răbdarea la încercare. Noi fusesem instruite ce să răspundem. Dacă ne întreba despre vieţile noastre de dinainte, trebuia să lăsăm ochii în jos şi să murmurăm ceva, ceva despre lucruri care ar fi mai bine să rămână uitate. Cam a cincea sau a şasea oară când a auzit replica asta, şi-a dat seama că era ceva straniu la mijloc.

Atunci mi-am dat seama că poate îi subestimasem inteligenţa.

Nu prea mult, totuşi. La urma urmei, încă mai credea povestea pe care i-o turnase taică-su.

Venea câteva ore seara, nu în fiecare seară, dar destul de des. După cursuri, dacă nu avea teme de făcut. În acele zile în care el se obişnuia cu Grădina, Avery nu avea deloc voie să vină, iar Grădinarul nu ne atingea cât fiul lui era acolo. O făcea după ce el pleca, sau înainte. Pereţii coborau de fiecare dată ca

să le ascundă pe fetele din vitrine. Treceau săptămâni fără să vedem fete moarte şi deşi simţeam o oarecare vină pentru că ne doream să le ignorăm sau chiar să le uităm, era o senzaţie minunată să nu ni se reamintească tot timpul de mortalitatea noastră şi de soarta care ne aştepta.

Felul în care Desmond era acomodat se asemăna cu cel în care Lyonette le obişnuia pe fetele noi cu Grădina. La început, le făceai să se simtă bine. Apoi le arătai puţin câte puţin, le povesteai, dar cu linguriţa, nu totul deodată. Nu le spuneai din prima despre tatuaje sau despre sex. Le obişnuiai cu câte un aspect, pe rând, şi când se resemnau cu câte unul, le prezentai un altul.

Era şi motivul pentru care eu nu mă descurcam la treaba asta la fel de bine ca Lyonette.

Eu îmi vedeam de programul obişnuit, indiferent dacă Desmond ne vizita sau nu. Dimineţile le petreceam vorbind cu fetele în peşteră, alergam puţin înainte de prânz, iar după-amiezile citeam pe stâncă sau mă jucam cu fetele tot felul de chestii inventate. Plimbările lui Desmond şi ale Grădinarului prin Grădină se terminau de obicei prin conversaţii cu mine pe stâncă. Bliss era şi ea prezentă uneori.

Erau şi dăţi în care ea îi observa venind spre noi şi cobora, ca să nu-i întâlnească.

Deşi îi plăcea temperamentul lui Bliss, Grădinarul era de acord ca ea să se retragă. Presupunea mai puţine riscuri ca Desmond să afle adevăruri pentru care nu era încă pregătit.

În ultima seară în care taică-su l-a mai supravegheat direct, Desmond a rămas să discute doar cu mine, în timp ce Grădinarul a coborât şi s-a îndreptat spre coridor. Vitrinele erau acoperite, dar cred că lui îi era dor să vadă Fluturii. După ce el a plecat, discuţia mea cu Desmond s-a stins, pentru că el n-a mai găsit un subiect, iar eu nu m-am obosit să-l ajut, aşa că m-am întors la cartea mea.

— *Antigona*?, întreabă Eddison.

— *Lysistrata*, îl corectează ea, zâmbind. Aveam nevoie de ceva mai uşor.

— Nu pot spune că am citit-o pe asta.

— Nu mă surprinde. E genul de lectură pe care o apreciezi mai bine când ai o relaţie stabilă cu o femeie.

— Cum...

— Pe bune? Felul în care îţi pierzi uşor cumpătul, felul lipsit de eleganţă cu care răspunzi, chiar vrei să mă faci să cred că ai o iubită sau o soţie?

Eddison se înroşeşte şi pare uşor furios, dar nu muşcă momeala. Nu-i răspunde.

Fata rânjeşte.

— Nu ţii la tachinări.

— Unii dintre noi au meserii pe care trebuie să şi le facă, răspunde el. N-ai timp de întâlniri romantice când există posibilitatea să fii chemat oricând la muncă.

— Hanoverian e căsătorit.

— S-a însurat pe când era în facultate.

— Eddison era ocupat cu altele în facultate, de pildă să se lase arestat, remarcă Victor.

Eddsion se înroşeşte şi mai rău, dar fata e extrem de entuziasmată.

— Alcool şi tulburarea liniştii publice? Expunere indecentă?

— Atac.

— Vic...

Dar Victor i-o taie:

— Poliţiştii tărăgănau şi chiar voiau să închidă ancheta asupra unei serii de violuri petrecute în campus. Cel mai probabil cu intenţie – suspectul era fiul inspectorului. Nu s-au depus plângeri. Şcoala nu a luat măsuri.

— Şi Eddison s-a dus să-l pedepsească pe băiatul ăla.

Ambii bărbaţi încuviinţează din cap.

— Un însetat de dreptate, spune fata, lăsându-se pe spate

cu o expresie meditativă. Când nu ţi se face dreptate, o cauţi singur.

— A fost cu mult timp în urmă, murmură Eddison.

— Chiar a fost?

— Am nerespectat legea. Ştiu că nu e perfectă, dar e cea pe care o avem. Fără sistemul de justiţie, nu avem nici ordine, nici speranţă.

Victor o priveşte pe fată în timp ce rumegă spusele lui Eddison.

— Îmi place ideea pe care o ai despre dreptate, spune ea într-un final. Doar că nu sunt sigură că există cu adevărat.

— Asta, spune Eddison şi bate cu degetele în masă, asta e parte din sistemul de justiţie. Din dreptate. Aici începem să aflăm adevărul.

Fata zâmbeşte.

Apoi ridică din umeri.

Am stat suficient timp în tăcere pentru ca el să înceapă să se simtă intimidat. Atingea pietrele, trăgea de pulover, se uita spre tavan. În principiu îl ignoram, până când şi-a dres vocea, dându-mi de înţeles că mai vrea să vorbească. Am închis cartea şi mi-am lăsat degetul înăuntru ca să-i acord o parte din atenţia mea.

S-a dat un pas înapoi.

— Eşti o... o persoană foarte directă, nu-i aşa?

— E un lucru rău?

— Nu, a spus el încet, ca şi cum nu era foarte sigur. Cât la sută din ceea ce-mi spune taică-miu e vrăjeală?

Era o întrebare pentru care merita să mă apuc să caut semnul de carte şi să-i acord toată atenţia. Am pus semnul în carte, iar cartea am lăsat-o pe piatră, lângă mine.

Desmond ţinea ochii închişi.

— Ce te face să crezi că te-ar minţi?

— Parcă își dă prea mult silința să mă convingă. Și toată chestia cu... intimitatea. Când eram mic, m-a dus la biroul lui, mi-a arătat totul și mi-a explicat că acolo muncea din greu și că avea nevoie ca eu să nu-l întrerup niciodată din ce făcea. Dar mi-a *arătat* în ce consta munca lui. Cu locul ăsta n-a făcut așa, deci e ceva diferit.

M-am întors complet cu fața spre el și mi-am aranjat fusta ca să-mi acopere ce nu era de arătat.

— Diferit în ce fel?

S-a așezat și el pe piatră, iar genunchii ni s-au atins.

— Chiar vă salvează?

— Nu crezi că asta e o întrebare pe care ar trebui să o pui tatălui tău?

— Aș prefera să-mi răspundă la ea cineva care spune adevărul.

— Și crezi că eu sunt acea persoană?

— De ce nu? Ești foarte directă.

Am zâmbit, deși mi se strângea sufletul.

— Să fiu directă nu înseamnă că sunt și sinceră. Aș putea fi foarte directă spunând minciuni.

— Așadar, te gândești să mă minți?

— Plănuiesc să-ți spun să-l întrebi pe tatăl tău.

— Maya, ce face tatăl meu cu adevărat aici?

— Desmond, dacă ai afla că tatăl tău face ceva nepotrivit, greșit, cum ai reacționa?

Oare avea idee cât de important putea fi răspunsul lui?

— Aș... nu știu... eu... Cred că asta depinde de cât de greșit e ceea ce face.

— Atunci, ce crezi tu că face el aici?

— În afară de a o înșela pe mama?

Mda, măcar de asta se prinsese. A tras aer adânc în piept:

— Cred că vine la voi toate pentru sex.

— Și dacă ar fi așa?

— Înseamnă că o înșală pe mama.

— Ceea ce ar fi problema mamei tale, nu a ta.

— E tatăl meu.

— Nu e soţul tău.

— De ce nu îmi dai un răspuns direct?

— De ce mă întrebi pe mine şi nu pe el?, am spus încă o dată.

— Pentru că nu am încredere în ce-mi va spune.

A roşit, ca şi cum să pună la îndoială cuvântul tatălui său era ceva ruşinos.

— Şi în mine crezi că te poţi încrede?

— Toată lumea are încredere în tine.

A făcut cu mâna un gest larg care a cuprins în întregime Grădina, fetele care aveau voie să se plimbe în afara camerelor când Desmond era acolo.

Dar pereţii erau coborâţi să le ascundă pe cele care se linguşiseră pe lângă Grădinar, în speranţa unei eliberări, pereţii ascundeau perechea a doua de aripi pe care o purtau pe faţă. Pereţii le ascundeau pe cele care plângeau şi pe cele răzvrătite, cu excepţia lui Bliss. Pereţii coborâseră ca să apere fetele care erau expuse în vitrine, să ascundă vitrinele goale care parcă se împuţinau, şi nimeni nu ştia ce avea să facă după ce nu vom mai avea loc şi noi în sticlă.

— Tu nu eşti unul dintre noi, i-am spus, sec. Din cauza a ceea ce eşti, cine eşti, nu vei fi niciodată.

— Fiindcă sunt privilegiat?

— Mai mult decât îţi poţi imagina. Ele au încredere în mine pentru că le-am demonstrat că pot avea. Nu am niciun interes să-ţi demonstrez asta şi ţie.

— Ce reacţie crezi că ar avea dacă l-aş întreba pe el?

— Nu ştiu, dar uite-l că se apropie, şi m-aş bucura să nu-l întrebi în prezenţa mea.

— Nu e uşor să-l întreb nimic, a murmurat băiatul.

În ce ne privea pe noi, aşa stăteau lucrurile. În ce-l privea pe Desmond, cred că era mai mult vorba de laşitate.

Grădinarul ni s-a alăturat şi ne-a zâmbit.

— Vă înţelegeţi bine, Desmond?

— Da, tată. Maya e o persoană plăcută cu care să stai de vorbă.

— Mă bucur să aud asta.

A întins mâna ca pentru a-mi mângâia părul, dar s-a oprit la jumătatea drumului și a început să-și scarpine maxilarul.

— E timpul să luăm cina cu mama ta. Ne vedem mai târziu, Maya.

— Desigur, am spus.

Desmond s-a ridicat, mi-a luat mâna și a dus-o la buze. Pe bune?

— Îți mulțumesc pentru companie.

— Desigur, am repetat.

I-am urmărit cum mergeau împreună prin Grădină. În curând, aveau să stea în sufragerie cu Eleanor și Avery, o familie perfect normală. Vor discuta banalități în timpul mesei și vor ignora minciunile care pluteau pe deasupra lor ca o ceață.

Câteva minute mai târziu, am auzit-o pe Bliss strecurându-se în spatele meu.

— Ce păpușă de cârpă, a pufnit ea.

— Poate.

— O să meargă la poliție?

— Nu, am zis eu, neîncrezătoare. Nu cred c-o va face.

— Atunci e o păpușă de cârpă.

Uneori, logica lui Bliss părea imbatabilă.

Doar că, m-am gândit, uneori și cu păpușile de cârpă te puteai juca, în lipsă de altceva. Le puteai folosi.

— De ce credeai că nu se va duce la poliție?

— Din același motiv pentru care se codea să-l întrebe pe taică-su chestii importante, răspunde ea, ridicând din umeri. Pentru că era speriat. Dacă s-ar fi dus la poliție, iar explicația pe care i-a dat-o el s-ar fi dovedit adevărată? Sau, mai rău, dacă era o minciună? Poate că voia să facă ce era corect, dar avea

doar douăzeci şi unu de ani. Câţi dintre noi ştiu ce e corect la vârsta aia?

— Tu eşti şi mai tânără de atât, punctează Eddison, iar fata e de acord.

— Şi nu am pretenţii că ştiu ce e corect. El voia să-l creadă pe taică-su. Eu nu am avut pe cineva pe care să-mi doresc să-l cred cu atâta forţă. Nu am simţit niciodată nevoia să fac pe cineva mândru de mine.

Zâmbeşte brusc, un zâmbet blând, dar parcă şi puţin trist şi amar.

— Lotte avea însă problema asta.

— Lotte?

— Fiica cea mică a Sophiei. Îmi amintesc cum o dată, după ce lucrasem până la trei dimineaţa, Sophia s-a trezit cu noaptea-n cap ca să meargă la şcoala fetelor, unde aveau o piesă. Ne-a povestit asta după ce s-a întors şi a recuperat puţin cu somnul.

Zâmbetul fetei revine, de data asta şi mai puternic, şi pentru o clipă Victor crede că a văzut-o pe adevărata Inara Morrissey, fata care îşi găsise casa în acel apartament ciudat.

— Jillie era foarte sigură pe ea, genul de copil care s-ar arunca să facă orice, fără să ezite. Lotte... nu era aşa. Fetele care au surori mai mari cum era Jillie probabil nu sunt niciodată prea îndrăzneţe. Oricum, noi stăteam aşa în jurul măsuţei de cafea, mâncam ceva de la Taki, şi Sophia era prea obosită ca să se mai complice cu îmbrăcatul. Se simţea bine şi doar în chiloţi, cu părul desfăcut care îi acoperea tatuajele şi o parte din sâni. Lotte era panicată să înveţe replicile de săptămâni bune, repetase cu fiecare dintre noi când venisem cu maică-sa în vizită, şi voiam să ştim toate dacă se descurcase bine în piesă.

Victor fusese şi el la piesele de teatru ale şcolii.

— Şi se descurcase?

— Îşi amintise doar jumătate din replici. Pe restul i le suflase Jillie din public.

Zâmbetul i se şterge, treptat.

— N-am fost niciodată o tipă invidioasă, n-am văzut rostul. Fetele alea, însă, relaţia dintre ele... chiar era ceva demn de invidiat.

— Inara...

— Puteai să iei orice de mâncare de la Taki, schimbă ea vorba, fluturându-şi prin aer degetele arse de parcă ar vrea să risipească sentimentalismul care o acaparase. Taki era între staţia de metrou şi apartamentul nostru, nu era niciodată închis, şi gătea orice. Puteai să-i duci propriile ingrediente şi ţi le gătea. Din cauză că munceam la restaurant, niciuna dintre noi nu-şi dorea să gătească.

Momentul în care Victor ar fi putut să împingă discuţia mai departe a dispărut la fel de repede precum a apărut, dar el îşi propune să-l ţină minte. Nu e atât de naiv încât să creadă că fata are încredere în ei. Totuşi, nu crede că şi-a propus să fie atât de emotivă. Orice ascunde fata asta – şi el e de acord cu Eddison, chiar ascunde ceva important –, este atât de concentrată pe acel lucru încât lasă la iveală diferite alte amănunte.

A început să-i placă Inara, şi le vede în ea pe fiicele lui de fiecare dată când o priveşte, dar are o treabă de făcut.

— Şi Grădina?, întreabă el, uşor indiferent. Parcă ai spus că Lorraine avea instrucţiuni să facă numai mâncare sănătoasă.

Fata se strâmbă.

— Un fel de cantină. Stăteai la coadă, îţi luai porţia, apoi te aşezai pe băncuţele alea care îţi aminteau de bufetul liceului. Mai aveai şi varianta de a duce mâncarea cu tavă cu tot la tine în cameră, atâta timp cât aduceai tava înapoi până a doua zi.

— Şi dacă nu-ţi plăcea mâncarea pe care o primeai?

— Mâncai ce puteai din farfurie. Dacă sufereai de vreo alergie, erai iertată, dar dacă nu mâncai suficient sau erai prea mofturoasă, lucrurile nu sfârşeau bine pentru tine.

Când am ajuns eu în Grădină, era acolo o pereche de gemene. Arătau identic, până și aripile care le fuseseră tatuate erau identice, însă aveau personalități foarte diferite. Magdalene și Magdalena. Maggie, cea care era cu câteva minute mai bătrână, era alergică la viață. Pe bune, nu putea ieși nici până la pârâu, fiindcă acolo aerul era diferit și nu putea respira. Dacă nu puteai adormi, tot ce aveai de făcut era s-o pui să-ți înșire toate alergiile de care suferea. Lena, pe de cealaltă parte, nu avea niciuna. Grădinarul le vizita întotdeauna pe amândouă în același timp.

Lenei îi plăcea să alerge prin Grădină, și de cele mai multe ori se umplea de noroi sau se păta de plantele prin care se trântea. Devenea o problemă majoră atunci când se întorcea în camera lor ca să facă duș. Chiar dacă Maggie era în acel moment în sala de mese, avea să vină mai târziu, să găsească fire de iarbă pe podea și să se crizeze ca naiba. Maggie avusese alergie la primele douăzeci de săpunuri pe care i le adusese Grădinarul, și se plângea mereu că are pielea uscată, părul aspru, cum niciodată nu putea să respire ca lumea și ochii îi erau încețoșați, iar noi, vezi Doamne, nu aveam pic de milă pentru ea.

Era obișnuită ca părinții ei să se dea peste cap să-i ofere toate condițiile speciale de care credea că are nevoie.

Îmi plăcea Lena, în schimb. Ea nu se plângea niciodată – oricât de enervantă ar fi fost soră-sa – și explora Grădina la fel de mult ca mine. Uneori, Grădinarul ascundea mici cadouri pentru ea, numai pentru că știa că avea să le găsească. Iubea să râdă și o făcea cu fiecare ocazie. Alegea să fie fericită, pentru că nu-i plăcea să stea tristă sau nervoasă.

A încercat odată să-mi explice, și parțial am înțeles, dar nu în totalitate, pentru că să fim sinceri: eu nu sunt genul ăla de persoană. Nu aleg să fiu tristă sau nervoasă, dar nu aleg nici să fiu fericită pur și simplu.

Maggie nu mânca niciodată cu noi, spunea că dacă ar fi în cameră cu felurile alea de mâncare i-ar face rău. Sora ei trebuia să-i ducă de fiecare dată o tavă cu mâncare special preparată

pentru ea, apoi să treacă și să o ia și să o ducă înapoi la bucătărie. Dar avea timp s-o facă. Mânca atât de repede – orice îi puneai în farfurie, înghițea imediat și nu se plângea.

Lena era una dintre puținele fete din Grădină pentru care chiar mă temeam. Știam că dacă Grădinarul le păstra ca pereche pentru multe alte lucruri, avea s-o facă și când venea vorba de moarte.

Erau de șase luni în Grădină când am ajuns eu, și din fericire Grădinarul părea mai mult amuzat decât deranjat de nevoile speciale ale lui Maggie.

Până într-o zi când n-a mai fost așa.

Eram de față când schimbarea a început.

Din când în când, Grădinarului îi făcea plăcere să ia masa cu noi, ca un rege împreună cu supușii săi. Sau, cum spusese Bliss, ca sultanul cu haremul său. O pusese pe Lorraine să ne anunțe la micul dejun că urma să fie cu noi la vremea cinei, bănuiesc pentru ca să avem mai multă grijă cu înfățișarea noastră.

După-amiaza aceea m-a găsit în camera lui Danelle, cu un bol cu apă în poală, ca să-i pot uda fiecare șuviță de păr imediat cum treceam cu peria prin el. Ea stătea pe pat, în fața mea, legând panglici în părul Evitei, înainte să-l ridice deasupra capului fetei, o coamă blondă, uriașă. În ce-o privea pe Danelle, i-am împletit mici codițe care aveau să-i cadă pe spate, între două cocuri ridicate. Erau prea subțiri ca să acopere tatuajul, dar erau modalitatea ei de a fi rebelă. Hailee stătea în spatele meu și-și făcea de lucru cu o perie și niște agrafe, iar în spatele lui Hailee stătea Simone, cu panglici și ulei de păr.

Nu apucasem să merg niciodată la un bal, cât fusesem la școală, dar părea că ne pregătim pentru așa ceva, ceva amuzant și palpitant, ceva ce eram nerăbdătoare să experimentăm, o experiență la capătul căreia să rămâi cu amintiri frumoase. Dar nu era cazul aici, în Grădină. Nu purtam decât lenjerie, pentru că nu voiam să ne stricăm rochiile, și nu chicoteam așa cum ar fi făcut niște fete care se pregăteau de bal.

Lena a intrat în cameră, încă udă după ce ieșise din duș, și

s-a așezat pe podea.

— Spune că n-o să vină și ea.

— Trebuie să vină, suspinase Danelle.

I-am terminat de împletit ultima coadă și i-am lăsat-o pe spate.

— Spune că nu vrea.

— O să avem grijă de asta.

I-a făcut ultimele ajustări Evitei, apoi s-a dat jos din pat.

— Sus, i-a zis Lenei, și Lena s-a supus.

Danelle s-a dus în camera lui Maggie, iar noi am așteptat pe hol, de unde le-am auzit certându-se. Ceva s-a lovit de un perete și un minut mai târziu o Danelle roșie la față a ieșit pe hol.

— Se îmbracă. Hai să mergem.

Grădinarul nu era încă în sala de mese când am ajuns, două câte două, ca niște școlărițe într-o excursie cu clasa. Danelle și cu mine am rămas în urmă ca să le așteptăm pe toate să intre, aranjând ici și colo câte o rochie sau câte un coc. După ce toate s-au așezat la masă, m-am sprijinit de perete.

— Chiar se îmbracă să vină?

Danelle și-a dat ochii peste cap.

— Doamne, așa sper.

— Cred că o să merg să mă asigur.

— Maya...

S-a oprit, apoi a scuturat din cap.

— Nu contează, du-te. Încearcă și tu.

Danelle se scuturase de apatie după ce Lyonette fusese expusă în vitrină și încercase să mă ajute să am grijă de restul fetelor. Încă nu găsisem un mod de a-i spune cât de recunoscătoare eram.

Maggie nu se îmbrăca. De fapt, era ocupată îndesând toate hainele pe care le purta – și care erau și ale surorii ei – în vasul de toaletă. A tresărit când m-a auzit tușind, apoi m-a înfruntat sfidătoare. Avea același păr blond închis ca și Grădinarul și Avery, în acel moment ciufulit și acoperindu-i

faţa pe jumătate. Cu ochii ei căprui şi cu nasul uşor acvilin, ar fi putut foarte bine să fie luată drept fiica lui.

Ceea ce, ştiţi voi, câh.

— Nu vin.

— Ba da, o să vii, pentru că altfel o pui în pericol pe sora ta.

— Şi ea nu mă pune în pericol de fiecare dată când ţopăie pe aici murdară de chestii care m-ar putea ucide?, a ţipat ea la mine.

— Alergiile nu sunt la fel de grave ca a-l supăra pe Grădinar, şi tu ştii asta.

— Nu vin! Nu, nu, nu!

Am pălmuit-o.

A scos un sunet ascuţit în camera mică. Pielea ei s-a înroşit imediat. S-a holbat la mine, cu lacrimi umplându-i treptat ochii, apoi cu o mână dusă la obrazul lovit. Avery nu avea voie s-o atingă din cauza alergiilor, aşa că mă îndoiam că mai fusese pălmuită vreodată, chiar dacă ea făcea asta des altora. Am profitat că era şocată şi i-am strâns părul într-un coc, pe care l-am prins repede cu câteva clame. Am prins-o cu putere de braţ şi am tras-o după mine pe hol.

— Haide.

— Nu merg, a suspinat ea, după care mi-a zgâriat braţul. Ţi-am spus că nu merg!

— Dacă ai fi avut o urmă de maturitate, ai fi fost deja îmbrăcată şi calmă, iar totul s-ar fi terminat într-o oră, cel mult. Dar nu, tu trebuie să fii prinţesa răsfăţată, aşa că uite, acum o să fii goală şi transpirată şi va trebui să-i explici Grădinarului de ce-l tratezi cu atâta lipsă de respect.

— Spune-i că mi-e rău!

— Ştie deja că nu ţi-e, am mârâit la ea. Dacă ai fi fost bolnavă, Lorraine l-ar fi anunţat deja. De ce naiba crezi că a trecut pe la fiecare din noi mai devreme?

— Asta a fost acum câteva ore!

— Tu te-ai ales cu toate alergiile din lume şi soră-ta a luat creierul, am murmurat. Magdalene, te rog, încearcă să nu fii

idioată. E doar o cină. Mâncarea ta va fi preparată separat, ca de obicei, şi o să te aşezăm în capul mesei, departe de mâncarea celorlalte.

— De ce nu înţelege niciuna din voi?

A încercat să mă lovească cu piciorul şi, când n-a reuşit, s-a trântit la pământ. Am continuat s-o târăsc şi aşa, până s-a ridicat din nou în picioare.

— Aş putea să mă îmbolnăvesc foarte rău! Aş putea să mor!

Până aici mi-a fost.

M-am întors şi am lipit-o cu faţa de o vitrină, chiar în dreptul aripilor fetei care era expusă acolo. Era o fată care fusese acolo înainte de Lyonette, înainte şi de cea care o primise pe Lyonette, şi niciuna dintre noi nu-i ştiam numele, doar că făcea parte din specia Agraulis vanillae, un fluture portocaliu. Era atât de greşit că ştiam numai asta despre ea.

— Dacă nu ni te alături la cină, chiar vei muri, şi la fel va păţi şi sora ta. Chiar n-ai idee de nimic din ce se petrece în jur?

A început să plângă şi mai tare, cu suspine care o scuturau puternic. Scârbită, am strâns-o mai tare de braţ şi am tras-o după mine, chiar după colţ.

Grădinarul stătea în uşa sălii de mese, cu mâinile încrucişate pe piept şi cu o încruntătură pe chip.

La dracu'.

— E vreo problemă, doamnelor?, ne-a întrebat.

M-am uitat la Maggie cea dezbrăcată şi plânsă, la urma roz de pe obrazul ei, unde o pălmuisem, la roşeaţa de pe braţ, unde o apucasem cu putere.

— Nu, am spus.

— Înţeleg.

Din nefericire, înţelegea. Ne-a urmărit pe toate cu atenţie în timpul cinei, stând în capul mesei lungi, între mine şi Danelle, a văzut că Maggie nu a mâncat nimic din felul de mâncare preparat special pentru ea. A privit-o cum refuza să participe la conversaţie, sau măcar să răspundă la întrebările

care i se puneau. A văzut-o cum își lipea paharul în care era apă cu gheață de obrazul lovit – în timp ce Danelle, pe care o lovise ea, se prefăcea că nu are obrazul umflat –, a văzut-o cum încerca să se ascundă sub masă ca să-și acopere goliciunea.

Când am ajuns la cafea și la plăcintă cu brânză, s-a înclinat spre mine și m-a întrebat:

— Chiar a fost necesar s-o lovești?

— Da, ca s-o calmez.

— Așa e ea când e calmă?

M-am gândit ce să răspund. Nu voiam să o bag pe Maggie în belea – mai ales pe Lena, să fiu sinceră, dar nu voiam nici să pic eu prost.

— Ceva mai calmă, oricum, i-am spus.

Nu mi-a mai spus nimic, doar a dat din cap. Când am văzut sumbra resemnare din ochii lui Danelle, stomacul mi s-a strâns ghem.

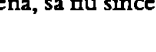

— Și cât a mai durat?, întreabă Eddison.

— Încă două săptămâni, mormăie fata. Știi zicala aia, cum că odată ce ai pornit pe un drum, nu mai e cale de întoarcere? După ce ai văzut un lucru, n-ai cum să te mai prefaci că nu l-ai observat. După seara aceea, se încrunta de fiecare dată când se uita la una din gemene. Apoi, într-o noapte, pereții au coborât. Două zile mai târziu, erau expuse în vitrină chiar lângă sala de mese.

Victor îi întinde teancul de fotografii cu vitrinele. O clipă mai târziu, îi înapoiază teancul cu altă fotografie deasupra.

— Împreună?

— În moarte, ca și în viață, încuviințează ea.

Una lipită de cealaltă în aceeași vitrină, cu mâinile înlănțuite. Una din ele ține capul pe umărul celeilalte.

— Nu s-au înțeles niciodată atât de bine pe când erau în viață.

Ia din nou teancul de poze și îl răsfoiește, cu o expresie greu de descifrat pe față. Începe să-l separe în două mai mici – când termină, cel din stânga e considerabil mai înalt. Se trage mai aproape de masă și își înlănțuie degetele deasupra teancului mai mic.

— Le știu pe fetele astea, spune încet. Pe unele nu chiar așa de bine, iar pe altele ca pe bucăți din sufletul meu. Dar le-am cunoscut pe toate. Știu ce nume le-a dat. După ce Lyonette ne-a prezentat-o pe Cassidy Lawrence înainte de moarte, ne-a spus cine era ea, și altele au folosit orele de dinaintea morții ca să ne spună ce nume aveau înainte de asta.

— Le știi numele reale?

— Nu crezi că de la un punct încolo numele de Fluturi au devenit reale?

— Numele lor legale, atunci.

— Pe unele le știu, da.

— Am fi putut deja să înștiințăm familiile, remarcă Eddison. De ce nu ne-ai zis mai devreme?

— Pentru că nu-mi place de tine, spune fata brutal, iar Eddison îi trage teancurile de fotografii de sub degete.

— Chiar crezi că a ști îți aduce alinare, nu?, îl întreabă ea.

Pare sarcastică, sau neîncrezătoare, Victor nu-și poate da seama. Sau poate este cu totul altceva.

— Familiile merită să știe ce s-a întâmplat.

— Chiar așa?

— Da!

Eddison se îndepărtează de masă și începe să se plimbe nervos prin cameră.

— Unele din ele așteaptă de decenii să afle ceva despre cei la care țin. Dacă ar ști în sfârșit, dacă ar ști că nu mai trebuie să aștepte...

Ochii fetei îl urmăresc lacomi prin cameră.

— Înseamnă că voi nu știți cine sunt persoanele dispărute. Nu ați aflat în momentul în care au fost date dispărute.

Victor înjură în gând. La naiba, fata asta chiar e deșteaptă.

L-a jucat pe degete pe Eddison.

— Du-te să comanzi niște mâncare, îi ordonă el lui Eddison. Nu te grăbi.

Ușa se trânteşte în urma lui Eddison.

— Ce l-a enervat așa?

— Chiar crezi că e treaba ta?, spune el.

— Câte chestii din ce m-ai întrebat tu pe mine chiar sunt treaba ta? Nu cred că pe familii le ajută să știe, spune Inara după un moment de pauză. Dacă părinții mei sunt în viață sau dacă sunt morți nu schimbă trecutul nostru comun. Suferința mea s-a terminat cu mult în urmă, când mi-am dat seama că nu se mai întorc.

— Părinții tăi au ales să plece, îi amintește el. Niciuna dintre voi nu a ales să fie răpită.

Fata se uită la mâinile ei arse.

— Eu nu-mi dau seama de diferență.

— Dacă una din fiicele Sophiei ar fi fost răpită, crezi că ar fi avut vreodată liniște până ar fi aflat ce s-a întâmplat cu ea?

— Dar cum te ajută să știi că sunt moarte de ani buni, că au fost violate și apoi ucise, iar după moarte expuse ca niște trofee?

— Pentru că nu mai trebuie să se întrebe. Nu crezi că fetele din apartament și-au făcut griji în legătură cu tine?

— Oamenii pleacă, spune ea și ridică din umeri.

— Dar tu ai fi venit înapoi, dacă ai fi putut, se hazardează el.

Fata nu răspunde. I-o fi trecut prin minte că s-ar fi putut întoarce? Dacă ar fi avut de ales?

Victor suspină și își freacă tâmplele. Nu e o dezbatere pe care unul din ei s-o câștige la final.

Ușa se dă de perete și Eddison aproape că se prăvălește înăuntru. Victor înjură încă o dată ca pentru el și dă să se ridice, dar Eddison îi face semn că nu e cazul.

— Lasă-mă, Vic. Știu cum să nu sar calul.

Trecuse de o anumită limită în timpul facultății, dar asta îi făcuse pe cei de la FBI să fie interesați de el. Mai întrecuse

măsura de câteva ori de atunci și intrase în bucluc. Dar, sub roșeața provocată de furie, Victor vede pe fața lui și o hotărâre calmă. E suficient pentru Victor să-l lase în pace. Oricum, pentru orice eventualitate, rămâne mai pe marginea scaunului, pregătit să intervină.

Eddison înconjoară masa și se apleacă asupra Inarei.

— Uite care-i chestia. Celor mai mulți oameni li se simte lipsa. Îmi pare rău că tu ai avut o familie de căcat. Chiar îmi pare. Niciun copil nu merită să crească așa. Îmi pare rău că nimănui nu i-a fost dor de tine, dar nu decizi tu că și celelalte fete nu ar avea familii care să le ducă dorul.

Pune o poză înrămată pe masă. Victor nu trebuie să se uite ca să știe cine este în ea.

— Asta e sora mea, Faith, spune Eddison. A dispărut pe când avea opt ani și nu, n-am aflat nimic despre ea de atunci. Nu știm dacă mai e în viață sau dacă e moartă. Douăzeci de ani familia mea a căutat-o, a așteptat un semn. Dacă i-am fi găsit cadavrul, măcar am fi știut. Aș înceta să mă mai uit la blonde care se apropie de treizeci de ani și să mă întreb dacă vreuna din ele e sora mea, dacă nu cumva trec pe lângă ea și n-am idee. Mama s-ar opri din a posta pe site-uri, în speranța că Faith va vedea acele anunțuri. Tata ar putea intra în banii puși deoparte pentru o eventuală recompensă și din ei ar putea repara casa, care stă să cadă. Am putea în sfârșit s-o lăsăm pe sora mea să se odihnească în pace. Să nu știi nimic te schilodește. Va mai trece destul până ce fetele vor fi scoase din rășină, chiar și mai mult până ce vor fi identificate. Prea mult. Tu ai șansa să oferi pacea acelor familii. Le poți da șansa să plângă și apoi să-și continue viețile. Poți reda fetele familiilor lor.

Fetița din fotografie poartă o coroniță roz cu sclipici, de prințesă, și un costum din Țestoasele Ninja – accesorizat cu o mască care-i cade pe ochi. Pe deasupra, un tutu roz. Un Eddison mult mai tânăr decât azi o ține de mână și îi zâmbește. El nu este costumat, dar fetiței care îi zâmbește cu dinți lipsă nu pare să-i pese prea mult.

Inara atinge zâmbetul fetiței de dincolo de sticlă. La fel atinsese și poza cu Lyonette.

— Ne-a făcut fotografii, spune în cele din urmă. Din față și din spate, după ce tatuajele au fost terminate. Cred că a păstrat pozele alea. Nu în apartamentul lui din Grădină, unde am căutat la un moment dat – Lyonette zicea că probabil le pune într-o carte și le ia cu el să-i țină companie când e departe de Grădină.

Fata se mai uită la poza înrămată, apoi i-o întinde lui Eddison.

— Lotte avea aproape opt ani.

— O să le spun să mai cerceteze casa încă o dată, îi spune Eddison lui Victor.

Ia cu grijă fotografia sub braț și iese din cameră.

Liniștea care se lasă în urma lui e spulberată de pufnetul Inarei:

— Tot nu-mi place de el.

— E dreptul tău, spune Victor râzând. Desmond a văzut vreodată fotografiile respective?

— N-a spus nimic, chiar dacă a văzut.

— Dar la un moment dat a aflat care era adevărata natură a Grădinii.

— La un moment dat.

Prima dată când Desmond a folosit codurile primite a fost într-o joi, după miezul nopții. Așadar, era într-o vineri, de fapt. Era la sfârșitul unei săptămâni în care venise în vizită doar însoțit de taică-su, în care nu pusese întrebări nici atunci când Grădinarul se îndepărtase puțin și-l lăsase cu noi.

Trecuseră trei săptămâni de când aflase de Grădină, dar nu și ce era ea cu adevărat.

Îmi petreceam cea mai mare parte a zilei în camera lui Simone, punându-i comprese reci și ducându-i paharul cu apă

la buze, în timp ce ei îi era mereu greață și uneori vomita. Era a treia zi la rând când îi era rău, și reușisem să-i ascundem asta lui Lorraine, dar nu aveam idee cât timp o mai puteam face. Cu acele simptome de greață, cu unele dureri în anumite zone ale corpului, eram aproape sigură că Simone rămăsese însărcinată.

Se mai întâmpla din când în când, pentru că niciun mijloc de contracepție nu e sută la sută sigur, și întotdeauna se sfârșea cu o nouă vitrină ocupată și cu o cameră rămasă liberă. Nu credeam că Simone își dăduse seama că e gravidă. Credea că Avery a adus o viroză în Grădină. Adormise în sfârșit, cu o mână lipită de stomac, și Danelle promisese că va rămâne cu ea până dimineața.

Mirosul acru de vomă se lipise de mine și îmi făcea greață. Primisem privilegiul de a-mi face duș oricând doream, dar ideea de a mă închide într-un spațiu îngust mă oripila aproape fizic. Am trecut prin camera mea doar cât să-mi scot rochia și lenjeria și să le pun în coșul cu rufe murdare, apoi am plecat să rătăcesc prin Grădină.

Noaptea, Grădina era un loc al umbrelor, cu care se juca lumina lunii. Puteai auzi tot felul de zgomote, și ele erau într-un fel esența acelui loc. În timpul zilei, erau conversații și mișcare, jocuri și cântece, și toate mascau zgomotul făcut de țevi sau de aparatele de aer condiționat. Noaptea, creatura care era Grădina își lepăda pielea ei superficială și sintetică și își lăsa la iveală scheletul.

Îmi plăcea Grădina noaptea, din același motiv pentru care îmi plăceau poveștile autentice, înspăimântătoare. Era ceea ce era, nici mai mult, nici mai puțin. În afara momentelor când te vizita Grădinarul, întunericul de aici era cea mai directă formă a adevărului în ce ne privea.

Am intrat direct sub cascadă și am lăsat apa să cadă cu putere pe mine, să spele mirosul acru de boală și cel al morții care se apropia. Era puternic și parcă îmi calma durerile obținute după trei zile în care stătusem aplecată deasupra patului,

ghemuită pe un taburet inconfortabil, așteptând ca din clipă în clipă Lorraine sau chiar Grădinarul să vină să vadă ce se întâmplă. Când m-am plictisit de stat sub apă, m-am cățărat pe stânci până sus și m-am așezat acolo unde soarele încălzise piatra. Cu fiecare respirație, îmi simțeam mușchii relaxându-se.

— Ești o tipă directă, dar nu foarte modestă.

M-am ridicat atât de repede încât am simțit cum ceva mi se sucește în corp, un tendon, probabil, și am înjurat în minte pentru câteva minute acea persoană care avea obiceiul să se strecoare fără avertisment. Desmond stătea jos, pe potecă, cu mâinile în buzunare și își ținea capul dat pe spate, ca să se uite la mine.

— Bună seara, i-am zis, sec, rearanjându-mi poziția pe stâncă.

Hainele îmi erau în coșul de rufe, și nu avea niciun rost să încerc să-mi ascund goliciunea.

— Vrei să vii mai aproape să te uiți mai bine?

— Chiar aș avea la ce. Mai mult decât mă așteptam.

— Am crezut că sunt singură.

— Singură?, a repetat el, prinzându-mi privirea și reușind să nu coboare ochii. Într-o grădină plină de atâtea fete?

— Care fie dorm, fie sunt ocupate în camerele lor, i-am replicat.

— Ah.

Asta a fost ultimul lucru spus pentru o perioadă. Cu siguranță nu era treaba mea să întrețin conversația, așa că m-am întins la loc. În cele din urmă i-am auzit pașii urcând spre piatra mea, apoi ceva întunecat a căzut lângă mine. Am întins mâna să apuc obiectul.

Puloverul lui.

Era greu de spus ce culoare avea în lumina lunii, poate un roșu burgund. Mirosea a săpun și aftershave, ceva cald și masculin, neobișnuit pentru Grădină. Mi-am sucit părul ud într-un coc ciufulit și am tras pe mine puloverul. După ce am reușit să mă acopăr, s-a așezat și el lângă mine pe stâncă.

— Nu puteam dormi, mi-a spus încet.

— Aşa că ai venit aici.

— Nu pot să-mi dau seama ce e cu locul ăsta.

— E un loc care nu prea are sens, aşa că e de înţeles de ce te derutează.

— Aşadar, nu eşti aici din proprie voinţă.

Am suspinat şi mi-am dat ochii peste cap.

— Nu mai căuta informaţii, dacă n-ai de gând să le foloseşti.

— De unde ştii că n-o să le folosesc?

— Pentru că vrei ca el să fie mândru de tine, i-am spus cu brutalitate. Şi ştii că dacă ai spune cuiva despre asta, el nu ar fi mândru. Aşa stând lucrurile, ce mai contează dacă suntem aici din voinţă proprie sau nu?

— Tu... probabil crezi că sunt o fiinţă jalnică.

— Cred că ai potenţialul de a fi aşa.

M-am uitat la moaca lui tristă, aparent sinceră, şi am decis să risc pentru prima dată de când eram în Grădină.

— Dar mai cred că ai şi potenţialul de a fi mai bun.

A tăcut o vreme îndelungată. Cum era posibil ca un părinte să aibă atât de mult control asupra copilului, încât mândria părintelui să fie mai importantă decât a face ce e corect?

— Alegerile noastre ne fac ceea ce suntem, a spus el, rupând tăcerea.

Nu era un răspuns foarte plin de substanţă.

— Ce alegeri faci tu, Desmond?

— Nu cred că aleg nimic acum.

— Atunci în mod automat faci o alegere greşită.

S-a ridicat în picioare şi a deschis gura să protesteze, dar am fost mai rapidă:

— Să nu alegi nimic e tot o alegere. Neutralitatea e un concept, nu un fapt. Nimeni nu reuşeşte să-şi ducă vieţile aşa.

— A funcţionat pentru Elveţia.

— Pentru o ţară, poate. Dar cum crezi că s-au simţit oamenii când au aflat adevărul despre consecinţele neutralităţii?

Când au aflat despre lagăre, despre camerele de gazare, despre experimente, crezi că au mai fost mulţumiţi de neutralitatea ţării lor?

— Atunci, de ce nu pleci pur şi simplu?, a vrut să ştie. În loc să-l judeci pe tatăl meu pentru că îţi dă mâncare şi haine şi adăpost confortabil, de ce nu te întorci acolo unde locuiai înainte?

— Nu e posibil să crezi că avem şi noi coduri de acces, nu?

S-a dat înapoi, iar indignarea i s-a îndepărtat de pe faţă.

— Vă ţine încuiate aici?

— Colecţionarii nu-şi lasă fluturii să zboare liberi. Ar contrazice întregul scop.

— Ai putea cere voie.

— Nu e uşor să-i ceri lui ceva, am spus, repetând uşor ironic cuvintele lui de cu o săptămână în urmă.

A tresărit.

Era orbit, dar nu era prost. Alegea să fie ignorant şi asta mă enerva maxim. Mi-am smuls puloverul de pe mine şi i l-am aruncat, apoi am început să cobor.

— Mersi de conversaţie, am mormăit, mergând repede spre poteca ce începea acolo unde se termina stânca.

L-am auzit venind grăbit după mine.

— Maya, aşteaptă! Aşteaptă!

Mâna lui mi-a prins încheietura şi m-a tras spre el cu putere.

— Îmi pare rău, a spus.

— Acuma stai între mine şi mâncare. Cere-ţi scuze pentru asta, dacă vrei, apoi dă-te din drum.

Mi-a dat drumul, dar s-a ţinut mai departe după mine prin Grădină. A sărit peste pârâu, apoi mi-a întins mâna să mă ajute să trec, chestie care mi s-a părut ciudată şi încântătoare. În bucătărie lumina era stinsă, dar un beculeţ slab era aprins deasupra cuptorului, pentru cele care veneau după o ronţăială în miezul nopţii. Am deschis uşa frigiderului şi am analizat ce era înăuntru. Îmi era cu adevărat foame, dar nu îmi era şi

poftă, din cauza vomei de mai devreme care se impregnase în hainele mele.

— Ce ai pe spate?

Am trântit ușa, ca să fac întuneric, dar era prea târziu.

S-a apropiat de spatele meu și m-a condus până la cuptor, iar în lumina chioară mi-a studiat aripile. Toate detaliile lor chinuitoare și superbe. În circumstanțe normale, aș fi uitat cum arătau. Ne dădea oglinzi dacă le ceream – eu nu cerusem. Bliss, cu toate astea, își făcuse un scop de a arăta fiecăreia propriile aripi, cât de des putea.

Ca să nu uităm ce suntem.

Fluturii sunt creaturi cu vieți scurte. Și asta era ceea ce ne amintea.

Mi-a atins spatele cu degetele, urmărind conturul culorilor. Am stat nemișcată, deși pielea mi se făcuse de găină din cauza atingerilor. Nu a întrebat, dar era fiul tatălui său, până la urmă. Ochii mi s-au închis, mâinile mi s-au strâns în pumni.

— E minunat, a șoptit el. De ce un fluture?

— Întreabă-ți tatăl.

Dintr-odată, mâna a început să-i tremure, deasupra desenului făcut de Grădinar ca să ne marcheze. Dar nu a dat-o la o parte.

— El ți-a făcut asta?

Nu am răspuns.

— Cât de tare te-a durut?

Ce a durut cel mai tare a fost să stau acolo și *să-i permit* să-mi facă asta, dar nu i-am zis-o. Nu am zis cât de tare durea să văd acel model apărând pe spatele fiecărei fete nou-venite, nu i-am spus că pielea îmi era atât de dureroasă încât săptămâni întregi nu am putut dormi pe spate, nu i-am spus nici că nu puteam dormi pe burtă, fiindcă îmi amintea de primul viol de pe masa pentru tatuaje, când s-a scurs în mine și mi-a dat un nume nou.

Nu am spus nimic.

— Vă face asta tuturor?, a întrebat cu glas tremurat.

Am dat din cap.

— O, Doamne.

Fugi, am urlat în capul meu. Fugi și anunță poliția, sau deschide ușile și lasă-ne pe noi să ieșim și să mergem la poliție. Doar fă ceva – orice – în afară de a sta acolo ca prostul.

Dar n-a făcut nimic.

A rămas în spatele meu, cu mâna lipită de cerneală și cicatrici, până ce tăcerea aproape că a devenit o creatură vie ce pulsa între noi. Eu am fost cea care m-am îndepărtat, am deschis din nou frigiderul, am scos o portocală și am închis ușa cu șoldul. M-am așezat apoi la masa insulă. Desmond a încercat să vină lângă mine, dar picioarele i-au cedat și s-a lăsat pe podea, la picioarele mele. Umărul lui îmi atingea genunchiul. Decojeam portocala – îmi plăcea mereu s-o decojesc într-o singură spirală, o singură bucată. Nu-mi ieșea niciodată perfect.

— De ce face asta?

— Tu de ce crezi?

— Căcat.

Și-a tras genunchii la piept și s-a ghemuit peste ei. Am băgat în gură prima felie de portocală și am scuipat semințele în coșul de gunoi. Tăcerea a crescut.

Hope obișnuia să mă ironizeze legat de felul în care mâncam portocalele. Mai întâi sugeam zeama din fiecare felie, abia apoi o mestecam. Spunea că îi face pe băieți să se simtă nesiguri pe ei. Scoteam limba la ea și îi spuneam că băieții n-au decât să nu se uite.

— Ești încă trează, Maya?, s-a auzit vocea Grădinarului venind de pe hol. Nu te simți bine?

Desmond a ridicat privirea, cu fața palidă și parcă în suferință, dar nu s-a ridicat și n-a făcut nicio mișcare ca să-și demaște prezența. Stând acolo, pe jos, dincolo de masă, putea trece neobservat de Grădinar.

— Mă simt bine, i-am răspuns. Am vrut doar să mănânc ceva, după ce am făcut o baie în cascadă.

— Şi nu te-ai deranjat să te îmbraci?

A râs şi a intrat în bucătărie, aşezându-se pe scaunul mare şi confortabil care îi era rezervat lui. Era sub forma unui tron, iar Bliss îi desenase un fel de coroană pe spate. Grădinarul nu cred că observase. Avea o tapiserie din catifea vişinie, iar spătarul din lemn negru i se ridica până deasupra capului. Părea foarte relaxat, purta doar o pereche de pantaloni de pijama din mătase. Verigheta de aur îi sclipea în lumina slabă de la cuptor. Nu-mi puteam da seama dacă dormise în apartamentul lui sau dacă fusese cu vreuna dintre fete, deşi în general nu rămânea să doarmă în camerele noastre. Cu excepţia nopţilor când soţia lui era plecată din oraş, îşi petrecea măcar o jumătate din noapte în casa lui, cea pe care n-o puteam vedea nici din cel mai înalt copac al Grădinii.

— Vino să stai lângă mine.

La picioarele mele, Desmond şi-a apăsat pumnul peste buze, cu o expresie îndurerată.

Lăsând restul de portocală pe masă, lângă coji, m-am îndreptat ascultătoare spre el. Am dat să mă aşez şi eu pe un scaun, dar m-a tras în poala lui. Mi-a mângâiat spatele, un gest pe care îl făcea din instinct.

— Cum reacţionează fetele la prezenţa lui Desmond aici?

Dacă ar fi avut idee cât de *aici* era Desmond, mă îndoiam că ar fi deschis acea conversaţie.

— Sunt destul de precaute, am răspuns într-un final. Cred că aşteaptă să vadă dacă seamănă mai mult cu tine sau cu Avery.

A râs şi m-a sărutat pe gât.

— Sper că nu se tem de el? Desmond nu ar răni niciodată pe cineva.

— Sunt sigură că se vor obişnui să-l aibă prin preajmă.

— Şi tu, Maya? Ce crezi despre fiul meu cel mic?

Aproape că am aruncat un ochi spre locul unde stătea el, dar nu voiam să-l dau de gol şi taică-su să afle că era acolo.

— Cred că este confuz. Nu prea îşi dă seama ce e cu

adevărat locul ăsta.

Am tras adânc aer în piept, am lăsat să treacă câteva secunde şi mi-am spus că următoarea întrebare avea să fie pusă de dragul lui Desmond, ca să-i ofer o altă perspectivă asupra Grădinii.

— De ce vitrinele?

— Ce vrei să spui?, a întrebat Grădinarul.

— După ce ne omori, de ce ne păstrezi acolo?

Nu a răspuns imediat. A continuat să-mi schiţeze nişte desene imaginare pe spate.

— Tatăl meu era colecţionar de fluturi, a spus. Îi vâna, şi dacă nu îi prindea într-o condiţie bună, plătea să cumpere unii în stare bună. Apoi îi înfigea pe o catifea, cu acul, cât timp erau încă vii. Pe pereţii biroului avea expoziţia asta de fluturi – sub fiecare exemplar era trecută denumirea ştiinţifică. Uneori, punea printre cutiile cu fluturi şi broderiile făcute de mama.

M-a aşezat mai bine pe un picior şi mâna lui a continuat să mi se plimbe pe spate, de-a lungul tatuajului. Îi ştia forma cu ochii închişi.

— În camera aia era cel mai fericit. După ce a ieşit la pensie, îşi petrecea întreaga zi acolo. Numai că, într-o zi, s-a produs un scurtcircuit în birou şi toată colecţia de fluturi a fost distrusă. Toată munca lui de decenii. Nu a mai fost acelaşi om după asta, şi la scurtă vreme a murit. Cred că a simţit că toată viaţa lui se pierduse în acel incendiu. La o zi după înmormântarea lui, eu şi mama a trebuit să participăm la un eveniment de Ziua Independenţei, în cadrul căruia ea trebuia să primească un premiu pentru munca ei caritabilă. Nu a vrut să dezamăgească pe nimeni şi să lipsească. Am lăsat-o în compania unor prieteni care o consolau şi m-am plimbat prin micul târg, iar atunci am văzut-o – o fată ce purta o mască de fluture, făcută din pene. Le dădea copiilor nişte mici fluturi de jucărie, care păreau delicaţi ca petalele de trandafiri. Era atât de strălucitoare, atât de vie, încât mi-a fost imposibil să cred că fluturii ar putea muri cândva. Alături de casa noastră era un labirint:

i-am zâmbit fetei şi am atras-o spre acel loc. Am intrat în labirint, iar ea a venit după mine. De acolo, a fost atât de uşor să o răpesc. Am ţinut-o în pivniţa casei la început, până când am reuşit să construiesc o grădină care să poată servi drept locuinţă. Eram încă student şi de abia preluasem afacerea tatălui meu, şi în scurt timp m-am şi căsătorit, aşa că probabil fata se simţea singură în grădină. Am adus-o pe Lorraine să aibă grijă de ea. Apoi i-am adus şi alte fete, ca să-i ţină companie.

Părea pierdut în amintiri, dar pentru el nu erau dureroase. Pentru el, totul avea sens – făcea ce considera că e corect. În loc să-şi ducă Eva în paradis, a construit o grădină în jurul unei Eve, şi şi-a luat în serios rolul arhanghelului cu o sabie de foc care o împiedica să iasă.

M-a strâns mai tare în braţe.

— Moartea ei mi-a frânt inima. Nu suportam să mă gândesc că aia fusese întreaga ei existenţă. Nu voiam să o uit. Cât timp o mai ţineam eu minte, o parte din ea ar fi fost vie în continuare. Am construit o cuşcă de sticlă, am căutat să învăţ cum o pot conserva, în aşa fel încât să nu se degradeze, să nu putrezească.

— Răşina, am şoptit eu, iar el a dat din cap.

— Mai întâi, îmbălsămarea. Compania mea are acces la formaldehidă în divizia de manufactură, e folosită în industria confecţiilor, dacă îţi vine să crezi. E simplu să comand mai multă decât au ei nevoie şi să aduc restul aici. Când înlocuieşti sângele cu acea substanţă, procesul de descompunere e mult întârziat, iar răşina conservă restul. Chiar şi când nu mai eşti, Maya, tot nu vei fi uitată.

Lucrul care mă oripila era că o spunea în aşa fel încât se presupunea că trebuie să mă liniştească. Cu excepţia cazului în care aş fi suferit vreun accident sau l-aş fi călcat pe nervi, în trei ani şi jumătate avea să-mi toarne formaldehidă în vene. Ştiam destul cât să fiu sigură că avea să fie lângă mine în tot timpul procesului de îmbălsămare, poate chiar îmi va pieptăna părul şi mi-l va aranja, iar după ce tot sângele avea

să-mi fie scos, el urma să mă scufunde în rășină și să-mi ofere o a doua viață, una care să nu poată fi curmată nici măcar de un incendiu, cum pățise tatăl său. Avea să atingă vitrina și să-mi șoptească numele de fiecare dată când trecea pe coridor. Și avea să mă țină minte.

Din cauză că stăteam în poala lui, puteam simți de altfel cât de entuziasmat la modul erotic era de această perspectivă.

M-a împins în jos și și-a depărtat picioarele pentru ca eu să pot îngenunchea între ele. Și-a înfipt o mână în părul meu.

— Arată-mi că nu mă vei uita nici tu, Maya.

Mi-a tras capul mai aproape, iar cu cealaltă mână și-a tras în jos pantalonii de pijama.

Chiar și când aveam să fiu moartă, priveliștea pe care urma să i-o ofer din vitrină avea să-i provoace o erecție.

Și m-am supus pentru că așa făceam întotdeauna, pentru că încă îmi doream acei trei ani și jumătate, chiar dacă presupuneau ca el să-mi mai ofere de-a lungul lor astfel de dovezi de așa-zisă iubire. M-am supus chiar și când aproape m-a sufocat, m-am supus când m-a tras deasupra lui, în poală, când m-a pus să-i promit că nu aveam să-l uit.

Și, de data aia, în loc să recit poemele sau proză ca să-mi distrag atenția, m-am gândit la băiatul din cealaltă parte a bucătăriei, care auzea totul.

Chestia care mă convinsese că vecinul meu era pedofil nu fusese doar felul în care mă privea. Era felul în care copiii lui adoptivi se uitau unii la ceilalți, experiența suferinței pe care și-o împărtășeau prin priviri. Cu toții știau ce se întâmplă, nu doar lor, dar și celorlalți. Niciunul din ei nu sufla o vorbă. Văzusem privirile alea și știusem că e doar o chestiune de timp până ce avea să-mi strecoare mâna pe sub rochie, până să-mi ia mâna și să mă pună să-i ating penisul și să-mi șoptească că are un cadou pentru mine.

Grădinarul m-a sărutat după ce a terminat și mi-a spus să merg să mă odihnesc. Când a ieșit din bucătărie, încă nu-și trăsese pantalonii pe el. M-am întors la masă, am luat ce mai

rămăsese din portocală și m-am așezat lângă Desmond, a cărui față era udă de lacrimi. M-a privit cu ochi lipsiți de expresie.

Ochii cuiva care trecuse printr-o experiență traumatizantă.

Mi-am mâncat restul de portocală, și el nu a găsit nimic de zis în tot acel timp, iar apoi mi-a întins puloverul lui. L-am pus pe mine. Când mi-a întins mâna, am acceptat-o.

Nu avea de gând să meargă vreodată la poliție.

O știam amândoi.

Acea jumătate de oră nu schimbase cu adevărat nimic, poate doar îl făcuse să se urască un pic mai mult.

— Nu ne-ai întrebat cine a supraviețuit.

— N-o să mă lași oricum să le văd până ce nu-ți voi spune tot ce vrei să știi.

— E adevărat.

— Atunci, o să aflu abia după ce terminăm aici, când o să pot și petrece ceva timp cu ele. Cu mine prinsă aici, tot nu le pot fi de vreun folos.

— Uau, dintr-odată chiar pot să-mi imaginez cum se face de n-ai mai plâns de la șase ani.

Un zâmbet firav îi trece pe față.

— Nenorocitul ăla de carusel, este de acord fata.

Bliss a făcut și ea un carusel, v-am zis asta?

Putea face aproape orice din plastilina aia transparentă a ei. Le băga la cuptor după ce le modela, iar Lorraine se învârtea nervoasă în jurul ei, supraveghind-o până era gata. Era singura dintre noi care avea voie la cuptor. Și singura care ceruse voie.

În noaptea de dinainte să moară, în acele ore lungi pe care le petrecusem ghemuite în patul ei, Lyonette ne povestise despre cum era când fusese mică. Nu ne dăduse nume sau locuri

exacte. Amintirea care o făcuse să zâmbească, amintirea la care ţinea cel mai mult, era legată de un carusel.

Tatăl ei confecţiona personaje pentru carusele, şi uneori micuţa Cassidy Lawrence desena şi ea căluţi, iar tatăl ei folosea acele desene în proiectele lui, o lăsa să aleagă culorile sau expresiile de pe feţele animalelor. Odată, a luat-o cu el când a mers să livreze nişte căluţi şi o sanie la un carusel ambulant. Au pus toate animalele pe discul care se învârtea, i-au legat cu sârmă şi ea a văzut căluţii ridicându-se şi coborând, şi când totul a fost gata, s-a dat şi ea în el. A mângâiat caii şi le-a şoptit numele lor la ureche, numele alese de ea, pentru ca ei să nu le uite. Îi cunoştea pe fiecare în parte, îi iubea pe toţi.

Dar căluţii nu erau ai ei, şi când a venit vremea să plece acasă a trebuit să-i lase acolo, probabil pentru a nu-i mai vedea niciodată. Nu putea să plângă, pentru că îi promisese tatălui ei să n-o facă, îi jurase că nu va face o scenă când vor trebui să plece.

Atunci a făcut primul ei căluţ din origami.

În cabina camionului, pe drumul de întoarcere, a făcut două figurine origami, doi cai, din foi rupte dintr-un caiet şi dintr-un pliant cu oferte al unui restaurant şi a exersat până ce a reuşit să-i facă bine. Acasă, a trecut la hârtie de imprimantă. A făcut căluţ după căluţ, şi i-a colorat ca să fie identici cu aceia pe care îi părăsise, şoptindu-le numele în continuare. Apoi a luat lipici şi i-a pus pe un disc, iar deasupra lor a pus o foaie de cort, cum văzuse la caruselul adevărat. Tatăl ei a ajutat-o să facă un postament de lemn. Ambii părinţi au fost mândri de ea.

În dimineaţa zilei în care a fost răpită, când a plecat de acasă spre şcoală, caruselul încă mai stătea la loc de cinste pe un raft din camera ei.

După ce Lyonette a murit, eu am avut-o pe fata cea nouă, fără nume, să mă ţină ocupată.

Bliss avea plastilina ei.

Nu ne-a arătat la ce lucra şi nici noi nu am întrebat. Am

lăsat-o să sufere în felul ei, în lumea ei. Era mult mai concentrată la proiectul acela decât fusese la altele. În ce mă privea, dacă nu era vorba de un fluture arămiu, așa cum avusese Lyonette tatuat, nu mă deranja, orice ar fi fost figurina la care lucra. Mai făcuse o replică în miniatură a tatuajelor unor fete care muriseră, și acei mici fluturi mi se păruseră tulburător de macabri, poate chiar mai mult decât fetele moarte din vitrine.

Apoi, infecția fetei noi a atins un punct critic – tatuajul nu avea să se vindece niciodată. Chiar dacă infecția n-o ucidea, aripile erau compromise, iar ăsta era un lucru inacceptabil pentru Grădinar. Nu atâta timp cât frumusețea era criteriul după care ne alegea.

Pereții opaci au coborât devreme dimineața, ca și cum una dintre noi s-ar fi pregătit să fie tatuată, dar când s-au ridicat fata nu era nici în camera de tatuaje, nici în patul ei. Nu a apărut nici în vitrină. Nu a existat un rămas bun.

N-a fost nimic.

Efectiv, nu mai rămăsese nimic în urma ei, nici măcar un nume.

Bliss era în camera mea când m-am întors, după ce mă dusesem să văd ce s-a întâmplat. Stătea la mine pe pat, cu picioarele încrucișate, și avea în brațe ceva acoperit într-o fustă de-a ei. În jurul ochilor avea cercuri întunecate și m-am întrebat oare cât reușise să doarmă de când Lyonette ne spusese adio.

M-am așezat lângă ea, cu un picior sub mine, și mi-am sprijinit spatele de perete.

— E moartă?

— Dacă nu e, va fi în curând, am suspinat eu.

— Apoi te vei ocupa de primirea altei fete.

— Probabil.

— De ce?

Mă tot întrebasem și eu asta o săptămână întreagă.

— Fiindcă Lyonette credea că e important.

A dat la o parte fusta de pe obiectul pe care-l ținea în brațe, și a dezvelit caruselul.

Când venise în Grădină, Lyonette făcuse şi aici un carusel din origami. Stătea pe raftul de deasupra patului în care dormea Bliss de când murise Lyonette. Acum ea reprodusese toate modelele şi culorile. Era atât de detaliat, de atent lucrat. M-am întins şi l-am rotit.

— A trebuit să-l fac, a şoptit Bliss, dar nu-l pot păstra.

Apoi a izbucnit în suspine dezlănţuite şi şi-a îngropat capul în perne. Nu ştia nimic despre propria mea experienţă cu caruselul. Nu avea idee că stătusem pe un căluţ roşu cu negru şi înţelesesem într-un final că părinţii mei nu mă iubeau, sau că nu mă iubeau destul. Că înţelesesem în sfârşit şi acceptasem că nu eram dorită.

I-am ridicat caruselul din poală şi am împuns-o uşor cu degetele de la picioare.

— Du-te să faci duş.

A sughiţat şi s-a dat jos din pat, ascultătoare, şi în timp ce ea spăla de pe piele două săptămâni de furie şi durere, am studiat căluţii să văd dacă semănau cu cei din caruselul meu.

Erau destul de asemănători, da. Căluţii din caruselul ei aveau hamuri argintii, nu galbene, şi panglici roşii. M-am lăsat în genunchi şi l-am pus pe raft, lângă Simba, lângă menajeria origami, lângă pietrele pictate de Evita şi poemul scris de Danelle, toate obiectele pe care reuşisem să le strâng după şase luni în Grădină. M-am gândit dacă aş putea-o convinge pe Bliss să facă o figurină care să reprezinte o fată cu părul brunet şi pielea bronzată, care să stea pe un cal negru cu roşu şi să se învârtă, să se tot învârtă în timp ce vede lumea din jurul ei îndepărtându-se şi lăsând-o singură.

Dar, dacă i-aş fi cerut asta, m-ar fi întrebat de ce, şi acea fetiţă din trecut nu avea acum nevoie de milă, avea nevoie să fie în sfârşit uitată.

Bliss a ieşit din duş, cu trupul şi părul învelite în prosoape violet şi roz, şi în sfârşit a adormit încovrigată lângă mine, aşa cum dormeau fetiţele Sophiei. Am rămas în continuare cu o mână sub cap şi cu spatele rezemat de perete, iar din când în

când întindeam mâna să învârt caruselul, doar ca să văd calul negru cu roşu îndepărtându-se tot mai mult în amintirea mea.

Îşi doreşte să-i facă pe plac fetei. Să lase conversaţia să se îndrepte în direcţia aia, să nu o aducă spre subiecte mai dureroase.

Dar Victor îşi îndreaptă spatele şi îşi drege vocea, apoi, când ea întoarce privirea spre el, Victor încuviinţează.

Inara suspină şi îşi încrucişează mâinile în poală.

Săptămâna următoare, Desmond n-a mai călcat în Grădină. Nu şi-a folosit codurile, n-a venit cu taică-su, a stat pur şi simplu departe. Bliss l-a întrebat pe Grădinar ce se întâmplă cu fiul lui, aşa, în stilul ei direct, iar el a râs şi a sfătuit-o să nu-şi facă griji. Fiul lui se concentra pe examenele finale, i-a spus.

Mie îmi convenea.

Chiar dacă Desmond se ascundea, dacă se ţinea departe, sau doar rumega lucrurile, nu simţeam lipsa unui alt bărbat pe care să-l distrez. Apreciam că am mai mult spaţiu în care să mă mişc şi să gândesc.

Avery în schimb se întorsese, ceea ce însemna oricum bătaie de cap şi alte fete de protejat, pe cele mai sensibile. Cum stăteam şi la căpătâiul lui Simone, era şi mai dificil.

Ea pierduse considerabil din greutate. Vomita aproape tot ce mânca. În timpul zilelor stăteam lângă ea, iar noaptea, când Danelle mă înlocuia, mă duceam în Grădină şi mă culcam pe stânca încălzită de soare. Acolo mă puteam preface că timpul nostru nu se scurge.

Îmi plăcea Simone. Era amuzantă şi ironică, nu punea niciodată botul la vrăjeală, doar se folosea de ea, uneori. Am ajutat-o să se aşeze în pat, după un alt drum la toaletă, iar ea

mi-a strâns mâna.

— Va trebui să fac un test, nu?

Bliss spunea că Lorraine începuse deja să pună întrebări.

— Da, i-am răspuns cu blândeţe. Cred că va trebui.

— Şi o să iasă pozitiv?

— Aşa cred.

Şi-a închis ochii şi cu o mână şi-a dat la o parte părul transpirat de pe faţă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. Le-am urmărit şi pe mama şi pe sora mea mai mare în timpul sarcinii şi am văzut că le-a fost rău luni întregi.

— Vrei să fac eu pipi pe băţ în locul tău?

— Ce naiba e în neregulă cu noi, dacă *asta* e o declaraţie de prietenie şi iubire?

Am zâmbit, iar ea a dat din cap.

— Nu vreau să ajungem amândouă moarte, şi ştim că ăsta ar fi rezultatul.

Am stat în tăcere o vreme, pentru că unele lucruri chiar nu aveau răspuns.

— Poţi să-mi faci o favoare?, m-a întrebat.

— De ce ai nevoie?

— Dacă în bibliotecă avem o anume carte, poţi să-mi citeşti din ea?

Când mi-a spus despre ce carte era vorba, aproape că am râs. Aproape. Nu pentru că ar fi fost amuzant, ci pentru că mă simţeam uşurată că pot face lucrul acela pentru ea. Am luat-o din bibliotecă, m-am urcat alături de ea în pat, cu cartea în braţe, pe care am deschis-o şi am început să-i citesc.

Era cel mai crunt ger care se pomenise vreodată. Ninsese şi era aproape întuneric — se lăsase seara, ultima seară a anului. În întuneric şi ger se plimba pe străzi o fetiţă sărmană, cu picioarele goale.

— Ce carte era?

— *Fetița cu chibrituri*, spune Inara. Hans Christian Andersen.

Victor aproape că și-o amintește, o poveste care fusese pusă în scenă la orele de balet ale lui Brittany, undeva între *Spărgătorul de nuci* și *Soldatul de tinichea*.

— E genul de carte care are mai mult sens în Grădină decât în lumea reală.

Când am terminat povestea, am trecut la următoarea, dar am amuțit când Lorraine a intrat în cameră. Avea două meniuri pe o tavă și, între ele, un test de sarcină.

— Va trebui să fiu prezentă când îl faci, a zis ea.

— Să mori tu.

Simone s-a ridicat și s-a întins după paharul cu apă, golindu-l dintr-o sorbitură. I-am întins un altul, de pe tavă, de data asta cu suc de fructe, și l-a băut și pe acela. A încercat să și mănânce ceva, supă și pâine prăjită, dar foarte puțin. Când apa i-a trecut prin organism, a apucat testul de pe tavă și a intrat în baie.

Lorraine s-a așezat în pragul ușii ca un vultur, cu umerii aduși în față și cu ochii iscoditori.

Simone s-a aplecat ca să-mi prindă privirea, apoi mi-a făcut un semn spre nemernica care o supraveghea, iar eu am început să citesc cu voce tare din carte, de fapt să urlu. Lorraine s-a uitat urât la mine, dar măcar Simone a putut să facă pipi liniștită. A ieșit din baie și i-a aruncat femeii bățul.

— Ia și bucură-te. Fugi și dă vestea. Numai cară-te de aici.

— Nu vrei să...

— Nu. Ieși afară.

Simone s-a aruncat pe pat și și-a pus capul pe picioarele mele.

— Îmi mai citești?

Mi-am sprijinit cartea de spatele ei, ascunzându-i aripile,

şi am reluat povestea de unde o întrerupsesem. A dormit cam toată după-amiaza, trezindu-se din când în când ca să se târască până la baie. Danelle ni s-a alăturat spre seară şi i-a pieptănat părul, apoi i l-a prins într-o coadă. Bliss ne-a adus cina. Eu am mâncat, Simone doar s-a jucat puţin cu mâncarea, apoi Bliss a dus tava înapoi la bucătărie.

Pe când noaptea se lăsa şi tot felul de umbre se mişcau prin Grădină, a apărut şi Grădinarul în pragul uşii.

Cu o rochie în mână.

Era din mătase, cu maro şi mai multe nuanţe de bej, făcută să îi pună în valoare tatuajul şi culoarea pielii. Simone a ridicat privirea şi a văzut rochia, apoi şi-a întors repede capul ca el să nu-i vadă lacrimile.

— Doamnelor?

Clipind des, Danelle a sărutat curbura urechii lui Simone, apoi a ieşit din cameră. Simone s-a ridicat şi m-a strâns în braţe, îngropându-şi nasul în părul meu. Am strâns-o şi eu cât de tare am putut, simţind că tremura.

— Numele meu e Rachel, mi-a şoptit. Rachel Young. O să ţii minte?

— O să ţin.

Am sărutat-o pe obraz şi m-am desprins cu greu de ea. Cu cartea de poveşti în mână, am mers până la uşă, unde aştepta Grădinarul.

— Nu va simţi nicio durere, mi-a şoptit el.

Va fi moartă.

Aici era partea în care eu trebuia să mă duc în camera mea, sau în a lui Bliss, sau la Danelle. Era partea în care trebuia să ne adunăm în grupuri mici, să pretindem că eram altceva decât ce eram de fapt, şi să plângem pierderea pe cale să se întâmple. Era partea în care trebuia să aşteptăm ca Simone să moară.

Şi, pentru prima dată, n-am putut s-o fac.

Pur şi simplu, n-am putut s-o fac.

Luminile au pâlpâit, semnalul că trebuia să mergem în camere înainte ca pereţii să coboare. Am păşit pe poteca de

nisip, conştientă de mişcările pe care le vedeam în capătul îndepărtat al Grădinii. Nu eram sigură dacă acolo erau Avery, Desmond sau una dintre fete, şi pentru moment nici nu-mi păsa. Luminile s-au stins şi pereţii au scos un sunet brutal în spatele meu, ca un scârţâit infernal, intrând în şanţurile special concepute pentru ei.

Mergând tot mai adânc în Grădină, am păşit pe bâjbâite în pârâu şi am ajuns la cascadă. Am dat drumul cărţii pe o stâncă, departe de apă, şi mi-am întins braţele în lateral, conştientă de greutatea pe care o aveam în piept. Mi-am ridicat ochii spre panourile de sticlă care compuneau tavanul, prin care se vedeau licărind stelele. Printre ele se vedea şi o luminiţă roşie, care ar fi putut să fie un avion.

O mică scăpărare de lumină a străbătut cerul şi, deşi ştiam că ştiinţa m-ar fi contrazis, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost povestea aia stupidă pe care tocmai o citisem. *Cineva a murit!, spune fetiţa. Pentru că bunica ei, singura fiinţă din lume care o iubise, care acum nu mai era, îi zisese că atunci când o stea se prăbuşeşte, sufletul unui om se ridică să-l întâlnească pe Dumnezeu.*

Şi fetiţa aia idioată stătuse în miezul iernii şi aprinsese chibrituri, numai ca să se uite la familii care nu erau ale ei şi nu ar fi putut fi vreodată, şi a murit îngheţată în acele momente aspre de realitate dintre două chibrituri, pentru că până şi beţele de chibrit pot arde şi apoi nu va mai fi nimic. Sunt lumină, nu căldură.

Am simţit o greutate şi un nod în gât, şi parcă aerul nici nu-mi mai voia să intre în plămâni, nici să iasă. Am căzut în genunchi, tânjind după guri de aer care nu mai veneau. Mi-am strâns mâna pumn şi m-am lovit în piept, dar în afară de o durere surdă, nimic nu s-a schimbat. De ce nu puteam respira?

O mână mi-a atins umărul, iar eu m-am întors imediat şi am dat-o brutal la o parte.

Desmond.

M-am ridicat în picioare şi am pornit spre peşteră, iar el m-a urmat, prinzându-mă când aproape m-am prăbuşit într-o

groapă. M-a lăsat uşor pe pământ şi a îngenuncheat în faţa mea. Mi-a studiat chipul, în vreme ce eu mă luptam să respir.

— Ştiu că nu ai niciun motiv să te încrezi în mine, dar te rog s-o faci, doar pentru un minut.

Mâna lui mi-a atins faţa, şi l-am pălmuit încă o dată. A clătinat din cap, apoi mi-a prins mâinile la spate şi cu mâna lui liberă mi-a acoperit nasul şi gura.

— Respiră acum, mi-a şoptit. Nu contează dacă doar puţin aer, respiră atât cât poţi.

Am încercat, şi poate că avea dreptate, poate că îmi ajunsese o fărâmă în plămâni, deşi nu o simţeam. Simţeam doar mâna lui între mine şi ceva ce aveam nevoie pentru a continua să trăiesc.

— Tot ce fac e să te forţez să inspiri o cantitate mai mare de dioxid de carbon, a continuat, calm. Inspiră. Dioxidul de carbon îţi ajunge în sânge, în locul oxigenului, şi îţi încetineşte răspunsurile corpului. Inspiră, aşa. Când corpul tău ajunge la un punct critic, când eşti pe punctul de a leşina, răspunsurile fireşti ale organismului le împing la o parte pe cele psihologice. Respiră.

De fiecare dată când îmi dădea instrucţiuni, încercam să mă supun, chiar o făceam, dar parcă nu mai era destul aer rămas în lume. Am renunţat să mă mai lupt, iar mâna lui mi-a rămas în continuare pe nas şi gură. Încet, în timp ce el repeta instrucţiunile, aerul a început să-şi facă loc în plămânii mei. Am ameţit brusc, dar măcar respiram. Şi-a mutat mâna pe umărul meu, masându-l uşor, în timp ce continua să-mi şoptească:

— Inspiră. Inspiră.

Uşor, a devenit din nou un gest inconştient, ceva la care nu era nevoie să mă gândesc, şi mi-am închis ochii, simţind o inexplicabilă senzaţie de ruşine. Nu mai avusesem un atac de panică, deşi le văzusem întâmplându-se multora dintre cei apropiaţi mie, iar imposibilitatea de a face ceva ca să depăşesc asta m-a uluit. Mai rău a fost că am avut şi martori. Când m-am simţit destul de sigură pe picioare cât să nu mă

prăbușesc, am dat să mă ridic.

Brațele lui Desmond m-au cuprins strâns. Aproape că mă durea, atât de tare mă strângea, nelăsându-mă să plec.

— Sunt un laș, a zis. Și mai rău decât asta, cred că sunt fiul tatălui meu. Dar dacă te pot ajuta cu ceva, te rog să mă lași s-o fac.

Dacă fetița cu chibrituri ar fi avut pe cineva care s-o țină așa în brațe, cineva care să emane căldură și siguranță, oare ar fi supraviețuit?

Sau ar fi înghețat amândoi?

Desmond m-a întors cu fața spre el și, lipită de pieptul lui, i-am putut auzi bătăile inimii. Mi-am ajustat respirația, să fie în acord cu ritmul inimii lui. Desmond nu avea mușchii fratelui său, nu era nici uscățiv ca taică-su. Era suplu ca un alergător, cu oasele lungi și subțiri. A început să cânte încet un cântec pe care nu-l cunoșteam și pe care nici nu-l puteam auzi bine, pentru că stăteam cu urechea lipită de pieptul lui, dar degetele îi jucau pe pielea mea de parcă ar fi cântat pe clape de pian.

Am stat în peștera întunecată și umedă, cu hainele ude, agățându-ne unul de celălalt ca doi copii care s-au trezit dintr-un coșmar. Știam că atunci când voi adormi la loc, coșmarul va fi tot acolo. Când mă voi trezi, încă va mai fi acolo. În fiecare zi, în următorii trei ani și jumătate, coșmarul va fi mereu, mereu acolo, și nu era nimic care să aline asta.

Pentru câteva ore, totuși, puteam ignora realitatea.

Aș fi putut să fiu fetița cu chibrituri și să-mi aprind iluziile într-o peșteră, să mă pierd în căldura lor până când strălucirea avea să dispară și eu să rămân din nou în Grădină.

— Nu erau doar colegele tale de captivitate, nu-i așa?, întreabă Victor, după ce îi lasă fetei câteva clipe să se reculeagă. Erau prietenele tale.

— Câteva îmi erau prietene. Câteva îmi erau familie. Bănuiesc că asta e ceea ce se întâmplă de obicei.

Uneori, era greu să te hotărăşti să încerci să cunoşti alţi oameni. Nu avea decât să-ţi aducă mai multă durere când ei mureau, sau să-i rănească pe ei când mureai tu. Uneori, era greu de crezut că toată durerea merita. În inima Grădinii, totuşi, era singurătate şi moarte, iar a fi împreună cu alţii părea cel mai mic rău. Ceva mai sigur.

Ştiam că Nazira era şi mai îngrijorată că va uita viaţa de dinainte decât era Bliss. Era grafician, o artistă, şi umpluse caiete după caiete cu portretele familiei ei şi ale prietenilor. Desena hainele care îi plăceau, îşi desena casa şi şcoala, părculeţul cu leagăne de lângă casă unde fusese sărutată prima oară. Le desena iar şi iar pe toate şi se panica dacă detaliile difereau sau îi apăreau înceţoşate în minte.

Şi mai era şi Zara Dată Dracului, şi când Bliss îţi spunea aşa, era clar că erai diavolul întruchipat. Bliss era acidă şi nu putea tolera minciuna – Zara era pur şi simplu rea. Îmi plăcea totuşi că nu se lăsa pradă iluziilor, dar în acelaşi timp le făcea viaţa un calvar celor care alegeau să o facă. Celor ca Nazira, care credeau că atâta timp cât nu vor uita viaţa de dinainte, o vor regăsi la un moment dat. Nu trecea o săptămână fără să fiu obligată să le despart pe cele două dintr-o încăierare. De obicei o târam pe Zara până la pârâu şi o băgam cu capul în apă, până ce îi trecea furia. Nu îmi era chiar prietenă, dar în perioadele mai liniştite ale ei o plăceam. Iubea şi ea cărţile, la fel ca mine.

Glenys era obsedată de alergat. Făcea ture la nesfârşit de-a lungul coridoarelor, până ce Grădinarul i-a ordonat lui Lorraine să îi dea porţie dublă de mâncare. Ravenna era printre puţinele care aveau un MP3 player şi ascultau muzică sau dansau ore în şir. Balet, hip hop, vals, step, dar fără pantofi.

Luase lecții de dans de-a lungul anilor, putea dansa orice. Dacă se întâmpla să treci pe lângă ea, te apuca de mână și te făcea să i te alături. Hailee adora să coafeze părul tuturor și putea să facă niște aranjamente absolut fantastice. Pia voia să știe cum funcționa totul, iar Marenka cosea minunat pe etamină. Primise niște foarfece pentru lucrul ei manual, iar Grădinarul îi ceruse să le poarte mereu la gât, atârnate de o panglică, pentru ca nicio altă fată să nu aibă acces la ele și să le folosească pentru a-și face rău. Adara scria povestiri, Eleni picta, iar Adara uneori le ruga pe Nazira sau pe Eleni să ilustreze scene din poveștile ei.

Mai era și Sirvat. Sirvat era... Sirvat.

Era greu să ajungi s-o cunoști.

Nu doar că ieșea ușor în evidență, ceea ce se întâmpla, și nu doar că era tăcută, ceea ce iarăși era adevărat. Era vorba mai degrabă că n-aveai idee ce urma să scoată pe gură într-un moment sau altul. Ea fusese ultima fată pe care o acomodase Lyonette cu Grădina. Lyonette îmi ceruse să n-o ajut cu acea fată, tocmai pentru că Sirvat era atât de ciudată și nici Lyonette, nici eu nu puteam prevedea cum voi reacționa eu dacă îmi va spune ceva care să mă înfurie. Am întâlnit-o abia după ce aripile îi fuseseră terminate. Era trântită pe malul pârâului, cu fața îngropată în nămol, cu Lyonette uitându-se la ea cu o confuzie disperată.

— Ce faci?, am întrebat-o.

Nici măcar nu s-a uitat la mine. Jumătate din părul ei castaniu era plin de nămol.

— Poți să mori de la apă și în alte feluri decât înecându-te în ea. Să bei prea mult e la fel de letal cu a nu bea deloc.

M-am uitat mirată la Lyonette cea perplexă.

— Chiar încearcă să se sinucidă?

— Nu cred.

Nu încerca, în cea mai mare parte a timpului. Am învățat ușor să o acceptăm așa cum era. Putea să identifice acele plante pe care teoretic am fi putut să le folosim pentru a ne sinucide, dar nu le mânca. Cunoștea o mie de moduri în care o ființă

umană ar putea muri și avea o fascinație pentru fetele din vitrină pe care nu ne doream să o înțelegem. Le vizita aproape la fel de mult pe cât o făcea Grădinarul.

Sirvat era categoric o excentrică. Să fiu sinceră, nu am petrecut prea mult timp cu ea, dar ea nu a părut să observe, cu atât mai puțin să-i pese.

Dar cele mai multe dintre noi ne cunoșteam. Chiar și când alegeam să nu ne împărtășim viețile de dinainte de Grădină, aveam o intimitate împreună. La bine și la rău – mai ales la rău – eram Fluturi. Aveam ceva irevocabil în comun.

— Și sufereați una după cealaltă.

Nu este o întrebare.

Colțurile buzelor îi tremură și se înclină ușor. Nu e un zâmbet, nici o grimasă, mai degrabă o recunoaștere a unui adevăr.

— Întotdeauna. Nu era nevoie să aștepți să apară una dintre noi în vitrină. Le plângeai în fiecare zi, la fel cum te plângeau și ele pe tine, pentru că în fiecare zi mureai câte puțin.

— S-a apropiat Desmond și de alte fete?

— Da și nu. Cu timpul. Era...

Ezită și își mută privirea de câteva ori de la Victor la mâinile ei rănite, înainte de a suspina și de a-și împreuna mâinile în poală, sub masă.

— Ei bine, era complicat.

El încuviințează din cap.

— Ce credea tatăl lui?

În ziua de după ce Simone a ajuns în vitrină – nu că noi am fi văzut-o, deoarece pereții erau coborâți – Grădinarul m-a adus în apartamentul lui pentru o cină intimă. Din ce-mi

puteam da seama, fără să fi întrebat exact, eram singura fată pe care o adusese vreodată acolo. Presupun că ar fi trebuit să mă simt flatată, dar eram doar neliniştită. Conversaţia se derula în jurul unor banalităţi. N-a menţionat-o deloc pe Simone, iar eu n-am adus-o în discuţie pentru că nu voiam să aflu ce e mai rău. Ultimul mister pe care îl mai avea locul ăsta era *cum* ne omora.

După ce am terminat desertul, mi-a dat un pahar cu şampanie şi mi-a spus să mă relaxez, cât el strânge masa. M-am mutat pe fotoliu şi mi-am tras rochia lungă peste picioare, ca să le acopăr. Era genul de rochie pe care o puteai purta când decernai nişte premii, şi m-am întrebat oare cât cheltuia cu totul pe Grădină şi pe hainele noastre. Pusese ceva muzică clasică, blândă şi relaxantă, aşa că am închis ochii şi mi-am lăsat capul pe spate.

Mocheta groasă din apartament îi atenua zgomotul paşilor, dar chiar şi aşa l-am auzit venind spre mine. M-a privit o vreme, fără să spună nimic. Ştiam că-i place să ne privească dormind, dar acum era şi mai înfricoşător, din moment ce eram trează.

— Te-a supărat Desmond noaptea trecută?

Ochii mi s-au deschis brusc, ceea ce l-a încurajat să se sprijine de braţul fotoliului.

— Dacă m-a supărat?

— Mă uitam pe nişte filmări şi te-am văzut împingându-l. Te-a urmat în peşteră, dar acolo nu sunt camere de filmat. Te-a deranjat sau te-a rănit?

— O, nu.

— Maya.

Am reuşit să zâmbesc, ce-i drept, uşor chinuit. Am făcut-o pentru mine sau pentru el, nu ştiu sigur.

— Eram supărată, da, însă dinainte ca Desmond să ajungă. Avusesem un atac de panică. Nu am mai avut unul până acum, aşa că n-aveam habar ce să fac, şi m-a deranjat apariţia lui la început. Dar m-a ajutat să-l depăşesc.

— Un atac de panică?

— Dacă după un an și jumătate asta e reacția mea cea mai puternică, nu cred că trebuie să-ți faci griji, nu-i așa?

Mi-a întors zâmbetul, dar de data asta era cald și sincer.

— Și Desmond chiar te-a ajutat?

— Da, și a stat cu mine până ce m-am calmat.

Stătuse de fapt cu mine întreaga noapte, chiar și când auzisem diverse uși deschizându-se, când îl auzisem pe tatăl lui mergând pe hol însoțit de Simone, care plângea. Uneori, îi plăcea să se bucure de o ultimă partidă de sex înainte să omoare câte o fată; de preferat în camera ei și nu într-una din încăperile secrete. Des stătuse cu mine până dimineața, până când pereții se ridicaseră și fetele ieșiseră în Grădină, să plângă o pierdere pe care el n-o înțelegea. Nu știa că ea avea să fie moartă în scurt timp, sau că era deja. Poate credea doar că va fi dată afară? Sau dusă undeva să facă avort?

— E greu uneori să-l cunoști pe fiul meu cel mic.

— Vrei să spui că nu ai idee ce crede despre noi.

A râs și a dat din cap, apoi s-a lăsat lângă mine pe fotoliu. Și-a pus un braț pe după umerii mei și mi-a tras capul pe pieptul lui. Pentru o secundă, ai fi crezut că suntem doi oameni care se așază confortabil să se uite la un film.

Doar că, dacă am fi fost oricare alți doi oameni, pielea nu mi s-ar fi zbârlit de repulsie.

Cu siguranță, nu mi se întâmplase când fusesem cu Topher, sau când ne îngrămădeam pe canapelele lui Jason și Keg, sau ale altor băieți de la muncă. Momentele de intimitate cu Grădinarul erau o iluzie, la fel ca aripile pe care ni le imprima pe spate. Nu aveau nicio semnificație reală.

— Nu-i place să vorbească despre asta cu mine.

— Ținând cont că suntem un fel de harem, nu-mi imaginez că celor mai mulți tineri le-ar fi ușor să discute despre asta cu tații lor. Poate că-ți întrebi părinții chestii legate de cum să abordezi pe cineva sau ce să faci la prima întâlnire, dar treaba cu sexul e cam un subiect tabu, chiar și când e vorba despre

sex cu consimțământul partenerilor.

Nu eram doar doi oameni obișnuiți. Răspunsul lui a fost să râdă și să-mi întoarcă capul pentru a mă săruta. Mi-a trecut repede prin minte că m-aș fi putut duce în bucătăria lui, să iau un cuțit și să i-l înfig în inimă. L-aș fi putut ucide chiar atunci, dar ce m-a oprit a fost gândul că Avery ar putea moșteni apoi Grădina.

— Avery a fost foarte încântat când l-am adus pentru prima dată în Grădină. Vorbea tot timpul despre ea, când eram singuri. Poate că un părinte nu dorește să știe atât de multe detalii despre fiul lui. Dar la Desmond observ că nu a făcut nimic în Grădină, altceva decât să privească.

— Ești dezamăgit?, am întrebat cu un aer indiferent.

— Mă nedumerește.

Mâna i-a urcat pe gâtul meu, unde a găsit nodul rochiei și l-a desfăcut. Mătasea neagră a căzut repede de pe corpul meu și mi-a dezvelit sânii. A început să se joace cu un sfârc în timp ce vorbea mai departe.

— Este un tânăr sănătos, înconjurat de femei frumoase. Știu sigur că nu e virgin, și totuși nu se folosește de aceste minunate ocazii care îi ies în cale.

— Poate doar așteaptă să se obișnuiască cu ideea.

— Poate. Sau poate nu varietatea e ceea ce-l atrage.

M-a ridicat ușor de pe fotoliu ca să se poată strecura sub mine. Avea în felul ăsta acces mai ușor la sânii mei. Mi-a tras rochia jos de pe coapse.

— Te caută mereu pe tine, când vine aici. Te caută și când nu ești ușor de găsit.

— Aparent, sunt o persoană directă și asta îi place, am răspuns sec, iar el a chicotit.

— Da, îmi dau seama de ce preferă să te întrebe pe tine. Dar ce ai face dacă ar veni la tine așa cum vin eu?

— Am presupus din start că, la fel ca în cazul tău și al lui Avery, trebuie să facem ceea ce ni se cere. Nu e corect?

— Deci, l-ai lăsa să te atingă?

Buzele lui mi-au atins uşor sânii.

— I-ai permite să-ţi facă ce-i trece prin minte?

Desmond nu era la fel ca tatăl lui.

Dar era fiul tatălui său.

— Voi face ceea ce îmi ceri.

A mormăit şi a aruncat rochia pe podea, iar mâinile şi gura lui mi-au înfierbântat corpul, deşi nu-mi doream asta. Trupul mă trăda în continuare. Nu a mai spus nimic altceva în afară de numele meu, repetat iar şi iar, ţipete aspre în tăcere.

Există o linişte în mai multe straturi — mare şi ţărm, corp şi suflet. Se află în locuri singuratice.

A făcut sex cu mine de mai multe ori, acolo, pe fotoliu, apoi pe covor, în patul matrimonial, iar eu am recitat tot ce-mi puteam aminti, chiar şi reţete de băuturi. Înainte ca dimineaţa să vină, terminasem tot ce puteam şti care să-mi ţină mintea ocupată, şi am simţit otrava picurându-mi în suflet. Mă obişnuisem cu sentimentul de greaţă care însoţea sexul cu Grădinarul, dar niciodată nu trecusem peste scârba de a-l lăsa să creadă că într-adevăr mă iubeşte.

Când într-un final m-a condus în camera mea, s-a aşezat pe marginea patului meu îngust şi m-a învelit, mângâindu-mi părul şi dându-mi un sărut apăsat.

— Sper ca Desmond să-şi dea seama ce tânără extraordinară eşti, mi-a şoptit aproape de buze. Ai fi atât de bună pentru el.

După ce a plecat, m-am dat jos din pat şi am intrat în duş, frecându-mi pielea până ce a început să mă doară, pentru că încercam să îndepărtez de pe mine atingerea lui. Bliss m-a găsit acolo. Cu un tact neaşteptat din partea ei, n-a spus un cuvânt. M-a ajutat să clătesc de pe mine săpunul şi balsamul de păr, apoi a oprit apa şi mi-a prins părul cu un prosop. După ce mi-am descurcat pletele şi le-am împletit într-o coadă simplă, ne-am cuibărit împreună sub pături.

Pentru prima dată, am înţeles de ce se gândea atât de des să sară de pe stâncă.

Pentru prima dată, acei ani pe care îi mai aveam de trăit aici

nu meritau, dacă tot ce ne rămânea era o speranță atât de vagă că am putea evada.

Pentru prima dată într-un an și jumătate, am simțit fiecare ac care îmi pătrunsese în piele, imprimându-mi închisoarea mea oribilă acolo, marcându-mă. Nu eram genul care să spere prosteşte, nici să dispere, dar simțeam cum fiecare amintire pe care o adusesem în Grădină îmi rămânea acum în gât și mă sufoca. Am tras aer adânc în piept și mi-am amintit vocea cu care îmi vorbise Desmond în peşteră. Am sperat ca Bliss, care mă văzuse trecând prin toate nenorocirile, să nu-și dea seama cât de speriată eram.

Vorbea plină de groază, lăsând aripile să i se scufunde în țărână. Suspina în agonie, lăsându-și penele să-i cadă pe pământ, cu durere.

Dar aripile mele nu se puteau mişca și eu nu puteam zbura, și nici măcar nu puteam plânge.

Tot ce-mi rămăsese erau groaza, agonia și durerea.

Victor iese din cameră fără să spună un cuvânt.

O clipă mai târziu, Yvonne se apropie de el din camera de observație, întinzându-i două sticle cu apă.

— Ramirez a sunat și are noutăți, îi dă ea raportul. Fetele care se aflau într-o condiție mai proastă s-au stabilizat. Tot mai vor să vorbească cu Maya înainte să răspundă la alte întrebări. Senatoarea începe s-o preseze pe Ramirez s-o conducă la Maya.

— Căcat, spune Victor, scărpinându-și obrazul. Poate Ramirez s-o mai țină la spital?

— O perioadă scurtă, da. Aleargă de la senatoare la fiică-sa și înapoi. Crede că mai poate face naveta între ele pentru câteva ore.

— Perfect, mersi. Când se întoarce Eddison, pune-l și pe el la curent.

— Așa o să fac.

Politicienii sunt ca serviciile de protecție a copilului. Utili, în cele din urmă, dar o bătaie de cap de-a lungul drumului până acolo.

Se întoarce în camera de interogatoriu și îi întinde Inarei una din sticle.

Ea o acceptă cu o înclinare din cap, desfăcându-i dopul cu dinții și nu cu mâinile ei rănite. Jumătate din conținut dispare înainte ca ea să o lase jos, cu ochii închiși. Cu un deget trasează linii pe suprafața metalică a mesei și pare că se pregătește pentru următoarea întrebare.

El îi urmărește mișcările și observă că ceea ce crezuse a fi simboluri fără sens sunt de fapt niște aripi de fluture, trasate pe metalul mesei ca o amintire a lucrului care o adusese aici.

— Mi se scurge timpul în care aș putea să-ți ofer protecție, spune el într-un final.

Se uită pierdută la el.

— Oameni influenți vor să știe ce s-a întâmplat. Ei nu vor avea răbdarea mea, Inara. Iar eu am avut destulă.

— Știu.

— Trebuie să nu te mai învârți în jurul cozii. Spune-mi ce am nevoie să știu.

O vreme, Grădinarul a mai fost nedumerit de comportamentul fiului său. Desmond venea des în Grădină, dar nu se atingea de nicio fată. Poate doar ca să ofere ajutor, ici și colo.

Și își aducea manualele cu el.

În timpul zilelor, stăteam cu fata cea mai nouă, o superbitate de origine japoneză. În timpul nopților, Danelle stătea cu fata adormită și eu mă duceam pe stâncă, ca să mă agăț de iluzia de spațiu. Frecvent, Desmond mi se alătura acolo, și în primele câteva dăți am stat în tăcere, fiecare dintre noi pierdut în ceea ce citea. Trecuse ceva de când nu mai stătusem lângă un bărbat fără să mă simt amenințată. Nu mă simțeam neapărat în

siguranță, dar nici amenințată. Vorbeam despre ce învăța el. Nu vorbeam despre Grădină și niciodată despre tatăl lui.

Bănuiesc că îl uram pentru că refuza să pună bucățile cap la cap, dar nu voiam să o arăt. Grădinarul nu avea să ne lase niciodată să plecăm, iar pe Avery era mult prea periculos să încercăm să-l influențăm. Nu eram convinsă că Desmond reprezenta speranța, dar era cel mai aproape de ea.

Voiam să trăiesc și voiam să trăiască și celelalte fete, și pentru prima dată îmi doream cu ardoare ca legenda acelui Fluture care a evadat să fie adevărată. Îmi doream să cred că aș putea ieși de aici, fără să sfârșesc expusă într-o vitrină sau aruncată în râu.

În noaptea aia, Desmond și-a adus vioara.

Grădinarul îmi spusese că fiul său era muzician și mi-aș fi dat oricum seama de asta din felul în care degetele lui alunecau pe cărți, pe pietrele artificiale, pe orice suprafață atunci când el era pierdut în gânduri. Era ca și cum și-ar fi tradus gândurile în muzică, ca să aibă mai mult sens.

Stăteam întinsă pe burtă, cu cartea mea și cu un măr în față, urmărind trei fete care își făceau de lucru prin Grădină. Erau băgate în pârâu și se stropeau cu apă unele pe altele, și știam că senzorii cu siguranță îl vor alerta pe Grădinar că este cineva în apă. Dar, dacă aveau să se joace suficient de mult, el urma să se plictisească să se uite și să-și vadă de treabă. Nu era în Grădină în noaptea aia – spusese ceva despre un eveniment caritabil împreună cu soția lui, când m-am dus să o conduc pe fata cea nouă la ea în cameră, odată terminat tatuajul – însă eram convinsă că ne urmărea de oriunde ar fi fost. Eleni și Isra erau aici de trei, respectiv patru ani, dar Adara ajunsese doar cu două luni înaintea mea. Se adaptase destul de bine, doar din când în când se mai lăsa pradă unei depresii care o scotea din uz. Era o depresie clinică, și fără medicamente mă miram cum de nu erau mai dese episoadele. Oricum, încercam să n-o lăsăm singură când părea să fie deprimată.

Desmond a venit pe alee, cu vioara în mână, și s-a oprit în

dreptul stâncii.

— Bună.

— Salut, i-am zis.

Normalitatea era ceva care varia în Grădină.

M-am uitat la vioară. Oare dacă l-aş fi rugat să-mi cânte, i-aş fi flatat ego-ul? Sau l-aş fi făcut să creadă că îi datoram atenţie? Mă pricepeam să-i citesc pe Grădinar şi pe Avery, dar Desmond era mai complicat. Spre deosebire de tatăl şi fratele lui, el nu ştia ce-şi doreşte.

Mă pricepeam mai bine să fiu evazivă, nu să manipulez oameni. Era un teritoriu nou pentru mine.

— Vrei să-mi cânţi?, l-am întrebat în cele din urmă.

— Te-ar deranja? Trebuie să dau un examen mâine şi n-am vrut s-o trezesc pe mama. Mă gândeam să repet afară, dar, ăăă...

A arătat spre acoperişul Grădinii. Nu era nevoie să mă uit. Puteam auzi răpitul ploii pe sticlă. Îmi era dor să simt ploaia pe piele, să-i adulmec mirosul.

În apartamentul nostru, era mereu muzică. Lui Kathryn îi plăcea cea clasică, iar lui Whitney îi plăcea rap-ul suedez. Lui Noemie îi plăcea blues-ul, Amber asculta country, aşa că într-un final făceam un amalgam care să mulţumească pe toată lumea. Aici, unele fete aveau radiouri sau MP3 playere în camere, dar în general muzica devenise o raritate.

Mi-am închis cartea, iar Desmond a ridicat arcuşul şi şi-a flexat degetele. Era fascinant să observ ritualurile care precedau cântatul, însă apoi, când arcuşul a atins strunele, mi-am dat seama de ce taică-su îl numea muzician.

Era mai mult decât cântatul propriu-zis. Deşi nu eram expertă, părea talentat din punct de vedere tehnic, dar putea să facă notele să plângă sau să râdă pe coarde. Punea emoţie în fiecare parte. Jos, în pârâu, cele trei s-au oprit din jucat şi au început să asculte şi ele. Mi-am închis ochii şi am lăsat muzica să mă înfăşoare.

Uneori, când eu şi Kathryn stăteam pe scara de incendiu

la trei sau patru dimineața, un tip din clădirea de alături se urca pe acoperiș și exersa la vioară. Uneori mai greșea notele, alteori se încurca în degete, dar în întunericul nopții era ca și cum vioara îi era iubită. Nu părea să observe că avea și public, era atât de concentrat pe instrumentul lui și pe sunetele pe care le scotea. Era cam singurul lucru pe care eu și Kathryn îl făceam des împreună. Chiar și când aveam noaptea liberă, tot ne duceam pe scară ca să-l ascultăm pe băiat cântând.

Dar Desmond era mai bun.

Trecea ușor de la o piesă la alta și, când într-un final a lăsat jos arcușul, notele au mai persistat o vreme în aer.

— Nu cred că îți va fi greu să treci examenul, i-am șoptit.

— Mulțumesc.

A atins cu blândețe vioara, apoi a așezat-o în cutia ei de catifea.

— Când eram mic, visam să devin un muzician profesionist.

— De ce la trecut?

— Tata m-a dus la New York și a stabilit o întâlnire cu un violonist, să vadă de ce sunt în stare și mai ales să văd eu cum este să fii un profesionist. Mi-a displăcut teribil. Părea lipsit de suflet, fără viață. Am simțit că dacă aș fi ajuns să-mi câștig traiul așa, aș fi început să urăsc muzica. Când i-am spus lui taică-miu că aș prefera mai degrabă să fac ceva care să mă lase să iubesc în continuare muzica, mi-a zis că e mândru de mine.

— Pare că e des mândru de tine, am murmurat, iar el mi-a aruncat o privire stranie.

— Vorbește cu tine despre mine?

— Puțin.

— Ăăă...

— Ești fiul lui. Te iubește.

— Da, dar...

— Dar?

— Nu ți se pare ciudat că vorbește despre fiul lui cu fetele pe care le ține captive?

Am hotărât să nu-i dezvălui tot ce spusese Grădinarul despre el.

— Mai ciudat decât că are fete captive?

— E adevărat şi asta.

Şi iată, în sfârşit fusese în stare să ne numească captive, şi incapabil să facă ceva pentru a schimba asta.

Eleni a înotat în pârâul cu puţină apă, numai ea ştia cum, şi ajunsă la baza stâncii m-a întrebat:

— Maya, ne ducem înăuntru. Ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc.

Desmond a scuturat din cap.

— Uneori, pari a fi mama lor.

— Da, ca într-o mică frăţie perversă.

— Mă urăşti?

— De ce, pentru că eşti fiul lui?

— Încep să-mi dau seama acum cât de mult sunt fiul lui.

S-a aşezat lângă mine pe stâncă şi şi-a cuprins genunchii cu braţele.

— Una dintre colegele mele de la cursul despre Freud şi Jung avea tatuat un fluture pe umăr. Era urât, arăta ieftin, genul ăla care voia să sugereze un fel de zână. Avea şi faţă fluturele, una ca de păpuşă pe cale să se topească. Purta o rochie fără umeri, aşa că nu-mi puteam lua privirea de la tatuaj, şi singura chestie la care m-am putut gândi tot cursul au fost aripile tale şi cât de frumoase sunt ele. Ştiu că e oribil, dar chiar sunt frumoase.

— Cam aşa le vedem şi noi, i-am răspuns pe un ton neutru, curioasă să aflu în ce direcţie merge discuţia.

— Mă îndoiesc că vederea aripilor tale te excită.

Ah, deci asta.

Cu siguranţă era fiul Grădinarului.

Dar, spre deosebire de tatăl lui, se ruşina de ceea ce era.

— În altă oră de curs, am discutat despre cei care colecţionează obsesiv lucruri, şi m-am gândit la povestea despre bunicul meu şi colecţia lui de fluturi, şi apoi desigur la versiunea

care se transformase în mintea tatălui meu și la colecția... asta, la voi. La cât de demne sunteți acoperite doar în tatuaje și răni, spre deosebire de alți oameni, care stârnesc milă deși poartă haine bine croite care îi acoperă. De câteva săptămâni, tot am vise ciudate... și mă trezesc transpirat și având erecție și nu-mi dau seama dacă sunt vise sau nu, de fapt.

Și-a dat cu un singur gest părul de pe față.

— Nu vreau să cred că sunt genul de om care ar putea face așa ceva.

— Poate că nu ești. Faptul că tolerezi asta e complicat, dar nu presupune că o vei face și tu vreodată.

— Dar e ca și cum aș fi de acord.

— Ce e corect și ce e greșit nu reprezintă o alegere ușoară.

— De ce *tu* nu mă urăști?

Mă gândisem și eu la asta, dar nu găsisem răspunsul.

— Poate fiindcă și tu ești prizonier aici, așa cum suntem noi, i-am zis, încet.

Atâta doar că totuși îl uram un pic, chiar dacă într-un fel foarte diferit de cum îi uram pe fratele și tatăl lui.

Intra puțină lumină prin acoperiș și am încercat să-mi dau seama ce emoții purta pe chip. Avea ochii Grădinarului, dar era mai conștient de sine decât avea să fie tatăl lui vreodată. Grădinarul se agăța de toate iluziile din lume. Desmond, în cele din urmă, își înfrunta demonii, sau măcar o parte din ei. Nu avea idee ce să facă cu ei, dar măcar nu îi nega.

— De ce nu încerci să evadezi?

— Pentru că fetele de dinaintea mea au făcut-o.

— Au evadat?

— Au încercat.

A clipit, speriat.

— Există o singură ușă spre afară, și e încuiată tot timpul și are un cod. Trebuie să știi codul atât ca să intri, cât și ca să ieși. Când vin îngrijitorii Grădinii, suntem izolate în interiorul unor pereți opaci. Poți să urli și să bați în pereți, nimeni nu va auzi. Am putea să rămânem în afara pereților când vin cei

care se ocupă de Grădină, dar o fată a încercat asta cu zece ani în urmă și nu s-a întâmplat nimic, doar că ea a dispărut.

Și a reapărut apoi în sticlă și rășină, dar Desmond încă nu văzuse acei Fluturi. Părea să fi uitat ce spusese tatăl său – că ne păstrează aici, intacte, după ce murim.

— Probabil că tatăl tău s-a asigurat ca aici să calce numai oameni devotați lui. Cert e că nimeni n-a venit să ne salveze după asta. Când se ajunge la a evada, ne este frică.

— De libertate?

— De ce se va întâmpla dacă aproape ajungem acolo.

Am privit în sus, la noaptea întunecată care se zărea dincolo de vârfurile copacilor.

— Serios acum, ne-ar putea ucide pe toate rapid, dacă ar vrea. Și dacă una va încerca să fugă și nu va reuși, mai mult ca sigur ne-ar pedepsi pe toate.

Sau, cel puțin, pe cea care va încerca și pe mine, fiindcă era convins că fetele îmi spun totul. Cum aș fi putut eu să nu știu de un asemenea plan?

— Îmi pare rău.

Ce răspuns imbecil, în circumstanțele date.

Am scuturat din cap.

— Mie îmi pare rău că a trebuit să vii și tu aici.

A căpătat o expresie ciudată, părea și amuzat, dar și jignit.

— Chiar îți pare?

I-am studiat încă o dată chipul. Mă ajutase de două ori să-mi depășesc atacurile de panică, chiar dacă el știuse doar de unul. Era fragil într-un fel în care tatăl și fratele lui nu erau, era cineva care dorea să fie bun, să ia alegerile corecte, doar că nu știa cum.

— Nu, nu în întregime, am spus.

Nu dacă aș fi reușit să-l folosesc cumva.

— Ești o persoană complicată, mi-a zis.

— Iar tu ești o complicație.

A râs și mi-a întins mâna, iar eu nu am ezitat s-o prind. Ne-am înlănțuit degetele. Mi-am pus capul pe umărul lui

şi m-am bucurat de tăcerea care s-a lăsat. Îmi amintea puţin de Topher, chiar dacă mai complicat. Măcar pentru o scurtă vreme, am vrut să mă prefac că el n-are nimic de-a face cu Grădinarul, că îmi este un prieten.

Am adormit aşa, şi când lumina dimineţii mi-a atins faţa m-am ridicat uşor. Stătusem îmbrăţişaţi în timpul nopţii. Îşi pusese o mână sub capul meu, ca să nu stau pe piatra tare. Fata cea nouă probabil că încă mai dormea, dar Desmond avea ore, un examen de vioară pe care avea să-l treacă fără probleme.

Uşor, m-am aplecat şi i-am dat la o parte o şuviţă de păr castaniu de pe frunte. În mod inconştient, a repetat şi el gestul meu, iar eu am zâmbit.

— Trezeşte-te.

— Nu, a mormăit, şi m-a apucat de mână.

— Ai ore.

— O să chiulesc.

— Ai un examen.

— Hmmm...

A căscat şi s-a frecat la ochi.

— Eşti insistentă, dar tot e drăguţ să se trezească cineva lângă tine.

M-am uitat în altă parte, fiindcă nu eram sigură ce mi se citea pe faţă. Degetele lui, uşor asprite de corzi, mi-au tras însă bărbia spre el. Mi-a zâmbit. S-a aplecat spre mine şi buzele lui le-au atins pe ale mele. Sărutul a devenit mai intens, iar totul în jur a început să se învârtă. Trecuse atât de mult de când nu mai sărutasem pe cineva pentru că îmi dorisem s-o fac.

Grădinarul era de părere că fiul lui m-ar putea iubi şi credeam că avea dreptate. Mă mai şi gândeam că iubirea ar putea oferi o motivaţie diferită fiului decât tatălui. Speram.

— Pot să vin să te văd după ore?, m-a întrebat după ce neam desprins din sărut.

Am încuviinţat din cap şi mi-am dat seama că viaţa mea atinsese un nou nivel de absurd şi nebunie.

— Şi Grădinarul a fost încântat de asta?

— Chiar a fost. Adică, sigur că era şi un interes personal la mijloc. Dacă Desmond s-ar fi ataşat emoţional de una din noi sau de mai multe, nu ar fi riscat să-i dea în vileag secretul. Dar, dincolo de egoism, cred că se şi bucura să-şi vadă fiul fericit.

Victor suspină.

— Chiar când credeam că povestea nu poate deveni mai sucită de atât.

— Întotdeauna e loc pentru mai mult.

Fata zâmbeşte, dar e un zâmbet în care el nu are încredere. Nu e ceva drăguţ, nu e ceva care ar trebui să existe pe faţa unei tinere de vârsta ei.

— Aşa e viaţa, nu?, spune ea.

— Nu, o contrazice Victor. Nu e aşa. Sau cel puţin nu aşa ar trebui să fie.

— Ce este şi ce ar trebui să fie sunt două lucruri diferite.

Victor începe să creadă că Eddison nu se va mai întoarce să continue ancheta.

Nu-l poate învinui.

Dacă întâmplările astea oribile sunt ce dă ea la iveală, cât de oribile or fi cele pe care le ascunde?

— Cum s-au schimbat lucrurile după asta?

A venit vara, el a luat vacanţă şi a fost şi mai prezent în Grădină. Lipsea doar o oră, două, după-amiaza, când se plimba cu părinţii în grădina exterioară. Dacă venea dimineaţa, stăteam pe stâncă sau în bibliotecă. Nu îl duceam în peşteră, pentru ca fetele să aibă intimitatea dorită din locul ăla fără camere de filmat. Danelle mă înlocuise când venea vorba de discuţiile delicate pe care le purtam cu fetele în peşteră, şi tot

ea făcea ture de noapte lângă paturile nou-venitelor.

Nu avea prea mult de lucru noaptea, ţinând cont că fetelor li se dădeau somnifere, dar oricum. Apreciam că îmi fuseseră luate toate chestiile de pe cap.

În ciuda aripilor pe care le avea tatuate pe faţă, care o însemnau drept o slujitoare obedientă a Grădinarului, Danelle era de încredere. Mă obişnuisem să-i privesc aripile – chiar dacă nu i se potriveau neapărat, deveniseră acum o parte din cine era. Ea şi Marenka fuseseră ultimele fete tatuate pe faţă – după asta, nimeni nu se mai oferise în rolul de linguşitoare a Grădinarului. Câteva s-au apropiat de rol, dar nu au ajuns până acolo încât să primească tatuaje.

Când fata cea nouă a început să dea semne că se trezeşte, am preluat-o eu. Danelle se retrăgea puţin în primele zile, dându-le timp să se acomodeze, aşa cum făceau şi alte fete care aveau aripile tatuate pe faţă.

Începusem să fiu prezentă în camera destinată tatuajelor, când Grădinarul lucra la aripile fetei noi. Ea ura ăcele, dar dacă îi citeam în timpul ăsta şi dacă îi dădeam voie să-mi strângă al naibii de tare braţul, reuşea să reziste. Ea îmi ceruse să fiu acolo, nu Grădinarul, deşi părea să fie şi el mulţumit.

Îi citeam din *Contele de Monte Cristo* (ce ironie!) şi mă uitam la albastrul rece al aripilor cum se întinde pe pielea ei perfectă, ca de porţelan. Bliss ne-a adus prânzul pe tavă, împreună cu nişte gheaţă pe care să mi-o pun pe braţ, acolo unde mă învineţise strânsoarea ei.

Grădinarul nu mă atingea dacă Desmond era în Grădină, dar interesul pe care îl avea fiul său faţă de mine cred că îl excita. Nu era un secret printre fete că eu eram preferata Grădinarului, când venea vorba de sex – şi ele erau uşurate –, dar chiar şi aşa vizitele lui se înteţiseră, venea în camera mea în aproape fiecare nenorocită de zi.

Mergea şi la alte fete, desigur, şi când era cu ele nu-i păsa dacă Desmond îl vede sau nu. Mai era şi Avery pe acolo, dar colţii lui aproape că fuseseră smulşi când taică-su îi distrusese

camera de joacă. În plus, se vedea clar că Grădinarul era mai mândru de Desmond, iar asta îl intimida cumva pe Avery. Îi era mai greu să-şi dea frâu liber poftelor, având dispreţul Grădinarului.

Începusem să urăsc ora prânzului. În fiecare zi, când Desmond pleca din Grădină ca să ia prânzul cu maică-sa, el venea la mine, şi nevoia lui părea atât de puternică, încât tremura din tot corpul.

Am început să mănânc în camera mea, doar ca să evit umilinţa ca el să vină în sala de mese şi să-mi strige numele. Deşi ştia că Desmond nu făcuse altceva decât să mă sărute, gândul că ar putea face îl aducea aproape în pragul ejaculării.

Şi, al dracu' să fie, gândul că urmărea filmările în speranţa că ar putea surprinde ceva sex între mine şi Desmond mă făcea să o iau complet razna.

Cel puţin, vizitele lui aveau o durată finită, deoarece trebuia să se întâlnească cu nevastă-sa după prânz, pentru plimbarea lor prin grădină. În timp ce ei îşi făceau plimbarea, petreceam timpul cu fata pe care o rebotezase Tereza. Avea şaptesprezece ani, era timidă şi vorbea mereu în şoaptă. Când se încumeta s-o facă, era mereu ceva important, cum ar fi să-mi spună să-i citesc, în timp ce Grădinarul îi tatua aripile. Putea fi atrasă cel mai uşor în discuţii despre muzică. Cânta la pian şi îşi dorea o carieră de muzician. Ea şi Ravenna puteau vorbi ore întregi despre balet. Era atentă, receptivă, şi părea să-şi fi dat seama de existenţa noastră care atârna de un fir de păr aici încă dinainte să-i arăt vitrinele cu Fluturii expuşi.

L-am rugat pe Grădinar să-i aducă un mini-pian, ca să o ţinem ocupată.

L-a instalat într-una dintre camerele goale. În afara meselor, somnului şi vizitelor Grădinarului – care erau destul de multe, din moment ce ea era nouă aici – fata stătea numai acolo, cântând la pian până ce nu-şi mai simţea degetele.

Desmond m-a întâlnit într-o după-amiază pe coridor şi m-a întrebat:

— Ce se întâmplă dacă cineva are o cădere nervoasă?

— În ce fel?

A făcut un semn din cap spre coridorul care se întindea în fața noastră.

— Poți să deduci din ceea ce cântă că fata asta se dezintegrează. E ca un strigăt după ajutor. Poate că nu vorbește cu voi despre asta, dar nu înseamnă că s-a resemnat să fie aici.

Nu puteai să uiți că Des studia psihologia.

— Fie va ceda psihic, fie nu. Nu prea am cum să împiedic asta.

— Și ce se întâmplă dacă cedează?

— Știi și tu ce se întâmplă. Doar că nu vrei să recunoști.

Nu întrebase de ce Simone nu s-a mai întors. Sosirea Terezei fusese întâmpinată de el cu consternare, urmată de efortul de a nu se mai gândi la asta.

Desmond a pălit. Apoi, repede, a schimbat subiectul. Dacă nu te uiți la o oroare, oroarea nu te poate vedea la rândul ei, nu?

— Bliss lucrează la un proiect nou, pe care l-a întins pe stâncă. Mi-a zis că dacă mă așez din greșeală pe plastilină, o să mi-o îndese în nas.

— La ce lucrează?

— Nu știu. De abia se apucase de modelat.

După-amiezile de vară erau fierbinți în Grădină. Simțeai uneori că nu ai aer. Feteau stăteau în pârâu sau la umbră, altele în camerele lor, lipite de aparatele de aer condiționat. Nu voiam s-o deranjez pe Bliss, așa că l-am luat pe Desmond de mână și l-am condus pe culoar. L-am dus în camera mea. Imediat a început să studieze ce aveam pe raftul de deasupra patului. A învârtit caruselul.

— Nu prea pari o persoană care să se dea în vânt după un carusel.

— Nu sunt.

— Atunci, de ce...

— Altcineva se dădea în vânt.

S-a uitat încă o dată la el şi nu a zis nimic. Nu prea putea pune întrebări, fără să ajungă la răspunsuri pe care nu voia să le ştie.

— Darurile pe care le facem spun la fel de multe despre noi ca şi cele pe care le primim şi le păstrăm, a murmurat. Oare lucrurile sunt importante, sau oamenii?

— Şi eu, care mă gândeam că şcoala ta s-a terminat.

A rânjit, amuzat.

— Vechile obiceiuri.

— Corect.

Camera mea se schimbase puţin faţă de prima zi. Aşternuturile erau un roz puternic, pătura era mov, iar pernele, aruncate grămadă, un cafeniu pal. Baia era mascată de o perdea în aceleaşi nuanţe, maroniu, roz şi mov. Aveam două corpuri mici de bibliotecă, unde ţineam cărţile pe care Grădinarul mi le adusese mie, în loc să le pună în biblioteca Grădinii. Mai aveam şi alte suveniruri, dar cele mai importante stăteau mereu pe raftul de deasupra patului.

Era destul de greu, chiar şi aşa, să spui că acea cameră îmi reflecta personalitatea. Nu prea alesesem eu mare lucru. Evita pictase la un moment dat pentru mine o crizantemă pe o piatră, dar floarea dezvăluia mai degrabă personalitatea ei luminoasă şi exuberantă, nu pe a mea. Faptul că o păstrasem spunea doar că Evita fusese importantă pentru mine.

Mai era şi acel mic obiect care mă făcea să-mi dau seama cât de puţin eram acasă în această cameră – lumina aprinsă a camerei de filmat, deasupra uşii.

M-am aşezat pe pat, iar el s-a aplecat să se uite la cărţi.

— Pe câte le-a ales taică-miu?

— Cam jumate.

— *Fraţii Karamazov*?

— Nu, pe aia am vrut-o eu.

— Pe bune? E densă, nu?

— Mai mult pare. E bună pentru discuţii teoretice.

Cu Zara vorbeam mult despre cărţi, dar niciodată despre

cele clasice. Era ceva ce făceam cu Noemie, le disecam, intram în dezbateri care puteau dura zile și chiar săptămâni, și niciodată nu ajungeam la o concluzie. Recitind Dostoievski o păstram pe Noemie în minte, dar într-un mod care era mai puțin dureros decât ar fi fost să mă gândesc direct la ea și la celelalte din New York. Aveam câte o carte aici care îmi amintea de fiecare dintre fostele mele colege de apartament. Era un fel mai subtil de rememorare decât desenele Nazirei sau figurinele lui Bliss, dar venea din același impuls.

— Poți sta pe pat, să știi, i-am spus.

— Ăăă, nu... e locul tău. Nu vreau să îl invadez.

— Poți sta pe pat.

A zâmbit și și-a scos pantofii, împingându-i cu degetele mari de la picioare, apoi s-a așezat alături de mine, în vârful patului. Ne mai sărutasem de atunci și fusese copleșitor. Taică-su apărea mereu în preajma noastră când credea că am putea merge mai departe, și nu știu ce simțeam în legătură cu asta.

De fapt, nu prea mai știam nimic când venea vorba de Desmond.

Am vorbit puțin despre prietenii lui, despre facultate, dar până și asta era dificil uneori. Eram de suficient timp în Grădină încât să mi se pară că lumea de afară devenise ceva suprarealist, aproape ca o legendă. În cele din urmă, s-a făcut ora cinei, iar el a trebuit să meargă acasă, pentru ca maică-sa să nu înceapă să se întrebe pe unde umbla. Am mers ținându-ne de mână până aproape de ieșirea din Grădină. Oare avea să mă gonească înainte să tasteze codul? Oare dacă aș ieși pe ușă în fugă, m-ar lăsa să dispar?

Oare aș putea aduce poliția în Grădină înainte ca restul fetelor să pățească ceva?

Dacă nu aș fi fost atât de preocupată de ușă și de codul ei, aș fi putut să-mi dau seama că se lăsase o tăcere nefirească pe coridor. Mi-a luat ceva timp să înțeleg că ar fi trebuit să auzim sunetul pianului. Am dat drumul mâinii lui Desmond, fără

să-mi pese dacă venea după mine sau nu, şi am fugit în camera cu pianul, înspăimântată de ceea ce aş fi putut să văd.

Tereza era vie şi nevătămată.

Dar era distrusă.

Stătea pe băncuţa de la pian, cu postura corpului corectă şi cu mâinile pe clape. Arăta ca şi cum tocmai începea să cânte.

Însă, dacă te uitau la faţa ei, vedeai lacrimile care îi curgeau în linişte pe obraji, ochii goi de orice expresie, şi înţelegeai că tot ce fusese Tereza nu mai era acolo. Uneori schimbările astea se petrec într-o clipită.

M-am aşezat lângă ea şi i-am pus o mână pe spate.

— Dacă poţi reveni, te rog fă-o, i-am şoptit. Ştiu că e rău aici, dar dincolo de asta nu mai e nimic. Mai rău decât nimic.

— Crezi că i-am putea face şi mai rău dacă încercăm ceva?, a întrebat Desmond cu jumătate de gură.

— Ce să încercăm?

— Dă-te jos şi pune-o pe marginea băncii.

Aşa am făcut, iar el s-a aşezat la pian şi a început să cânte, ceva blând şi plin de durere.

Respiraţia ei a devenit mai rapidă, singurul semn că asculta.

Mi-am închis ochii şi am simţit că mi se adună lacrimi în piept, nişte lacrimi pe care nu ştiam cum să le las afară. Nu doar cânta, pur şi simplu îşi revărsa sufletul, şi cânta tot mai sfâşietor, până ce Tereza s-a dezmorţit în braţele mele şi a început să plângă. Plângea, dar cel puţin era prezentă. Era distrusă şi îi lipseau bucăţi din suflet, dar răspundea. Am strâns-o cu putere în braţe şi pentru o clipă m-am întrebat dacă n-ar fi fost mai milostiv s-o fi lăsat să moară.

Când nu am apărut la cină şi nici nu am cerut mâncarea în cameră, Lorraine i-a spus Grădinarului. Eram tot în camera cu pianul, când el a apărut în prag. L-am observat, dar nu i-am dat atenţie – mă concentram asupra fetei care încă tremura ca o frunză.

Uşor, am convins-o să se aşeze din nou la pian, iar Desmond a cântat cu ea. Notele lor îşi răspundeau şi în curând

mi-am dat seama că făceau un duet care îmi suna cunoscut. Când au terminat, ea a respirat cu grijă – a tras aer în piept, a așteptat, apoi l-a eliberat.

— Te obișnuiești, a șoptit ea.

Am încercat să nu trag cu ochiul spre ușă.

— Da, te obișnuiești.

A dat din cap, apoi și-a șters lacrimile cu materialul rochiei și a început o piesă nouă.

— Mulțumesc.

Am mai ascultat-o o vreme, pe urmă Grădinarul a pășit în cameră, ca să-mi atragă atenția. Mi-a făcut un semn, chemându-mă spre el, după care a ieșit. L-am urmat și eu, și Desmond.

Desmond o salvase, dar nu voia să recunoască de la ce.

— Lorraine a spus că n-ai mâncat nimic.

— Tereza nu se simțea prea bine, i-am răspuns. Mi s-a părut mai importantă ea decât cina.

— O să fie în regulă?

Va trebui să fie, altfel va ajunge într-o vitrină.

— Nu cred că va fi ultima cădere a ei, dar cred că asta a fost cea mai serioasă. Un șoc întârziat, bănuiesc. Desmond a făcut-o să cânte din nou, e un semn bun.

— Desmond?, a întrebat el zâmbind, și îngrijorarea i-a fost înlocuită de mândrie. Mă bucur să aud. O pot ajuta cumva?

Mi-am mușcat buzele.

— Maya, spune-mi adevărul.

— Poate ar fi bine să nu faci sex cu ea o vreme, am suspinat. Să petreci timpul cu ea e în regulă, dar cred că sexul ar cere de la ea ceva ce încă nu e pregătită să ofere.

A clipit, luat prin surprindere, dar Desmond a încuviințat.

— Și ține-l pe Avery departe de ea, a spus el. El mereu distruge ceva.

— Pentru cât timp?

— Câteva săptămâni, poate? Va trebui să o supraveghem, să vedem cum se simte.

Grădinarul m-a sărutat pe frunte, deși în ochii lui citeam

că ar vrut să-mi facă alte lucruri. Dar Desmond era prezent.

— Chiar ai grijă de ele atât de bine, Maya. Mulţumesc.

Am încuviinţat cu o privire.

A intrat din nou în cameră şi şi-a tras un scaun, ca s-o asculte pe Tereza cântând. Când ne-am dat seama că se calmase cât de cât, Desmond mi-a apucat mâna şi ne-am îndepărtat pe hol.

— Ţi-e foame?, m-a întrebat.

— Chiar nu.

Taică-su ar fi insistat să mănânc, chiar dacă nu-mi era foame, fiindcă nu era sănătos să sari peste mesele principale. Fratele lui ar fi insistat să mănânc, pentru că l-ar fi amuzat să mă vadă vomitând. Dar Desmond a zis doar „Bine" şi ne-am îndreptat spre peşteră.

Era goală, fiindcă toată lumea se afla încă în sala de mese. S-a întors spre mine şi m-a îmbrăţişat cu putere.

— Are şi el dreptate cu ceva. Chiar ai grijă cum trebuie de ele, mi-a zis, cu buzele în părul meu.

Dacă ştiam s-o fac, era numai meritul apartamentului unde locuisem, pentru că Sophia se comportase ca o cloşcă, pregătindu-ne pentru viaţă. La fel făcuse şi Lyonette. Sophia avusese grijă de fete, Lyonette mă învăţase cum să am grijă de Fluturi.

— Cred că e greu să te obişnuieşti cu locul ăsta, dacă ai fost luată de pe stradă. Să fii în siguranţă, dar să nu ai voie să pleci, a spus el.

Nu fusesem luate de pe stradă, şi nu eram în siguranţă aici. Doar că nu ştiam cum să-l fac să vadă asta, fără să-i arăt fetele din vitrină.

În cele din urmă ne-am dus în bucătărie, după ce panica s-a mai risipit şi mi-a venit puţină poftă de mâncare. Am mâncat banane şi napolitane. Adara a băgat capul pe uşă şi mi-a zis că va sta ea noaptea cu Tereza. Faptul că suferea de depresie îi dădea Adarei o altă perspectivă faţă de noi, restul, fiindcă avea experienţă în a se recompune când era cazul. Am sărutat-o pe

obraz, pentru că nu aveam cuvinte să-i mulțumesc îndeajuns.

Danelle și-a pus și ea la bătaie timpul în sprijinul cauzei noastre, invitându-l pe Grădinar în camera ei, așa cum făcea și în vremurile în care își câștigase perechea de aripi de pe față. Nu știu dacă el se prinsese de motivele ei, dar cred că se bucura, chiar și așa. Să faci un sacrificiu pentru un alt Fluture era ca și cum ai fi făcut sacrificiul chiar pentru el.

Desmond a pus lapte într-un pahar și s-a așezat lângă mine, iar paharul s-a plimbat de la unul la celălalt.

— Dacă aș face ceva penibil, crezi că te-ai putea preface că îți place, doar pentru a nu-mi răni ego-ul?, a întrebat.

M-am uitat mirată.

— Mi-ar plăcea să zic da, pentru încurajare, dar nu pot promite fără să știu despre ce vorba.

A terminat laptele dintr-o singură înghițitură.

— Vino. O să-ți arăt.

Am ieșit ținându-ne de mână în Grădină. Mai era puțină lumină, asfințitul se vedea prin tavanul de sticlă. M-am uitat la culorile care se schimbau dintr-o clipă în alta. M-a tras de mână până în peșteră.

— Așteaptă aici.

S-a întors destul de repede.

— Închide ochii.

Când Desmond îmi cerea să fac ceva, nu simțeam că mă supun într-un mod neplăcut, cum o făceam când era vorba de tatăl și fratele lui. Desmond nu-mi cerea lucruri neplăcute.

Deși cascada făcea destul zgomot, am auzit muzică. Muzică pe care am recunoscut-o. *Sway* era cântecul preferat al Sophiei, cel pe care dansa cu fetele ei la finalul fiecărei vizite, și mereu izbucnea în plâns.

— Deschide ochii.

Un iPod și un microfon stăteau pe o porțiune uscată de pe jos, aproape de hol. Mi-a zâmbit, puțin agitat.

— Dansezi cu mine?

— Eu nu... Eu niciodată... Nu știu să dansez.

— E ok. Eu nu știu decât vals.

— Știi să dansezi vals?

— Evenimentele de caritate ale maică-mii. A trebuit.

M-a tras mai aproape, până când obrazul meu a ajuns să se odihnească pe umărul lui, și am început să ne legănăm. Ne-am împreunat mâinile în dreptul pieptului său, iar mâna pe care o avea liberă mi-a sprijinit-o pe spate. A început să cânte și el, încet.

L-am lăsat să conducă dansul nostru și mi-am ținut fața ascunsă în umărul lui.

Există un moment în viața ta când simți că lucrurile se schimbă. Cei mai mulți oameni trec prin asta de câteva ori de-a lungul unei vieți.

L-am avut la trei ani, când mi-am dat seama că tatăl meu nu era ca restul familiei sale.

L-am avut la șase ani, când am stat în nenorocitul ăla de carusel, în timp ce toată lumea pleca.

L-am avut când am luat taxiul ca să ajung la bunica mea, când Buni a murit, când Noemie mi-a turnat prima băutură în apartamentul nostru.

L-am avut când m-am trezit pentru prima dată în Grădină, când am primit un nume nou al cărui scop a fost să șteargă cu buretele tot ce trăisem înainte.

Și l-am avut atunci, în brațele acelui băiat ciudat. Am știut că deși nimic nu s-a schimbat, totul avea să fie diferit.

Poate că l-aș fi putut schimba pe el. Că l-aș putea convinge sau păcăli să ne ofere libertatea pe care ne-o doream cu toate. Dar va fi și un preț pentru ea.

— Des...

— Da.

— Acum te-aș putea urî puțin.

Nu s-a oprit din dans, dar am simțit că s-a crispat.

— De ce?

— Pentru că este atât de greșit să facem asta, să fim așa. Și pentru că o să-mi frângi inima.

— Asta înseamnă că și tu mă iubești?, a întrebat.

— Mama m-a învățat să mă asigur că tipul e cel care o spune primul.

— Pe bune?

— Da.

Nu cred că își dădea seama dacă vorbeam serios sau nu.

Cântecul s-a terminat, iar el a lăsat puțin spațiu între noi.

— De fapt, cui i-o spun? Poate că tu răspunzi la numele de Maya, dar nu e cine ești în realitate.

Am scuturat din cap.

— Nu mă pot gândi la asta. Nu când n-o să mai am niciodată șansa de a fi acea persoană.

Parcă i-a picat fața, dar, pe bune, la ce se aștepta? S-a lăsat în genunchi în fața mea.

— Te iubesc, Maya, și îți jur că nu te voi răni niciodată.

Credeam o parte din asta.

Nu voiam să mă simt vinovată. Dar m-am simțit, așa că m-am lăsat și eu în genunchi și l-am sărutat, apoi ne-am dezechilibrat și am căzut pe piatra udă. A râs și a continuat să mă sărute, și mi-am dat seama că nu puteam crede tot ce-mi spusese. Desmond nu era bun, oricât de mult își dorea să fie. Să fie mai bun decât familia lui nu însemna mare lucru. Cu fiecare zi în care ajuta să fim ținute aici, mă rănea.

— Nu am recitat Poe atunci, în caz că te întrebai.

— Nu, sunt convins că i-ai acordat toată atenția, spune Victor. Deci, vorbeai serios?

— Despre mine și Des?

— Mai exact, cu ce ai spus despre mama ta.

— De fapt... da.

Victor nu reușește să înțeleagă.

— Tot mai vrei să afli cine sunt și de unde vin?

— Da.

— De ce?

Suspină și dă din cap.

— Pentru că nu pot duce o persoană neasumată în boxa martorilor.

— Nu sunt neasumată. Doar m-am reconstruit singură, cu grijă.

Știe că n-ar trebui să râdă. Victor știe asta, dar începe să râdă, și apoi nu se mai poate opri. Încearcă să mascheze izbucnirea – când ridică privirea, fata zâmbește și ea. De data asta, e un zâmbet adevărat.

— Te doare când pui întrebările, te doare când asculți, chiar dacă ai mai auzit lucrurile astea. Îmi placi, agent Victor Hanoverian. Fetele tale sunt norocoase că au așa un tată. Oricum, povestea mea se apropie de sfârșit. N-o să mai doară mult.

Sfârșitul verii a adus o schimbare în Grădină. Desmond devenise o prezență constantă. Eram singura pe care o atinsese, dar nu eram singura pe care ajunsese să o cunoască. Tereza vorbea cu el mai mult decât vorbea cu mine, pentru că muzica era atât de importantă pentru ea, o ținea în viață. Chiar și lui Bliss părea să-i placă Desmond, deși nu știu dacă de dragul meu sau nu.

Treptat, fetele au început să se simtă în largul lor alături de el, într-un fel care era imposibil când venea vorba de fratele lui și de tatăl lui. Desmond nu le cerea nimic. Multe din ele renunțaseră la speranța de a fi salvate, așa că erau mai puțin amărâte.

Grădinarul era în al nouălea cer.

Prima dată când vorbisem cu Grădinarul despre Desmond, îmi spusese că mama lui e peste măsură de mândră de el. Am crezut că asta însemna că el nu era la fel de mândru, dar apoi am înțeles că nu era așa. Mereu îl prețuise pe fiul lui mai mic.

Acum, când şi el făcea parte din Grădină, fericirea tatălui era completă. Căderea nervoasă a Terezei a fost singura din vara aceea. Nu fuseseră nici accidente, nici aniversări de douăzeci şi unu de ani, nimic nu reamintise că nu ne putem distra pentru o vreme în cuşca noastră.

Bine, în afară de violurile repetate ale Grădinarului şi ale lui Avery, care ne stricau cheful de a ne bucura de viaţă.

Felul în care Grădinarul se purta cu mine se schimbase. De când eu şi Desmond făcusem sex, mă trata mai degrabă ca pe o fiică, ca pe o noră, ca pe cineva din familie. Nu eram ca Lorraine, nu fusesem exilată la limita afecţiunii lui, dar cumva hotărâse că acum eram a lui Desmond. Cu Avery, împărţea. Cu Desmond, oferea.

Sucit şi defect, nu?

Dar, pentru o vreme, aveam să accept asta, fără să protestez. Dacă aveam vreo speranţă de a-l atrage pe Desmond de partea noastră, nu mă puteam baza doar pe atracţia pe care o simţea faţă de mine. Trebuia să mă iubească pe bune, să fie pregătit să lupte pentru mine, şi asta nu avea cum să se întâmple dacă mă împărţea cu tatăl şi fratele lui.

Grădinarul a desfiinţat până şi camera video din camera mea, pentru că l-a rugat Des, care îi spusese că nu vrea să fie privit de tatăl lui în timp ce face sex. În afară de asta, a spus Des, Grădinarul ştia că el nu avea să mă rănească, din moment ce mă iubea.

Bine, cred că discuţia lor fusese mai masculină şi mai directă, asta era doar versiunea pe care o reconstituise Bliss.

Desmond avea totuşi o parte din tatăl lui, nu putea fi negat. De fiecare dată când îl însoţeam până la uşă, mă trimitea politicos dar ferm departe de acolo, ca să nu văd codul pe care-l tasta.

— Ştii, ar distruge-o pe mama, mi-a zis într-o zi.

Să acţioneze împotriva tatălui său era complicat, înţelegeam asta, dar măcar ne-ar fi putut da şansa să ne salvăm.

— Numele familiei mele, reputaţia, compania... nu pot fi

eu cel care să distrugă asta.

Pentru că un nume înseamnă mai mult decât o viaţă, nu-i aşa? Mai mult decât toate vieţile noastre.

În weekendul de dinainte ca el să se întoarcă la facultate, când se apropia toamna, am avut un concert în Grădină. Desmond a adus nişte boxe şi le-a instalat sus pe stâncă, iar Grădinarul ne-a dat să îmbrăcăm rochii colorate în seara aia, şi a fost atât de demn de milă că ne-am simţit aproape fericite. Eram tot prizoniere, aveam mai departe moartea instalată deasupra capetelor noastre, aşteptând cuminte să împlinim douăzeci şi unu de ani, dar seara aia a fost magică. Toată lumea a râs, a dansat, a cântat, iar Grădinarul şi Desmond au dansat şi ei cu noi.

Avery a stat deoparte bosumflat, pentru că ideea fusese a lui Desmond, pe care îl invidia.

După ce am strâns totul şi fetele s-au retras în camerele lor, Des a adus muzica în camera mea, unde am mai dansat o vreme. Ne-am sărutat. Intimitatea cu el nu era ceva real, dar nu părea să-şi dea seama de asta. Era convins că şi eu îl iubesc. Credea că asta înseamnă fericirea, că aveam o relaţie sănătoasă, stabilă, ceva în jurul căruia să-ţi construieşti viaţa. Ignora de fiecare dată remarcile mele când îi spuneam că fiinţele aflate în cuşcă au vieţi scurte.

Des îşi dorea atât de tare să fie bun.

Când ne-am trântit pe pat, eram ameţită de la sărutările lui, iar el nu se putea opri din râs. Mâinile lui erau peste tot, iar buzele îi urmau aceeaşi traiectorie şi ştiam că râde în timp ce mă sărută. Sexul cu Des nu era intim şi real, dar era amuzant. M-a înnebunit cu acel preludiu, până când l-am răsturnat sub mine. Mi-am muşcat buzele şi l-am ghidat înăuntrul meu. A suspinat, apoi m-a întors pe burtă şi atunci l-am văzut pe Avery.

Stătea în pragul uşii şi se masturba.

— Avery! Ieşi afară!

— Am şi eu la fel de mult drept asupra ei pe cât ai şi tu, a

mormăit Avery.

— Ieşi. Afară!

O mică parte din mine se prăpădea de râs. Din fericire, părticica aia era acoperită de restul, care simţea furie şi disperare. M-am gândit să mă întind după pătură, dar Avery mă mai văzuse goală înainte... Mi-am închis ochii în timp ce ei se certau pe deasupra capului meu pentru că nu voiam să ştiu dacă Avery încă şi-o mai ţinea în mână când schimba impresii cu fratele său mai mic.

Şi pentru că mă temeam să nu izbucnesc în râs.

A apărut imediat şi Grădinarul. Păi, se putea?

— Ce mama naibii se întâmplă? Avery, bagă-ţi-o în pantaloni, ce dracu'!

Mi-am deschis ochii şi l-am văzut pe Avery trăgându-şi grăbit pantalonii, iar pe Grădinar încercând să-i închidă cămaşa. Ca să vezi, toată familia prezentă, în afară de Eleanor. Înjurând, Desmond mi-a întins rochia.

Uneori, gesturile mici sunt cele care contează.

— Vreţi să-mi spuneţi de ce cearta voastră se aude în toată Grădina?, a tunat Grădinarul.

Cei doi fraţi au început să vorbească unul peste altul, dar tatăl lor i-a întrerupt cu un gest.

— Maya?

— Făceam sex cu Des, iar Avery s-a autoinvitat şi el la petrecere. Stătea în uşă şi şi-o freca de zor.

A clipit la auzul limbajului meu direct şi crud, apoi s-a întors spre fiul cel mare, cu o expresie de oroare pe chip:

— Ce naiba e în capul tău?

— De ce a ajuns el să o aibă în întregime? Nu te-a ajutat să aduci aici vreo fată, nu vine cu tine când mergi să le alegi, dar i-o dai pe asta ca pe o mireasă nenorocită şi eu nu mai am voie nici măcar s-o ating?

— Maya, vrei, te rog, să ne scuzi?, a întrebat Grădinarul, după o secundă în care parcă a aşteptat să-i revină glasul.

— Sigur, am răspuns politicos.

Uneori, politețea era o formă a dispreţului.

— Vrei să plec?

— Deloc, asta e camera ta. Desmond, Avery, veniţi cu mine.

Am stat în pat până ce paşii lor s-au îndepărtat, apoi m-am îmbrăcat şi am fugit pe hol până în camera lui Bliss. Stătea pe podea, cu nişte plastilină în faţă, şi cu nişte bucăţi stricate de figurine care arătau de parcă un ursuleţ de pluş tocmai a fost masacrat.

— Ce-a fost gălăgia asta?, m-a întrebat.

M-am întins pe pat şi i-am povestit, iar s-a pornit să râdă isteric.

— Cât crezi că va mai trece până ce-i va interzice complet lui Avery să mai vină aici?

— Nu ştiu dacă o s-o facă, am zis cu regret. Avery e destul de greu de controlat până şi aici. Nu-mi imaginez cum e afară.

— N-o să afli niciodată cum e el afară.

— E adevărat.

— Pot să te întreb ceva personal?, a zis ea.

— Personal în ce fel?

— Îl iubeşti?

Era cât pe ce s-o întreb pe care dintre ei, mai ales că tocmai vorbisem despre Avery, dar mi-am dat seama la timp cât să evit să par o idioată. M-am uitat la lumina roşie a camerei de filmat şi m-am apropiat suficient de ea încât să nu pot fi auzită de altcineva.

— Nu.

— Atunci, de ce faci asta?

— Crezi că un Fluture a evadat?

— Nu. Poate. Un fel de... ah, nu. La naiba, stai aşa. Chiar crezi că o să meargă?!

— Nu ştiu, am suspinat, şi am început să modelez şi eu o bucată de plastilină. E oripilat că este fiul Grădinarului, dar e şi... mândru? Pentru prima dată în viaţă, îşi dă seama că tai-că-su îl apreciază. Asta încă înseamnă pentru el mai mult decât

însemn eu, și e prea speriat să se gândească în termeni de corect și greșit.

— Dacă nu ar fi existat Grădina, dacă l-ai fi întâlnit la bibliotecă sau ceva, crezi că te-ai fi îndrăgostit de el?

— Să fiu sinceră, nu cred că știu ce e acel gen de iubire. L-am văzut la unii oameni apropiați, dar când vine vorba despre mine? Poate nu sunt în stare să o simt.

— Nu-mi dau seama dacă e trist sau înțelept ce spui.

— Ar putea fi ambele, nu văd de ce nu.

Cuplul de peste strada mea se iubea atât de mult, încât venirea pe lume a copilului îi completase, nu îi făcuse să se îndepărteze unul de altul. Rebekah, gazda de la Evening Star, își iubea la nebunie soțul, care era nepotul lui Guilian, și uneori când îi vedeai împreună simțeai că te topești de dragul lor.

De fiecare dată când observam sentimentul ăsta, știam că sunt în prezența a ceva extraordinar, ceva ce nu oricine ajungea să aibă. Sau nu oricine era în stare să recunoască, atunci când avea, și să păstreze.

În plus, sunt prima care recunoaște cât de dificilă sunt, ca om.

— Ești sinceră.

Mi-a luat plastilina frământată din mână și mi-a dat altă bucată, una de un fucsia aprins, care mi-a colorat imediat degetele.

— Nu prea îți mulțumim noi, știi?

— Ce?

— Ai grijă de noi, a spus ea încet, iar ochii albaștri au privit la figurina care i se forma în mâini. Nu ești mămoasă, și ar fi de căcat, oricum, dar ne iubești sincer și ne asculți și intervii pentru noi la Grădinar. În apartamentul lui, când sunteți singuri, știu asta.

— Nu e nevoie să intri în detalii.

— Bine. Dă-mi plastilina și du-te să te speli pe mâini.

Amuzată, am făcut așa cum mi-a zis, apoi m-am întors și m-am așezat lângă ea. Mi-a dat plastilină turcoaz. Am privit

cu atenție la ce făcea și pentru prima dată mi-am dat seama că unele figurine erau negre, altele albe. Câteva păreau perechi. Unele purtau uniforme.

— Faci piese de șah?

— Nazira face douăzeci de ani peste două săptămâni.

Iar eu împlineam optsprezece puțin după asta, dar zilele de naștere în general nu erau aniversate în Grădină. Ar fi părut o bătaie de joc, ca și cum am fi sărbătorit că ne apropiam cu pași repezi de data de expirare, de moarte. Alți oameni se gândesc la aniversările lor și își spun: *Hei, sunt mai matur cu un an!* Noi ne gândeam la propriile aniversări cu un: *Căcat, încă un an ni s-a scurs din puținul rămas.*

— Nu e chiar un cadou de ziua ei, a continuat ea, tristă. E mai mult un dar care vrea să spună îmi pare rău că viața ta e așa de nasoală.

— Un cadou binevenit.

— La un moment nepotrivit, a spus Bliss, căzută pe gânduri. Îl și urăști puțin?

— Puțin mai mult.

— Dacă ne-ar ajuta, și-ar trăda familia.

— În timp ce acum trădează doar decența și încalcă legea, am suspinat.

Mi-a dat altă bucată de plastilină, dar nu aveam chef să mă apuc să fac și eu ce modela ea. Creațiile mele erau praf, în general.

— Bliss, îți garantez că am gândit totul în cele mai mici detalii. E adevărat, pare să nu aibă sens. Dar nimic nu are.

— Așa că mergi înainte cu planul și o să vezi ce se întâmplă pe parcurs.

— Cam da.

— Ștt, vine.

Pe coridor s-au auzit pași, din ce în ce mai zgomotoși, iar o clipă mai târziu Desmond a intrat în cameră și s-a așezat lângă mine pe podea. Ne-a dat fiecăreia câte o portocală.

— Astea sunt piese de șah?

Bliss şi-a dat ochii peste cap şi nu a răspuns. Eu m-am jucat mai departe cu figurinele, iar Desmond şi-a făcut de lucru cu iPod-ul.

Iar portocala aia? A fost prima şi singura dată când am reuşit să-i desprind coaja într-o spirală perfectă.

Eddison revine într-un final cu două pungi în mâini. Dintr-una scoate sticle de suc şi de apă, din cealaltă, nişte chiftele. În timp ce-i întinde fetei o chiftea, scoate şi o mică pungă din buzunar şi o aşază pe masă.

Fata ridică punga şi se holbează la ce este înăuntru.

— Dragonul meu albastru!

— Am vorbit cu cei care cercetează locul, mi-au spus că stânca a protejat camera ta.

Se aşază vizavi de fată şi începe să-şi mănânce şi el chiftelele. Victor se preface că nu l-a văzut roşind.

— După ce termină, o să-ţi pună toate lucrurile într-o cutie. Pe ăsta mi-au dat voie să-l iau acum.

Fata scoate figurina de plastilină şi o mângâie cu tandreţe.

— Mulţumesc, şopteşte.

— Ne-ai ajutat şi tu. Într-un fel.

Pentru o vreme, se lasă tăcerea, cât mănâncă. Fata trebuie să învelească mâncarea în mai multe şerveţele, pentru că este fierbinte, iar mâinile ei sunt atât de rănite. După ce termină, îşi ia dragonul în palme şi îşi împleteşte degetele în jurul lui.

Victor hotărăşte că e rândul lui să fie curajos.

— Ce s-a întâmplat cu Avery?

— Ce vrei să spui?

— L-a pedepsit taică-su?

— Nu, doar au avut o discuţie lungă despre respectarea intimităţii, şi despre cum Fluturii nu erau obiecte care să fie împrumutate, ci fiinţe care trebuiau preţuite. În timp ce-l ascultam pe Des povestind, mi-am amintit uşurată că Avery

primise ordin să nu se mai atingă de mine. Iar Des nu întrebase niciodată ce e cu cicatricea de pe interiorul coapsei. Bănuiesc că, atâta timp cât nu întrebi, îţi poţi ţine capul îngropat în nisip, ca struţul.

— Deci, lucrurile au revenit la normal.

— Dacă se poate spune aşa.

— Dar ceva trebuia să se schimbe.

— A făcut-o. Numele schimbării a fost Keely.

De fapt, schimbarea a venit de la Avery, iar victima lui a fost Keely.

L-am văzut mai puţin pe Desmond după ce a început facultatea. Era în ultimul an şi se concentra pe studiu, dar cu toate astea venea seara şi îşi aducea şi cărţile, ca să învăţăm împreună. Îl ajutam şi pe el, aşa cum o făceam cu Whitney, Amber şi Noemie în apartament. Doar că fără băutură. Bliss ajuta şi ea, râzând de el când greşea ceva.

Bliss se folosea de orice ocazie ca să-l ironizeze.

Avery a înnebunit complet de furie când l-a văzut pe fratele lui atât de bine integrat în Grădină. Cei mai mulţi Fluturi îl plăceau pe Des. El nu le cerea nimic. Le punea uneori întrebări, dar nu obliga pe nimeni să răspundă.

Uneori, voia să le ştie numele adevărate, dar cumva devenise o tradiţie în Grădină să îţi dezvălui numele adevărat numai înainte să mori, în semn de adio. Îi spusesem că Simone fusese cândva Rachel Young, că Lyonette fusese Cassidy Lawrence.

Avery, în timpul ăsta, o mutilase pur şi simplu pe Zara în timpului sexului, aşa că tatăl său îl izgonise pentru o lună întreagă. Zara de abia mai putea să meargă, şi fiecare parte a corpului îi era învineţită. Cineva trebuise să stea lângă ea pentru a o ajuta cu chestiile esenţiale, cum ar fi fost spălatul, mersul la baie, mâncatul.

Lorraine avea ceva cunoştinţe medicale, dar nu putea face

nici ea minuni.

Rănile i s-au infectat. Trebuia fie dusă la spital, fie pusă în vitrină.

Cred că puteți ghici ușor ce a ales Grădinarul.

Pentru prima dată, ne-a spus încă de dimineață ce avea să se întâmple, ca să mai putem petrece o zi întreagă cu ea. I-am mulțumit că ne anunțase, dar o parte din mine se întreba dacă nu era mai bine să se întâmple pe neașteptate, decât să suferim o zi întreagă știind ce avea să urmeze.

Înainte să plece la facultate, Desmond ne-a adus un scaun cu rotile, ca s-o putem plimba pe Zara prin Grădină. A zâmbit tot timpul, m-a sărutat pe obraz, iar Bliss a înjurat cu atâta patimă, încât Tereza a roșit.

— Asta chiar nu știe, așa-i?, a întrebat ea, după ce epuizase obscenitățile. Chiar n-are nicio idee.

— Știe doar că Zara se simte rău.

— E... e... e...

Unele lucruri nu aveau nevoie de traducere.

În acea după-amiază, când Grădinarul se plimba cu soția în grădina exterioară, Zara ne-a strigat.

— Maya? Bliss? Mă puteți plimba puțin pe aici?

Am pus câteva perne în scaunul cu rotile, ca să o așezăm cât mai comod. I-am ridicat piciorul, care o durea cel mai tare și avea osul fisurat.

— Aș vrea o tură pe hol, ne-a îndemnat ea.

— Vrei să-ți alegi locul de veci?, a glumit Bliss, iar Zara a încuviințat din cap.

Era ceva la care nu puteai să nu te gândești. Când aveai să mori, în ce vitrină urma să te pună? Eram aproape sigură pe care o alesese deja Grădinarul pentru mine. Era chiar lângă Lyonette, poziționată în așa fel încât să fie vizibilă din peșteră. Bliss credea că va fi și ea lângă mine. Noi trei, acolo, pe culoar, captive pentru totdeauna, vizibile pentru alte generații de Fluturi care aveau să se minuneze și să se teamă.

Ne-am plimbat încet pe coridor, eu împingând căruțul, iar

Bliss încercând să-i mențină stabile picioarele. Zara ne-a oprit aproape de ușa de la intrare, de unde se simțea un miros de chimicale. Venea dintr-una din camerele pe care nu le văzusem deschise niciodată, absolut niciodată. Pereții erau opaci, iar lângă ușă exista și un tablou cu coduri de acces. Era clar că nu aveam voie înăuntru.

Iar eu încă nu-l văzusem pe Des tastând codul pentru ușa principală.

— Crezi că dacă aș cere codul de aici, mi l-ar da?

— Întreabă-l. În cazul cel mai rău, o să spună nu.

— Dacă ți-aș cere chiar acum să mă ucizi, Maya, ai face-o?

Am studiat vitrina goală, pentru că nu voiam s-o privesc pe Zara și să aflu dacă glumea sau nu. Uneori, putea fi crudă, bătându-și joc de alte fete până ce le făcea să plângă, dar nu glumea prea des.

— Bănuiesc că nu sunt o prietenă atât de bună, am zis într-un final.

Bliss nu a spus nimic, nevrând să intervină.

— Crezi că va durea?

— El spune că nu doare.

— Și tu îl crezi?

— Nu, am suspinat, și m-am sprijinit de o vitrină. Cred că nu are habar. Că vrea să creadă și el că nu există durere.

— Cum crezi că va fi ea?

— Cine?

— Următorul Fluture.

Zara și-a dat capul pe spate ca să mă poată privi cu ochii ei mari, căprui.

— Nu a mai fost la vânătoare de mult timp. De când cu Tereza. A fost atât de fericit că Desmond e aici, încât nu a mai simțit nevoia.

Uneori, după ce o fată murea, el nu ieșea imediat să caute o alta. Aștepta să moară și următoarea. Erau situații în care se întorcea cu o fată, alteori cu două, deși nu mai venise cu două de când eram eu în Grădină. Devenise un chin fără sens

să încerc să-mi dau seama care erau motivațiile lui.

Încă mai stăteam acolo toate trei, când Lorraine a ieșit din camera ei ca să pregătească cina. A părut speriată la început, când a dat peste noi. Și-a dus mâna la părul șaten încărunțit pe care încă îl mai purta ridicat, așa cum îi plăcea Grădinarului. Deși el nu-i arunca nicio privire, nu comenta nimic legat de înfățișarea ei, Lorraine tot mai voia să-i facă pe plac. A aruncat o privire la Zara, la cât de palidă era, apoi s-a uitat la vitrina goală.

Ochii Zarei s-au îngustat.

— Îți dorești să fii acolo, Lorraine?

— Nu sunt nevoită să-ți ascult aberațiile, i-a răspuns femeia.

— Știu cum ți-ai putea îndeplini visul.

Suspiciunea, dar și speranța au înflorit în ochii spălăciți ai lui Lorraine.

— Știi?

— Mda. Să faci o magie și să devii cu treizeci de ani mai tânără. Sunt convinsă că atunci s-ar bucura să te ucidă și să te pună în vitrină.

Lorraine a devenit brusc rigidă și a trecut de noi, pocnind-o pe Zara peste picior. Lovitura i-a provocat un țipăt de durere.

— O s-o trimit pe Danelle să te ajute să te întorci în cameră, a spus Bliss.

— De ce, unde..., am început s-o întreb, dar m-am oprit. Ok. Perfect. Trimite-o pe Danelle.

Zara și cu mine am urmărit-o alergând pe culoar, în urma lui Lorraine.

— Ce crezi că vrea să facă?, m-a întrebat ea.

— Nu cred că vreau să știu.

Câteva minute mai târziu, nu doar Danelle, dar și o Marenka confuză au venit pe hol să ni se alăture.

— Știți ce vrea Bliss să facă?, a întrebat Marenka.

— Nu, am răspuns eu și Zara.

— Deci n-aveți idee de ce a împrumutat foarfeca mea, a murmurat Marenka.

Danelle a atins cu blândețe scaunul cu rotile.

— Vrei să te plimbi prin Grădină? Sau să te duc înapoi în cameră?

— În cameră, a mormăit Zara. Cred că am nevoie de încă un analgezic.

Am ajutat-o toate să ajungă în pat, i-am dat un pahar cu apă și o pastilă care să-i calmeze durerile. Apoi, în cameră a intrat Bliss, ținând mâinile la spate și având un rânjet de satisfacție pe față.

Doamne, nu voiam să știu ce însemna asta.

— Am un cadou pentru tine, Zara, a anunțat ea, entuziasmată.

— Capul lui Avery pe o tavă de argint?

— Pe aproape.

A aruncat un obiect pe pat. Zara l-a ridicat ca să-l privească de aproape, apoi a izbucnit în râs.

— Asta e coada împletită a lui Lorraine?

— Bucură-te de ea!

— Crezi că o pot lua cu mine?

Danelle a studiat-o atentă.

— Cred că ți-am putea-o prinde în păr ca pe niște extensii.

— Sau ca o coroană.

Fiecare fată care a venit în camera ei a avut o sugestie de făcut și ne-am dat seama că toată lumea o disprețuia pe Lorraine, fiindcă nimeni n-a compătimit-o că rămăsese fără păr.

Când a venit ora cinei, ne-am adus toate farfuriile pe tăvi în camera Zarei și ne-am înghesuit pe jos, ba chiar unele au stat și în baie.

Adara a ridicat paharul cu suc.

— Pentru Zara, care poate scuipa coji de semințe mai departe decât oricine altcineva.

Am râs toate, chiar și Zara, care a ridicat și ea paharul cu apă, drept răspuns la toast.

Nazira a fost cea care s-a ridicat pe urmă, iar noi ne-am ținut răsuflarea, pentru că Nazira și Zara se înțelegeau cam la fel de bine pe cât o făceau Avery și Desmond.

— Pentru Zara, care poate fi uneori o scorpie, dar e scorpia noastră.

Zara i-a trimis un pupic.

Era o chestie bolnavă. Cred că toate fetele știam asta. Era greșit, pervers, defect, și cu toate astea ne făcea să ne simțim mai bine. Una câte una, ne-am ridicat și am spus ceva în onoarea Zarei, unele fiind serioase, altele glumețe, și au curs și multe lacrimi, e drept că nu ale mele. Poate că avusese dreptate Grădinarul, poate ajutase că știusem dinainte.

Când mi-a venit rândul, m-am ridicat cu paharul meu plin cu apă.

— Pentru Zara, care ne părăsește prea devreme, dar care va fi ținută minte așa cum își dorește ea. Pentru restul vieților noastre.

— Fie ele cât de scurte, a completat Bliss.

Cât de defecte eram dacă am început să râdem?

După ce toate fetele au terminat, Zara a ridicat din nou paharul ei:

— Pentru Zara, a spus ea. Pentru că acum, când Zara moare, Felicity Farrington se va putea odihni în sfârșit în pace.

— Pentru Zara, am spus toate și am băut.

Când a venit Grădinarul, nu avea o rochie la el, dar îl avea alături pe Des. A zâmbit când ne-a văzut pe toate adunate la un loc.

— E timpul, doamnelor.

Încet, încet, am sărutat-o toate pe Zara, ne-am adunat farfuriile și am ieșit. Grădinarul a depus un sărut pe obrazul fiecăreia. Eu am rămas la urmă, încă așezată pe pat și ținând-o de mână. Coada grizonantă a lui Lorraine îi fusese prinsă în păr.

— Pot să mai fac ceva?, i-am șoptit.

A băgat mâna sub pernă și a scos un exemplar jumulit și

mâzgălit din *Visul unei nopți de vară*.

— Îmi plăcea mult teatrul când eram la școală, mi-a șoptit. Când am fost răpită din parc, mă întâlneam cu prietenii pentru repetiții. Mi-am petrecut trei ani pregătind o piesă pe care n-o voi mai regiza niciodată. Crezi că tu și Bliss... ați putea pune la cale o lectură pentru toată lumea, aici? Ceva în memoria mea?

Am luat cartea și am dus-o în dreptul inimii.

— Promit.

— Ai grijă de fata care va veni și încearcă să nu mă vizitezi prea mult, bine?

— Ok.

M-a strâns într-o îmbrățișare. Părea calmă, dar am simțit-o tremurând. Am lăsat-o să mă țină în brațe cât a simțit nevoia, și când în final a tras aer adânc în piept și s-a desprins de mine, am pupat-o pe obraz.

— De abia te-am întâlnit, Felicity Farrington, dar te iubesc și n-o să te uit niciodată.

— Cred că e tot ce-mi pot dori, a râs ea. Îți mulțumesc din suflet pentru tot. Ai ușurat lucrurile mereu.

— Mi-aș dori să fi putut face mai mult.

— Faci atât cât poți. Restul depinde de ei.

A făcut un semn spre cei doi bărbați care stăteau în prag.

— Bănuiesc că o să mă revezi în vreo două zile.

Vitrina unde avea să fie, cel mai probabil, era ascunsă sub plante agățătoare, așa că i-am zis:

— Vei fi aproape ascunsă vederii.

Am ieșit din cameră, ținând cartea strâns în mână.

Grădinarul s-a uitat la coada din părul Zarei care evident nu era a ei, apoi m-a privit pe mine.

— Lorraine a plâns. Spune că Bliss a atacat-o.

— E doar păr, i-am zis și l-am privit în ochi. Ea nu face parte din familia ta. Nu suntem obligate să-i tolerăm mizeriile.

— O să discut cu ea.

Mi-a sărutat grăbit obrazul și s-a dus spre Zara, dar

Desmond a rămas în urmă, încruntat, cu o privire încurcată.

— E ceva ce-mi scapă?, a zis, încet.

— Prea multe.

— Realizez că o să vă fie dor de ea, dar va fi bine îngrijită şi o să se refacă.

— Terminã.

— Maya...

— Nu. Habar n-ai. Ar fi trebuit să te prinzi, ai văzut destul încât... Mă rog. Nu-mi spune tu mie că o să fie bine. Nu-mi spune nimic.

Avery era întâiul născut al Grădinarului, dar, când venea vorba despre chestiile importante pentru el, Desmond era moştenitorul.

Şi, în curând, aveam să aflăm pe pielea noastră dacă era un fiu devotat.

Am aruncat o privire spre Zara, dar Grădinarul se aşezase în faţa ei. L-am ignorat apoi pe Des şi figura lui rănită şi am plecat.

Mi-am dus tava în bucătărie, unde am văzut o Lorraine plânsă şi aproape cheală. Am refuzat invitaţia unor fete de a sta cu ele şi m-am întors singură în camera mea. La vreo jumătate de oră după, pereţii au coborât. Zara era mult prea rănită pentru a-l mai bucura pe răpitorul nostru cu o ultimă partidă de sex, şi mai era şi Desmond pe acolo. M-am încovrigat pe pat, am deschis cartea Zarei şi am citit toate notiţele de pe margini. Cred că am reuşit să o cunosc pe Felicity Farrington un pic.

Pe la trei dimineaţa, peretele opac care îmi bloca mie accesul spre coridor s-a ridicat. Doar acel perete – ceilalţi au rămas la locul lor. Am închis cartea, aşteptându-mă să-l văd pe Grădinar în pragul uşii, cu o mână pe curea şi cu ochii plini de nerăbdare şi dorinţă.

Dar acolo era Desmond, cu ochii lui verzi bântuiţi de umbre, aşa cum nu-l văzusem de câteva luni bune. S-a sprijinit de perete şi am văzut că picioarele îi tremurau.

M-am ridicat de pe pat să-l întâmpin. A făcut câțiva pași împleticiți prin cameră, apoi a căzut în genunchi. Și-a îngropat fața în palme. În jurul lui se răspândea un miros chimic, acrișor, pe care-l simțeam aproape de fiecare dată când mă apropiam de ușa principală, acolo unde erau plantele agățătoare și camerele în care nu aveam voie să intrăm.

Au trecut vreo zece minute până să spună ceva, iar când a făcut-o, vocea îi tremura și era răgușită.

— A promis că vom avea grijă de ea.

— Da.

— Dar el... el...

— I-a curmat suferința și i-a împiedicat decăderea, am recitat eu lecția pe care o știam.

— ...a ucis-o.

Iată, nu era întru totul copia fidelă a tatălui său.

M-am dezbrăcat și m-am așezat în fața lui, încercând să-i desfac cămașa. S-a ferit.

— Te duc să faci duș – duhnești ca naiba.

— Formaldehidă, a mormăit.

M-a lăsat să-l dezbrac, apoi ne-am împleticit împreună până în cabina de duș, iar eu am dat drumul apei calde să curgă peste corpul lui. Nu a fost nimic sexual. Era ca și cum le îmbăiam pe fiicele Sophiei, când erau pe jumătate adormite. L-am spălat cu gelul meu de duș și cu șamponul meu, ambele cu aromă de fructe, și într-un final am reușit să îndepărtez acel miros straniu.

L-am înfășurat în prosoape, iar hainele lui le-am împins afară din cameră, pe coridor. Îi curgeau mereu lacrimile și trebuia să-l șterg constant cu prosopul pe față.

— I-a injectat un somnifer, a șoptit el. Am crezut că o vom duce afară la mașină, dar în loc de asta a deschis ușa unei camere despre care nu știam că există. Odată ce a adormit, a îmbrăcat-o într-o rochie portocalie cu galben și a așezat-o pe masa de îmbălsămare, apoi a luat niște instrumente și un cablu și...

— Te rog, nu-mi spune.

— Nu, trebuie să-ţi spun, fiindcă îţi va face şi ţie acelaşi lucru într-o bună zi, nu-i aşa? Ăsta e felul în care reuşeşte să vă *păstreze*, îmbălsămându-vă cât sunteţi încă vii. A stat acolo şi mi-a explicat toţi paşii. Se gândea că poate o voi face şi eu cândva. Iubirea e mai mult decât plăcere, mi-a zis. Iubirea presupune să faci şi... lucrurile dificile, a zis. A mai pomenit de...

— Vino încoace, tremuri.

M-a lăsat să-l aşez în pat şi să-l învelesc, iar eu m-am aşezat lângă el, deasupra păturii.

— A spus că dacă iubeşti pe cineva, trebuie să faci totul cu mâna ta.

— Des...

— Mi le-a arătat şi pe celelalte. Eu... crezusem că le-a lăsat să plece de unde veniseră! Nu mi-am dat seama...

A avut o cădere psihică îngrozitoare. Plângea cu suspine care zguduiau patul. Şi încă nu ştia tot adevărul. Credea că doar fetele bolnave erau omorâte. Nu ştia nimic despre pragul de vârstă de douăzeci şi unu de ani.

Nu puteam să-i spun chiar atunci, în starea în care era. Aveam nevoie de el curajos, nu dărâmat.

Deşi nu eram convinsă că va fi vreodată curajos.

— Şi-a ales singură vitrina, a continuat el. Tata m-a pus să o duc până acolo, mi-a explicat cum trebuie s-o aşez, cum să închid cuşca de sticlă şi să torn răşina înăuntru. Înainte să o închidă pentru totdeauna acolo, el a... a...

— A sărutat-o de rămas bun?

A dat din cap că da.

— I-a spus că o iubeşte!

— Aşa cum înţelege el iubirea, chiar o iubeşte.

— Cum de poţi suporta să fii în apropierea mea?

— Uneori nu pot, am recunoscut eu. Îmi spun că tu nu ştii totul, că încă nu ai habar ce fac tatăl şi fratele tău, şi doar aşa pot continua să mă uit la tine. Dar tu...

— Te rog, spune-mi.

— Eşti un laş. Ştii cât de greşit este că suntem ţinute aici. Ştii că treaba asta încalcă legea, ştii că ne violează şi acum ştii şi că ne ucide. Unele dintre fete au familii care le caută. Ştii că e greşit, dar nu faci nimic. Ai promis că vei încerca să fii curajos pentru mine, dar n-ai făcut-o. Şi nici nu mai cred că o vei face.

— Să afle despre asta... să iasă totul la lumină... ar ucide-o pe mama.

Am ridicat din umeri.

— Să nu faci nimic mă va ucide pe mine. Laşitatea poate că este o stare naturală, dar în cele din urmă e o alegere. În fiecare zi în care ştii totul despre Grădină şi nu anunţi poliţia sau nu ne laşi să plecăm, e ca şi cum ai face aceeaşi alegere iar şi iar. Aşa stau lucrurile, Desmond, nu te mai preface.

A început din nou să plângă, sau poate nu se oprise niciodată.

Şi-a petrecut restul acelei dimineţi în patul meu, iar când soarele a răsărit, şi-a adunat hainele de pe culoar şi a plecat încetişor.

Săptămâni întregi după asta n-a mai vorbit cu mine şi a venit în Grădină o singură dată: să o vadă pe Zara după ce răşina s-a întărit. Pereţii se ridicaseră, iar realitatea care fusese oarecum uitată pe durata verii ne lovise din nou în piept. Eram Fluturi, iar scurtele noastre vieţi aveau să sfârşească în vitrine.

— Stai aşa, ai spus că lucrurile s-au schimbat odată cu venirea lui Keely, o întrerupe Eddison.

— Da, aşa am spus. Ajung şi acolo.

— Aha.

Mângâie dragonul albastru şi trage aer în piept.

— Keely a venit acum patru zile.

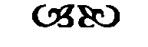

Mi-a luat ceva să-mi țin promisiunea făcută Zarei. Când i-am cerut voie Grădinarului, el a propus să avem nu doar o lectură, ci să punem în scenă piesa, dar să fie făcută cum trebuie. Ne-a comandat costume, iar lui Bliss i-a cerut să se ocupe de decor. Am primit roluri – unele dintre fete habar nu aveau cum ar trebui jucată o piesă și le era greu să se obișnuiască cu dialogurile stranii.

Timp de aproape doi ani am trăit alături de Noemie, care se plimba prin apartament în chiloți, recitând solilocvii, în timp ce se spăla pe dinți. Da, se spăla pe dinți, așa că recitatul naibii ținea la nesfârșit.

Când s-a lăsat seara, Grădinarul a pus-o pe Lorraine să pregătească un fel de banchet în Grădină, de-o parte și de alta a pârâului. Ne-au adus niște scaune ciudate, ceva între jilțuri și fotolii care se modelau, toate în culori aprinse, și am primit rochii lungi, care nu ne mai lăsau aripile de pe spate descoperite. Măcar era o schimbare. Eu am primit una verde, cu mici accesorii roz.

Ne-au dat și coroane, pe care le făcuse Bliss.

Cele mai multe dintre noi ne-am lăsat părul desfăcut, pentru că măcar o dată puteam face asta.

Pregăteam piesa pentru Zara, în amintirea ei, dar Grădinarul o transformase în ceva de sine stătător. Bănuiesc că el credea că vrem să ne dăm în spectacol ca să-l impresionăm. Bărbatul ăla avea un talent infinit în a vedea doar ceea ce voia să vadă.

Nici măcar nu observase că biata Lorraine purta perucă, încercând zadarnic să fie frumoasă pentru el.

Îl convinsese și pe Desmond să vină.

Grădinarul fusese nedumerit de reacția pe care o avusese fiul său după moartea Zarei – era uimit că Desmond vedea lucrurile diferit. Considera că ceea ce făcuse tatăl lui era crimă. Chiar și așa, nu luase atitudine.

La sfârșitul primei săptămâni în care Desmond lipsise din Grădină, tatăl venise în camera mea, într-o dimineață înainte

de micul dejun.

— Desmond pare tulburat. V-ați certat?

Am căscat.

— Nu se poate obișnui cu ceea ce i s-a întâmplat Zarei.

— Dar Zara e bine. Acum nu mai suferă.

Părea confuz, în cel mai sincer mod posibil.

— Când ai spus că vei avea grijă de ea, a crezut că o vei duce la spital.

— Asta ar fi fost o prostie. S-ar fi pus atâtea întrebări.

— Tot ce fac e să-ți traduc cum stau lucrurile.

— Da, desigur. Mulțumesc, Maya.

Sunt convinsă că fuseseră multe discuții între cei doi următoarele săptămâni. Desmond s-a prezentat la piesa de teatru arătând groaznic, ca și cum nu mai dormise de o veșnicie. Probabil avusese o prezentare la facultate, pentru că purta sacou și cravată. Cămașa îi era desfăcută, nodul cravatei slăbit, dar tot arăta dichisit ca pentru un eveniment special, care sigur nu avea legătură cu Grădina.

Nu reușea să ne privească în ochi pe niciuna, cu atât mai puțin pe mine. I-am povestit lui Bliss ultima mea discuție cu el, iar Bliss a spus că am fost mai amabilă decât ar fi fost ea, dacă era în locul meu.

Piesa a ieșit bine, prima parte, cel puțin. A fost pentru prima dată când am simțit cuvintele spuse. Bliss a jucat-o pe Hermia și, la un moment dat, când trebuia să ne certăm, chiar m-a îmbrâncit peste pârâu, făcându-l pe Grădinar să izbucnească în râs.

În timpul unei replici a Marenkăi, ușa de la intrare s-a deschis cu zgomot și a intrat Avery. Marenka s-a oprit și s-a uitat la mine, așteptând să-i spun dacă să continue sau nu. Neam oprit toate și l-am privit pe Avery alergând în mijlocul Grădinii, strigându-i pe Grădinar și pe Desmond.

— Am adus una nouă!, a strigat Avery, și a aruncat pe nisip ceva ce cărase pe umăr. Eu am găsit-o, eu am prins-o! Uite, tată! Am luat-o pentru tine!

Grădinarul era prea ocupat să-l privească pe fiul său cel mare, aşa că m-am lăsat pe vine şi am dat la o parte pătura care o acoperea. Îmi tremurau mâinile. Câteva fete au ţipat când au văzut ce era acolo.

Oh, la naiba, oh, să dea dracii, oh, căcat.

Fata învelită în pătură nu ajunsese nici măcar la pubertate. Pe faţă avea sânge închegat, iar pielea albă şi frumoasă i se învineţise în multe locuri. Am tras pătura complet de pe ea şi am văzut că şi pe corp avea zgârieturi şi vânătăi. Pe interiorul pulpelor avea mult sânge uscat. La naiba, chiloţii ei erau cu imprimeu de copii, genul care nu se fac nici pentru adolescente. Era micuţă, drăgălaşă, cu părul arămiu şi foarte, foarte tânără. Am înfăşurat-o la loc în pătură şi am ţinut-o în braţe.

— Avery, a şoptit Grădinarul, neliniştit şi el, ce naiba ai făcut?

Eu nu-mi doream sub nicio formă să iau parte la acea conversaţie. Danelle m-a ajutat să mă ridic, ţinând faţa în braţe. Ea i-a sprijinit capul.

— Bliss, ne dai rochia ta care are spatele acoperit?

A încuviinţat şi a fugit în camera ei.

Eu şi Danelle ne-am îndreptat cu fetiţa spre camera mea, unde am dezbrăcat-o de hainele sfâşiate şi am spălat-o. Am insistat pe coapsele pline de sânge şi pe părţile intime, încercând să înlătur fluidele care o acopereau şi bucăţile de ţesut rupt. Danelle a vomitat în toaletă.

— Nu are nici măcar păr pubian, a şoptit ea.

Nu avea păr nici la subraţ, nu avea sâni, nu avea şolduri. Cu siguranţă, era doar un copil.

Danelle a ridicat-o, ca să-i pot spăla şi părul. Cam pe atunci a venit şi Bliss cu rochia – singura care ar fi putut să se apropie de mărimea ei, deşi chiar şi aceasta îi era largă. Am uscat-o, am îmbrăcat-o şi am aşezat-o pe patul meu.

— Acum, că e aici, crezi că ei vor...

Nici măcar Bliss nu şi-a putut duce ideea până la capăt.

Am scuturat din cap, privind mâinile fetei. Câteva unghii

i se rupseseră din carne. Probabil că se luptase.

— N-o vor atinge.

— Maya...

— *Nu* o s-o atingă.

Un urlet s-a auzit în Grădină, și cu toate ne-am cutremurat. Câteva fete au năvălit speriate în camera mea, până când a trebuit să le cer să iasă, eram prea înghesuite. Nu aveam idee când urma să se trezească copilul și îmi imaginam ce speriată avea să fie, așa că nu avea nevoie de douăzeci de tipe care să se holbeze la ea. Doar Danelle și Bliss au rămas. Danelle rămăsese în spatele patului, pentru ca fata să nu dea cu ochii de ea când avea să se trezească și să se sperie de tatuajul ei de pe chip.

E drept că, din camera mea, puteai zări o parte din Lyonette. Bliss a încercat să o mascheze cu draperia. Încă îi mai vedeai părul, curbura spinării, dar trebuia să o privești atent ca să-ți dai seama că e o femeie moartă.

Apoi am așteptat.

Bliss a adus apă și aspirine, care aveau s-o ajute cu durerile de cap provocate de somnifere. Nu era mare lucru, dar măcar atât puteam face.

Pe urmă, a venit și Grădinarul în prag. S-a uitat la draperia trasă, la fata din pat, apoi a băgat mâna în buzunar. A scos o telecomandă și, în câteva secunde, pereții au coborât, ascunzând fetele din vitrine.

— Cum se simte?

— Nu și-a revenit, am spus, tăios. A fost violată, lovită cu brutalitate în cap, și are o grămadă de alte cicatrici.

— Avea ceva la ea care îi dezvăluia numele? Sau vreun indiciu de unde a fost luată?

— Nu.

M-am ridicat și am mers până la el.

— Nimeni n-o atinge!

— Maya...

— Nu. Nimeni n-o s-o atingă. Fără aripi de data asta, fără sex, fără nimic. E un copil.

Spre surprinderea mea, a acceptat.

— Ți-o las ție în grijă.

Danelle și-a dres vocea și a spus:

— Domnul meu, încă nu s-a trezit – nu ar putea fi dusă undeva? Să fie lăsată la un spital? Nu va ști nimic.

— Nu am încredere că nu l-a văzut pe Avery, a spus el. Trebuie să rămână aici.

Danelle și-a mușcat buzele și și-a ferit privirea.

— Cred că e mai bine dacă pleci, i-am spus Grădinarului. Nu avem idee când se va trezi. Mai bine să nu vadă bărbați prin preajmă.

— Sigur, da. Îmi veți spune dacă are nevoie de ceva?

— Are nevoie de maică-sa și să i se dea virginitatea înapoi, a izbucnit Bliss. Are nevoie să fie acasă, în siguranță.

— Bliss.

A pufăit, dar a tăcut, după ce am avertizat-o.

— Îmi vei spune tu, mi-a zis, apoi s-a întors și a plecat.

După puțin timp a apărut și Desmond, cu aceeași privire rănită pe care o avusese și mai devreme.

— O să fie bine fata?

— Nu, am zis, brutal. Dar va supraviețui.

— Țipătul ăla de mai devreme... Tata l-a bătut pe Avery cu o nuia.

— Grozav, asta o va face să se simtă mult mai bine, a pufnit Bliss. Ia mai du-te dracu'.

— Ce i-a făcut Avery?

— Tu ce crezi? Că i-a strâns mâna?

— Desmond.

Nu am continuat până ce nu s-a uitat la mine.

— Ăsta este fratele tău, dar asta e ceea ce faceți voi trei, așa că ar fi mai bine să nu fii aici, acum. Știu că momentan te detești și vrei să faci să fie bine, dar nu vreau niciun bărbat în preajma acestui copil. Trebuie să pleci.

— Dar nu eu am rănit-o!

— Da ba, și tu!, am izbucnit. Ai fi putut să împiedici asta!

Dacă te-ai fi dus la poliție, dacă ne-ai fi eliberat pe noi ca să mergem la poliție, Avery nu ar fi fost liber s-o răpească, s-o violeze, nu ar fi adus-o aici ca să i se repete asta la infinit, până ce va fi omorâtă prea tânără. Ai permis să se întâmple asta, Desmond, așa că și tu ai rănit-o. Dacă nu poți face nimic ca s-o ajuți, du-te naibii de aici.

M-a privit șocat și palid. Apoi s-a întors și el și a plecat.

Cum era posibil ca un copil să valoreze mai puțin decât un nume? Cum de puteau viețile noastre să valoreze mai puțin decât o reputație?

Bliss s-a uitat lung după el, apoi mi-a întins mâna.

— Crezi c-o să se întoarcă?

— Nu-mi pasă.

Era și adevărat, în cea mai mare parte. Mă simțeam atât de obosită. Nu mai aveam energie să mă gândesc la inutilitatea lui Desmond.

Cam pe la două dimineața, fata și-a recăpătat cunoștința. A început să plângă, în timp ce simțea cu siguranță toate durerile din corp. M-am așezat pe pat și am strâns-o ușor de mână.

— Ține-ți ochii închiși, i-am spus cu o voce liniștitoare, pe care o deprinsesem de la Lyonette.

Nu mă mai străduisem la fel de mult în trecut, dar fata asta avea nevoie să fiu blândă și curajoasă pentru ea.

— O să-ți pun ceva umed pe față, ca să nu te mai doară atât de tare.

Danelle mi-a întins materialul.

— Unde... Ce...

— O să ajungem și acolo, promit. Poți înghiți o pastilă?

A început să plângă.

— Te rog, nu mă droga! O să fiu cuminte, promit, n-o să mă mai lupt!

— E doar aspirină, nimic altceva, jur. Te va ajuta puțin cu durerea.

M-a lăsat să-i pun pastilele pe limbă și a băut puțină apă.

— Tu cine ești?

— Mă cheamă Maya. Am fost răpită de aceiași oameni care te-au răpit pe tine, dar nu-i voi lăsa să-ți mai facă rău. Nu te vor atinge.

— Vreau să merg acasă.

— Știu, i-am șoptit. Știu că vrei. Îmi pare rău.

I-am potrivit materialul mai bine pe ochi.

— Te rog, lasă-mă să văd!

Am dat la o parte bucata de rochie, iar ea și-a mijit ochii, deranjată de lumină. Avea ochii de culori diferite, unul gri, celălalt albastru.

— E mai bine așa?

— Mă doare, s-a plâns, și din ochi i-au curs lacrimi mari.

— Știu, scumpo. Știu.

S-a așezat cu capul în poala mea și mi-a înconjurat mijlocul cu brațele ei subțiri.

— Vreau la mama!

M-am așezat deasupra ei, ca și cum aș fi fost un scut care o putea apăra.

— Îmi pare rău.

Jillie a Sophiei ar avea unsprezece ani acum. Cam atât avea și fetița asta. Să mă gândesc la Jillie m-a durut nespus. Fata asta părea atât de fragilă și de distrusă — nu mi-o puteam imagina pe vesela și îndrăzneața Jillie așa.

A plâns până ce a adormit. Când s-a trezit, câteva ore mai târziu, Bliss ne-a adus tuturor fructe.

— Lorraine n-a pregătit micul dejun, ne-a spus mie și lui Danelle. Cică a stat în bucătărie toată noaptea, uitându-se fix la pereți. Zulema și Willa mi-au spus.

Am luat o banană și m-am așezat din nou lângă copilă.

— Uite, probabil că ți-e foame.

— Nu prea, a spus.

— Ești încă în șoc, dar încearcă să mănânci, oricum. Potasiul îți va ajuta mușchii să nu mai fie atât de încordați și dureroși.

A suspinat, dar a luat banana și a mușcat puțin.

— Ea e Bliss. Și ea e Danelle. Ne poți spune cum te cheamă?

— Keely Rudolph, ne-a răspuns. Locuiesc în Sharpsburg, Maryland.

Cu o eternitate în urmă, Guilian spusese și el ceva despre Maryland.

— Keely, crezi că poți fi curajoasă? Pentru mine?

Lacrimile i s-au adunat iarăși în ochi, dar a încuviințat, draga de ea.

— Keely, locului ăsta îi spunem Grădina. Un bărbat și cei doi fii ai săi ne-au răpit și ne țin aici. Se asigură că avem mâncare și haine, că avem ce ne trebuie. Dar nu ne lasă să plecăm. Îmi pare atât de rău că ai fost răpită și adusă aici, dar nu pot schimba asta. Nu pot promite că-ți vei revedea casa sau familia.

I-am pus un braț pe umeri și am tras-o spre mine.

— Știu că e greu. Nu o spun doar așa, știu pe pielea mea. Dar îți promit că o să am grijă de tine. N-o să-i las să te răneas-că. Suntem ca un fel de familie aici, noi, cele răpite. Uneori ne certăm, nu ne plăcem unele pe altele întotdeauna, dar suntem o familie și avem grijă de noi.

Bliss mi-a zâmbit strâmb. Chiar dacă nu știa totul despre mine, avea o idee că eu nu trecusem printr-o experiență feri-cită cu propria mea familie.

Dar, cu colegele mele de apartament, începusem să învăț ce era o familie. Și continuasem să învăț și aici. Eram o familie sucită, dar totuși o familie.

Keely s-a uitat la Danelle, apoi s-a tras și mai înspre mine.

— De ce are un tatuaj pe față?, a șoptit.

Danelle a îngenuncheat în fața patului și i-a luat mâinile în ale ei.

— Mai e ceva pentru care va trebui să-ți aduni tot curajul, a spus cu blândețe. Vrei să-l auzi acum sau mai târziu?

Fata s-a uitat la mine, mușcându-și buzele.

— Tu alegi, i-am spus. Acum sau mai târziu. Dacă ajută la ceva, îți promit că n-o să ți se întâmple ție.

— Atunci, spune-mi acum.

— Bărbatul care ne ține prizoniere... îi spunem Grădinarul, a zis Danelle, cu simplitate. El ne vede pe noi ca pe niște Fluturi din Grădina lui, și ne tatuează aripi pe spate, pentru că asta îl ajută să intre în rol. Când am fost adusă aici, am crezut că dacă îl voi face să mă placă mai mult decât pe celelalte fete, mă va lăsa să plec acasă. Am greșit, dar nu mi-am dat seama imediat. El mi-a tatuat aripi pe față, ca să le arate celorlalte că îi eram supusă.

Keely m-a privit.

— Și tu ai aripi?

— Da. Pe spate.

Bliss a dat și ea din cap.

— Dar nu-l vei lăsa să-mi facă asta și mie?

— Nu-l voi lăsa să te atingă deloc.

După-amiaza, am scos-o în Grădină. Bliss a mers înainte ca să le avertizeze pe fete. În mod obișnuit, celelalte se țineau departe, până ce fata nouă se obișnuia cu locul și cu ideea. Dar Keely era diferită. Fiecare fată, în afară de Sirvat, a venit pe rând și i s-a prezentat, în cel mai blând mod posibil, și i-a promis că o va apăra.

Marenka s-a lăsat în genunchi și i-a dat voie lui Keely să-i atingă aripile pictate cu alb și maro pe față, ca să nu se mai sperie de ele.

— O să mă mut eu în altă cameră, ca să o poți avea pe cea de lângă Maya, i-a spus Marenka. O poți chema oricând te simți singură sau ți se face frică.

— Mu... mulțumesc, a îngăimat fata.

Lorraine s-a ridicat cât să poată înjgheba un prânz rece pentru noi, deși a plâns în tot timpul cât a pregătit mâncarea. Îmi doream să cred că își dăduse în sfârșit seama ce fel de om era Grădinarul, că era oripilată că un copil fusese răpit și adus aici, că era în sfârșit scârbită că invidiase fetele ucise. Chiar îmi doream să cred că mai avea ceva bun în suflet. Dar nu reușeam. Cred că era supărată din egoism. Poate fiindcă își

cumpărase perucă și el nu remarcase, poate fiindcă Bliss nu fusese pedepsită că îi tăiase părul, o făcuse să-și dea seama că Grădinarul nu avea s-o iubească.

Ne-am luat mâncarea și ne-am urcat pe stâncă, unde soarele ne încălzea pielea și unde era liniște. Keely nu prea voia să mănânce, dar a făcut-o de gura noastră. Apoi l-a văzut pe Desmond venind spre noi și s-a ascuns după mine. Bliss și Danelle s-au așezat de-o parte și de alta a ei.

Desmond nu era o amenințare, dar era bărbat.

S-a oprit la distanță, s-a așezat în genunchi și și-a desfăcut larg brațele.

— N-o să te rănesc, i-a zis încet. N-o să te ating sau să mă apropii prea mult de tine.

— De ce ești aici?, l-am întrebat.

— Ca să-i aflu numele și de unde vine. Apoi să fac ceea ce e corect.

Am încercat să cobor de pe stâncă, dar Keely m-a strâns tare în brațe.

— E ok. Merg doar să vorbesc cu el. Poți rămâne aici cu Bliss și Danelle.

— Dacă o să-ți facă rău?, a spus ea.

— N-o să-mi facă. El e mai puțin rău. O să mă întorc imediat, și mă poți vedea tot timpul de aici, de sus.

Mi-a dat drumul, neîncrezătoare, apoi s-a atârnat de Danelle.

Am trecut de Desmond, iar el a venit după mine. A rămas un pic înapoia mea și și-a îndesat mâinile în buzunare.

— Ce crezi că faci?

— Ce e corect, a răspuns. O să chem poliția, dar trebuie să-i știu numele.

— De ce acum? Știi de aproape șase luni de Grădină.

— Câți ani are?

Mi-am întors capul să o privesc pe fată.

— Era cu prietenele la mall, își aniversa cei doisprezece ani de abia împliniți.

Desmond a înjurat.

— Am încercat din răsputeri să mă conving că tata spune adevărul. Că v-a salvat de pe străzi şi v-a oferit o viaţă mai bună.

Apoi, iată, apăruse aici o fată rănită, de numai doisprezece ani.

— Ştiu că Avery a luat-o, nu tata, dar totul trebuie să înceteze. Ai dreptate – chiar sunt un laş. Sunt egoist, pentru că nu vreau să-mi rănesc familia. Nu vreau să merg la închisoare, dar fata aia e...

S-a oprit, gâfâind, răpus de torentul cuvintelor.

— Mi-am tot spus că va trebui să învăţ să am curaj. Dar ce prostie... Curajul nu e ceva care se învaţă. Trebuie doar să faci ce este corect, chiar dacă te sperie. Aşa că voi suna la poliţie şi o să le spun despre Grădină.

— Chiar o să faci asta?

M-a privit furios.

— Da, te întreb, pentru că nu pot merge la fetiţa aia să-i spun că ajutorul e pe drum, dacă te vei răzgândi şi-ţi vei îngropa capul în nisip. Chiar o vei face?

A tras aer adânc în piept.

— Da. Am s-o fac.

M-am întins şi i-am atins uşor obrazul, făcându-l să mă privească.

— O cheamă Keely Rudolph şi e din Sharpsburg.

— Mulţumesc.

Întâi a plecat, apoi s-a întors brusc, s-a apropiat de mine şi m-a sărutat. Apoi s-a desprins fără vreun alt cuvânt.

M-am întors la stâncă, unde mă aşteptau fetele.

— Va trebui să stăm în camera mea până la noapte. Luaţi-o înainte, mă duc să le spun şi celorlalte.

— Chiar crezi că o va face?, m-a întrebat Bliss.

— Cred că va încerca, în sfârşit. Să-l ajute Cel de sus să şi reuşească. Haideţi, repede.

Era ca un joc de-a v-aţi ascunselea. Am dat de urma fiecărei

fete și i-am spus să stea ascunsă în cameră. Știam că pereții vor coborî imediat ce Grădinarul va afla ce se întâmplă, și eram sigură că fetele aflate dincolo de pereți vor avea parte de răzbunarea lui. Toate discuțiile noastre au fost șoptite, pentru că nu aveam idee cât de puternice erau microfoanele și nu știam dacă nu cumva Grădinarul deja își dăduse seama ce punea fiul său la cale.

Le-am găsit pe Eleni și Isra în peșteră, pe Tereza în camera cu pianul, pe Marenka în camera pe care se pregătea s-o elibereze, pe Ravenna și Nazira ajutând-o să-și strângă lucrurile. Willa și Zulema erau în bucătărie și se uitau la Lorraine cum plânge, cu peruca strâmbă, Pia era la pârâu și studia senzorii de apă. Le-am dat tuturor vestea.

Sirvat a fost ultima pe care am găsit-o. Stătea cu fruntea sprijinită de vitrina unde era expusă Zara.

— Sirvat, ce naiba faci?

Și-a deschis un ochi și m-a privit cu el.

— Încerc să-mi imaginez cum e acolo.

— E moartă, nici ea nu știe cum e acolo. Nu te poate ajuta.

— Simți mirosul?

— Planta agățătoare?

A dat din cap că nu, apoi s-a îndepărtat de vitrină.

— Formaldehida. Profa mea de biologie o folosea ca să conserve animalele pregătite pentru disecție. Cred că are o tonă în camera aia, de miroase așa de puternic.

— Acolo ne pregătește pentru a ne pune în vitrine, am suspinat. Sirvat, trebuie să stăm în camere. Căcatul ăsta e pe cale să ia sfârșit.

— Din cauza lui Keely?

— Și a lui Desmond.

A atins geamul încă o dată.

— Trebuia mereu să fim atente cu formaldehida. Chiar și diluată cu alcool, nu era niciodată stabilă.

Nu am regretat că nu fusesem mai apropiată de Sirvat. Chiar era o ciudată.

M-a lăsat să o iau de acolo și s-o duc în cameră. Am fugit până la stâncă, m-am uitat dacă era ceva ieșit din comun, dar nu puteam vedea prea departe. Grădinarul avea mulți bani și mult spațiu, o combinație proastă când ai tendințe de nebunie.

Luminile au pâlpâit violent și am coborât în fugă, dorindu-mi să apuc să intru în cameră înainte ca pereții să coboare.

Bliss mă aștepta.

— Poate că era mai bine să fi rămas grupate în Grădină, decât ascunse aici. Dacă vor veni polițiștii, acolo ne-ar fi văzut fără probleme.

— Mă crezi sau nu, m-am gândit la asta, i-am spus.

Îmi doream să alerg, să mă lupt cu cineva, să fac orice altceva în loc să aștept în camera mea.

— Dacă îi va convinge pe polițiști că a fost alarmă falsă, sau dacă îl va face pe Desmond să se răzgândească, ce crezi că ar păți fetele care nu ar fi găsite în camere?

— La dracu', a zis Bliss.

— Blisss.... mi-e frică, i-am șoptit.

Marenka și cu mine am făcut o dată un experiment – am zbierat din străfundul rărunchilor în timpul unei ședințe de întreținere a Grădinii. Eram în camere alăturate, dar nu ne-am auzit una pe cealaltă. Când pereții coborau, până și gurile de aerisire erau închise.

Au trecut ore până ce pereții s-au ridicat. Am mai rămas în camere, chiar și atunci, prea speriate ca să ne mișcăm din loc. Apoi, când n-am mai suportat să nu știm, am ieșit toate în Grădină, să vedem dacă lumea noastră se schimbase.

Poate că, în final, devenise mai bună.

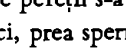

— Și devenise?, întreabă Eddison, când este evident că fata nu se grăbește să continue.

— Nu.

III

INARA ÎNVÂRTE DIN NOU între degete dragonul cel trist. Nişte fire de tifon i se prind de marginile lui aspre şi se sfâşie.

Victor schimbă o privire cu partenerul său.

— Ia-ţi haina, spune.

— Ce?

— O să facem o mică excursie.

— Să facem ce?, mormăie Eddison.

Fata nu pune întrebări, doar îşi trage jacheta pe ea. Ia dragonul în mână înainte să se ridice.

Victor îi duce în garaj şi deschide uşa din faţă a maşinii, ca să urce fata. Ea se uită atentă la maşină, cu gura strânsă într-un fel de zâmbet ciudat.

— S-a întâmplat ceva?

— În afară de drumul până aici şi până la spital, şi probabil din New York până la Grădină, nu am mai urcat într-o maşină de când am luat taxiul până la Buni.

— Atunci vei înţelege de ce nu te las să conduci.

Buzele fetei îi zvâcnesc. Atmosfera prietenoasă pe care reuşiseră s-o atingă la interogatoriu s-a spulberat acum.

— E vreun motiv anume pentru care eu trebuie să stau în spate?, se plânge Eddison.

— Ai vrea să inventez vreunul?

— Bine... Dar aleg eu muzica.

— Ba nu.

Fata ridică dintr-o sprânceană, iar Victor se strâmbă.

— Ascultă country.

— Ah, atunci nu-l lăsa, spune ea şi se strecoară în scaunul de lângă şofer.

— Şi unde mergem în excursie?, vrea să ştie Eddison.

— Întâi ne oprim să bem o cafea, apoi la spital.

— Ca ea să se întâlnească cu fetele?

— Și pentru asta.

Dându-și ochii peste cap, Eddison decide să abandoneze subiectul.

Când ajung la spital, cu cafelele în mână – ceai pentru Inara – tot locul e împânzit de dube ale reporterilor. Acea parte din el care face meseria asta de prea mult timp se întreabă dacă nu cumva fiecare părinte care a pierdut o fiică cu vârsta între șaisprezece și optsprezece ani nu e acum acolo, cu o lumânare în mână și cu o fotografie, așteptând să afle ceva odată pentru totdeauna, ca să răsufle ușurat. Poate așteptând să afle și vestea cea mai rea, cât timp i-ar fi adus măcar certitudine.

— Camerele unde sunt fetele sunt păzite?, întreabă ea, cu părul tras peste față, poate într-o încercare de-a se ascunde.

— Da, sunt păzite.

— Dacă e nevoie, eu pot trece chiar printre reporteri, spune fata. Doar nu se așteaptă acum de la mine să vorbesc despre ce am trăit în Grădină.

— Când stăteai în New York, nu te uitai la televizor?, întreabă Victor.

— Doar din când în când, când mergeam să mâncăm sau să luăm mâncare de la Taki. Nu aveam televizor în apartament. De ce?

— Pentru că se așteaptă tocmai să vorbești despre asta. Îți vor băga microfoanele în față și îți vor pune întrebări fără milă și pudoare, iar răspunsurile vor fi puse la dispoziția curioșilor.

— Ah. Înseamnă că sunt un fel de FBI.

— Întâi ne compari cu Hitler, apoi cu jurnaliștii. Sunt încântat că ai o părere așa bună despre noi, spune Eddison.

— În mod cert, nu știu suficiente lucruri despre reporteri cât să mi se pară îngrozitori.

— Dacă nu te deranjează, ne putem strecura printre ei, conchide Victor, întrerupând dezbaterea.

Parchează mașina și merge să-i deschidă fetei portiera.

— Vor urla unii la alții. Vor fi reflectoare și blițuri peste tot. Părinți disperați vor întreba de fetele lor, te vor întreba dacă le cunoști. Și vor fi și oameni care te vor insulta.

— Mă vor insulta?

— Mereu sunt și oameni care cred că victima a meritat-o, îi explică el. Sunt idioți, dar sunt foarte tupeiști și se fac des auziți. Sigur că nu ai meritat să fii răpită, violată sau ucisă, nimeni nu merită așa ceva, dar ei o vor spune, fie pentru că o cred, fie pentru că vor câteva secunde de atenție. Nu putem face nimic ca să-i împiedicăm, de când există libertatea de a spune ce gândești.

— Bănuiesc că am crescut înconjurată de ororile din Grădină și am uitat cât de urât foarte fi și *Afară*.

Ar vrea să-i poată spune că nu-i așa. Dar nu poate spune asta.

Merg împreună spre intrarea principală, cu fata între ei, iar zgomotele din jurul lor se întețesc. Fata le ignoră și merge cu privirea înainte. Nici măcar nu ascultă întrebările ce i se pun, cu atât mai puțin să le răspundă. Polițiștii încearcă să mențină baricadele spre intrarea spitalului. Aproape că au intrat, când o femeie inventivă se strecoară printre picioarele polițiștilor și ajunge cu microfonul chiar în fața fetei.

— Cum te cheamă? Ești una dintre victime?, întreabă ea.

Fata nu răspunde, nici nu se uită la femeie, iar Victor face semn unor polițiști s-o ia de acolo.

— Într-o tragedie de felul ăsta, ești datoare să spui oamenilor tot ce s-a întâmplat!, strigă reporterița.

Fata încă mai mângâie dragonul pe care l-a ținut în mână tot drumul, apoi se întoarce spre jurnalista care se zbate să scape din mâinile unui polițist.

— Cred că dacă ai fi cunoscut mai bine cazul pe care vrei să-l prezinți, ți-ai fi dat seama că nu datorez nimic nimănui, îi

spune calmă fata.

Intră apoi în spital și multe strigăte se aud în urma ei, dar totul devine un simplu murmur odată ce ușile se închid.

Eddison rânjește.

— Mă așteptam să-i spui să se ducă dracului.

— A fost cât pe ce, recunoaște fata. Apoi mi-am amintit că veți intra și voi în cadru, și n-am vrut ca mama agentului Hanoverian să fie oripilată de un asemenea limbaj.

În holul spitalului sunt mulți polițiști. FBI, poliția locală, reprezentanți ai altor departamente, de la Protecția Copilului, cu toții vorbind la telefon sau stând pe tablete și laptopuri. Cei care nu sunt conectați la tehnologie au ceva și mai greu de făcut – discută cu familiile victimelor.

Eddison merge să arunce la gunoi paharele goale din care au băut cafea și ceai, iar Victor le face cu mâna colegilor care stau lângă un cuplu pe la treizeci și ceva de ani. Ramirez îl salută cu o mișcare a capului, fără a-și lua brațul de pe umerii unei femei care pare epuizată.

— Inara, ea este...

— Polițista Ramirez, îi completează Inara propoziția. Ne-am întâlnit înainte să fiu dusă la secție.

Ramirez zâmbește.

— Cred că pe atunci erai Maya.

— Eram. Încă sunt. E complicat.

— Aceștia sunt părinții lui Keely, spune Ramirez, arătând spre cuplul lângă care stătea.

— Fiica mea tot întreabă de tine, spune tatăl lui Keely.

E palid și are ochii înroșiți de plâns, dar găsește puterea să le întindă mâna. Fata își ridică mâinile bandajate, în semn de scuză că nu o poate strânge pe a lui.

— Am înțeles că tu ai protejat-o cât timp a fost acolo.

— Am încercat. A avut cumva noroc că nu a trebuit să stea foarte mult în Grădină.

— O vom muta într-un salon privat, adaugă soția lui, trăgându-și nasul.

Ţine în braţe un rucsac cu Hello Kitty şi un pachet aproape gol de şerveţele.

— E atât de mică, iar întrebările puse de doctori sunt atât de intime, se plânge ea, izbucnind în lacrimi.

Tatăl fetiţei preia discuţia în locul soţiei:

— S-a panicat, a spus că te vrea pe tine, şi dacă nu, măcar pe... pe...

Danelle şi Bliss?

— Da. Nu înţeleg de ce ar vrea...

— S-au întâmplat prea multe, deodată, pentru ea, spune Inara blând. Keely nu a stat mult în acel loc, dar în acele zile nu a fost singură. Noi trei am fost cu ea tot timpul. Pentru ea, acum, e o uşurare să fie lângă persoane care au trecut prin acelaşi lucru. Însă va fi bine.

Se uită la dragonul pe care-l ţine în mână, apoi continuă:

— Nu-i ca şi cum nu ar fi super fericită să vă vadă – desigur că este. I-a fost dor de voi. Dar să fie singură acum, într-o cameră, e posibil să-i provoace un atac de panică. Trebuie să aveţi răbdare.

— Ce i-au făcut fetiţei noastre?

— Vă va povesti ea, când va putea. Doar să aveţi răbdare, repetă fata. Îmi pare rău, ştiu că aveţi o mulţime de întrebări, dar trebuie să merg să văd ce fac fetele. Inclusiv Keely.

— Sigur, sigur, spune tatăl lui Keely. Îţi mulţumim că ai ajutat-o.

Soţia lui se repede şi o îmbrăţişează. Fata se uită aproape speriată la Victor, care nu face nicio mişcare ca s-o ajute. Într-un final, se desprinde singură din braţele femeii.

— La naiba, mai sunt şi alţi părinţi pe aici?, mormăie ea, în timp ce se îndepărtează cu poliţiştii pe culoar.

— Sunt cam toţi cei ai fetelor supravieţuitoare, şi încă mai vin!, spune Ramirez. Încă nu i-au anunţat pe părinţii fetelor decedate. Vor să se asigure că le-au identificat corect.

— Ar fi bine, da.

— Ramirez!, se aude o voce stridentă, urmată de ţăcănitul

unor tocuri pe gresie.

Victor scoate un suspin. Au fost atât de aproape să treacă nedepistați.

Se întoarce, împreună cu colegii lui, să o privească pe femeia care se apropie. Inara nu se întoarce, privește spre panoul de afișare al liftului care coboară.

Senatoarea este o femeie elegantă pe la cincizeci de ani, cu părul negru, buclat, încadrându-i chipul cu trăsături aspre. Încă pare aranjată și plină de energie, deși a petrecut atâtea ore la spital. Poartă un taior roșu, care îi evidențiază pielea maronie.

— Așadar, ea este fata? Fata pe care o ascundeți.

— Am interogat-o, doamnă senatoare, nu am ascuns-o, spune Victor.

Se întinde și o apucă pe Inara de umăr, întorcând-o cu fața spre femeie. Inara îi zâmbește fals.

— Probabil sunteți mama Ravennei.

— Numele ei este Patrice, spune senatoarea, cu asprime.

— Da, a fost, e de acord Inara. Și va fi din nou. Dar acum este Ravenna. *Afară* nu a devenit încă un lucru real.

— Ce naiba vrea asta să însemne?

Zâmbetul Inarei a dispărut. Degetele ei mângâie dragonul trist. După o secundă, își îndreaptă spatele și o privește pe femeie drept în ochi.

— Înseamnă că dumneavoastră sunteți prea reală momentan și ea nu poate face față. Ultimele două zile au fost... prea mult. Am petrecut atât de mult timp trăind în fantezia cuiva, încât nu mai știm cum să fim reale. Vom reînvăța, cu timpul, dar acum... totul e atât de public și de aglomerat. Poate dacă veți scăpa de echipa personală, va fi mai ușor pentru ea.

— Nu vrem decât să aflăm adevărul.

— Asta nu este treaba FBI-ului?

Senatoarea se holbează la ea.

— E fiica mea. Doar nu o să stau deoparte și să privesc...

— Așa cum o fac ceilalți părinți?

Victor lasă să-i scape o grimasă. Fata e prea îndrăzneață, prea directă.

— Dumneavoastră reprezentați legea, doamnă senatoare. Uneori, trebuie să faceți un pas în spate și s-o lăsați să-și urmeze cursul.

Eddison se întoarce să cheme din nou liftul, dar Inara nu a terminat.

— Uneori, trebuie să alegeți – să fiți fie senatoare, fie mamă. Cred că acum ea vrea să-și vadă mama. Cred că încă nu e pregătită să fie fiica senatoarei. Acum, vă rog să mă scuzați, trebuie să văd ce fac fetele.

Ușa liftului se deschide, iar Inara pășește înăuntru alături de Eddison și Ramirez. Victor le face cu mâna.

— Am fost informată că femeia aceea, Lorraine, a fost complice la ceea ce a suferit fiica mea. Îți jur, dacă aflu că și această fată a avut vreun rol, o să...

— Doamna senatoare. Vă rugăm să ne lăsați să ne facem meseria. Dacă doriți să aflați ce i s-a întâmplat fiicei dumneavoastră, dacă vreți adevărul, trebuie să ne lăsați să ne facem treaba.

Se întinde și-i atinge cotul.

— Am și eu o fiică, doar puțin mai mică decât Patrice. Vă promit, nu e o anchetă în care să mă implic superficial. Sunt niște tinere incredibil de puternice, care au trecut prin iad, și le voi respecta făcând tot ce-mi stă în putință. Dar trebuie să stați pe margine, de data aceasta.

— Tu ai putea sta?, întreabă ea, cu o privire vicleană.

— Sper să nu aflu niciodată.

— Dumnezeu să te apere dacă vei da greș!

Victor o privește îndepărtându-se, apoi cheamă și el liftul. O vede că s-a alăturat din nou staff-ului și dă ordine, iar cei tineri îi sorb cuvintele din gură.

Ajunge la etajul patru și își găsește colegii. Doctorii și asistentele mișună printre polițiștii postați la ușile saloanelor. O asistentă îi face cu mâna lui Ramirez.

— Vreți să vorbiți din nou cu fetele?

— Avem aici pe cineva care dorește să le vadă.

Asistenta o zărește pe Inara și îi zâmbește și ei.

— Te țin minte. Ce-ți mai fac mâinile?

Inara le ridică, pregătită de inspecție.

— Văd că nu s-au umflat, e excelent. Ai tras de cojile rănilor mai mici?

— Puțin?

— Ei bine, n-o mai face. Vrei să se vindece. Hai să-ți mai punem niște bandaje.

În numai câteva minute, mâinile îi sunt înfășurate din nou în tifon curat, legat cu grijă în jurul degetelor, ca să-i permită ceva mobilitate. Asistenta îi privește și rănile de pe brațe.

— Arată bine, scumpo. O puteți lua acum, le spune ea blând polițiștilor.

Fata salută, iar asistenta îi face cu mâna, zâmbind.

Când ajung la prima ușă, Inara trage aer adânc în piept, scoțând din nou dragonul din buzunar, de parcă în acea figurină ar sta ascuns tot curajul ei.

— Nu-mi dau seama ce vor spune fetele.

Victor îi pune o mână pe umăr.

— Mergi înăuntru și vei vedea.

Polițistul care păzește ușa spune încurcat:

— Domnule, sunt toate în camera de alături.

— Toate?, întreabă Eddison, agresiv.

— Dacă au insistat...

— Toate fetele traumatizate sunt singure într-o cameră?!

— Da, domnule. Una din ele m-a înjurat – chestii pe care nu le-am auzit nici de la drogații supărați când i-am arestat.

— Probabil Bliss, murmură fata.

Se îndreaptă spre camera cu pricina, urmată de trio-ul de polițiști. Cel de la ușă îi dă voie să intre. Conversația se oprește brusc atunci când ușa se deschide.

— Maya!

O grămadă de puștoaice sar pe fată, o îmbrățișează.

— Unde naiba ai fost?

— Bună şi ţie, Bliss.

Mângâie buclele fetei minione şi se uită prin cameră. Printr-o minune, camera asta de două locuri are acum patru paturi. Cele mai grav rănite sunt întinse pe pat, iar în cameră au mai încăput şi câteva scaune, pe care stau acum părinţi îngrijoraţi.

Victor se sprijină de un perete, zâmbind. Cea mai mică dintre ele zboară direct în braţele fetei, care o strânge tare şi râde.

— Bună, Keely. I-am întâlnit pe părinţii tăi.

— Cred că i-am întristat, şopteşte Keely, dar Inara scutură din cap.

— Sunt doar speriaţi. Ai răbdare cu ei, şi mai ales ai răbdare cu tine.

Victor şi colegii lui stau aproape o oră lângă uşă, privindu-le pe fete cum râd şi spun glume, apoi înjură, pe urmă iar râd. Din când în când, mai izbucnesc şi în lacrimi. Deşi se vede că nu-i face plăcere, fata le lasă pe unele din ele să o prezinte părinţilor. Îi ascultă cu răbdare cum îi povestesc despre căutările lor nereuşite, despre cum nu şi-au pierdut speranţa. Ţine o sprânceană ridicată, singurul semn al cinismului ei, care o face pe Danelle să râdă atât de tare, încât îi piuie alert pulsul pe monitor.

O identifică uşor pe Ravenna – arată ca o versiune în miniatură a mamei ei. Are bandaje care îi acoperă în întregime un picior. Ravenna e dansatoarea, îşi aminteşte. În timp ce Inara îi atinge bandajele de pe picior, el se întreabă dacă rănile o vor împiedica să mai danseze vreodată.

Mai poate identifica şi alţi Fluturi din poveştile fetei. Pe altele nu, şi trebuie să asculte să le prindă numele din zbor. Cu excepţia lui Keely, care nu apucase să fie rebotezată, niciuna nu-şi foloseşte numele adevărat. Numele din Grădină încă le vin mai uşor pe limbă, în minte, şi îi vede pe părinţi tresărind şi crispându-se de fiecare dată la auzul lor. Inara probabil

avusese dreptate – încă nu sunt pregătite pentru lumea de afară.

E tentant să stea acolo toată ziua, dar Victor nu poate ceda tentației, nu se poate relaxa încă. Fata mai are multe de văzut și mai are să le spună finalul poveștii.

Mai au de aflat ce s-a întâmplat.

Își atinge ceasul de la încheietura mâinii, iar Inara observă mișcarea. Nu au nevoie de cuvinte, se înțeleg din priviri. Suspină, închide ochii o secundă, apoi începe să le asigure pe fete că se va întoarce la ele în curând. Aproape a ajuns la ușă, când Bliss o prinde de mână.

— Cât le-ai spus?, întreabă ea direct.

— Cam tot ce e important.

— Și ei ce au zis?

— Avery e mort. Grădinarul pare că va supraviețui ca să meargă la proces.

— Așadar, toate va trebui să vorbim, pe rând.

— Privește-o așa: poate că va fi mai ușor să povestești FBI-ului decât părinților tăi.

Bliss se strâmbă.

— Părinții ei sunt pe drum, îi șoptește Ramirez lui Victor. Vin tocmai de la Paris, unde taică-su a primit o ofertă să fie profesor. E greu de spus dacă au încetat s-o mai caute pentru că s-au obișnuit cu ideea sau pur și simplu s-au gândit să facă tot ce pot pentru ceilalți copii pe care îi mai au.

Din strâmbăturile lui Bliss, pare că ea crede prima variantă fiind cea corectă.

Îmbrățișând-o ultima dată pe Keely, Inara iese din cameră, cu Victor și Eddison. Ramirez mai rămâne, ca să discute cu părinții.

Trec pe lângă camerele goale, în care ar trebui să fie fetele, și se îndreaptă spre o sală și mai bine păzită, din capăt. Se opresc, iar Eddison aruncă o privire pe gemuleț ușii. Victor dă din cap.

— O să aștept aici, spune Eddison.

Victro deschide uşa, o împinge uşor pe fată înăuntru, apoi intră şi el.

Bărbatul de pe pat e conectat la o mulţime de aparate, toate scoţând diferite bipuri. Are o mască de oxigen. Porţiunile de piele care nu sunt acoperite de cearşaf lasă la vedere arsuri şi bandaje. Scapul îi este de asemenea ars, plin de băşici.

Fata se uită la el cu ochii larg deschişi.

— Îl cheamă Geoffrey MacIntosh, îi spune Victor cu blândeţe. Nu mai e Grădinarul. Are un nume şi o mulţime de răni, şi nu mai este zeul Grădinii. Nu va mai fi niciodată. Numele lui este Geoffrey MacIntosh şi va fi judecat pentru tot ce a făcut. Bărbatul ăsta nu te mai poate răni acum.

— Şi Eleanor? Soţia lui?

— Este în camera de alături. A leşinat acasă. Din ce putem spune, ea nu avea habar de nimic din toate acestea.

— Şi Lorraine?

— Tot aici, la spital. E interogată şi urmează să stabilim partea ei de vină. Va fi supusă şi unor evaluări psihiatrice înainte de a fi adusă în faţa justiţiei.

Poate vedea cum un alt nume se formează pe buzele ei, dar nu întreabă, în cele din urmă. Se aşază pe un scaun de lângă pat şi îl studiază atentă pe bărbatul conectat la aparate.

— Niciuna dintre noi nu-l mai văzuse atât de furios, spune cu o voce joasă. Nici când Avery îşi făcea de cap în Grădină. De data asta, era înfuriat de-a binelea.

Victor îi întinde mâna şi e aproape şocat când fata o acceptă.

— Niciuna dintre noi nu-l mai văzuse aşa.

Ei trei stăteau în capătul îndepărtat al Grădinii, aproape de intrare, şi Grădinarul îşi pierduse cumpătul. Urla la Desmond. Alături era Avery, părând înfumurat şi mândru de sine. Probabil se bucura că taică-su îşi uitase supărarea pe el de când o adusese pe Keely.

Nu m-am apropiat de ei, ci am încercat să văd dacă se petrecea ceva ciudat în Grădină. Dacă se schimbase ceva pentru noi. Fuseseră nişte oameni acolo, era clar. Urme de paşi se vedeau pe nisip şi câteva plante fuseseră dărâmate la pământ. Cineva chiar aruncase un ambalaj de gumă de mestecat printre ierburi. Oare poliţiştii să fi plecat deja? Să le fi dat Grădinarul o explicaţie logică?

— Pereţii au fost coborâţi, a şoptit Bliss. Probabil n-au văzut că există coridoare. Sunt urme doar în lateral, vezi...

Aşadar, poate se uitaseră după noi, dar nu ne găsiseră.

Desmond chiar anunţase poliţia.

Îmi simţeam inima sfâşiindu-se, pentru că îmi doream să fiu mândră de el, dar ştiam şi că îi luase prea mult până să acţioneze. O făcuse atât de târziu... Faptul că noi eram răpite, violate, ucise şi apoi expuse în vitrine nu fusese de ajuns. Măcar se lăsase convins când în Grădină fusese adusă o fetiţă violată şi bătută.

— Totul e greşit!, a ţipat Desmond. Să le răpeşti e greşit, să le ţii aici e greşit. Să le omori e greşit!

— Nu e decizia ta!

— Ba da, este! Fiindcă e împotriva legii!

Taică-su l-a pălmuit cu atâta forţă, încât Desmond s-a dat un pas în spate şi a alunecat.

— Asta e casa mea, grădina mea. Aici, eu sunt legea. Iar tu te-ai împotrivit legii mele.

Râzând fericit ca un copil la vederea cadourilor de Crăciun, Avery a fugit şi s-a întors cu o nuia de bambus, probabil aceeaşi cu care fusese şi el croit de taică-su cu o zi în urmă. Pe bune, o nuia. Cine naiba îşi bate cu nuiaua fiii adulţi? De fapt, cine mai foloseşte nuiaua pe copii de orice vârstă? Dar Avery i-a dat Grădinarului nuiaua, apoi i-a sfâşiat hainele lui Desmond. Spatele şi fundul lui au rămas dezgolite.

— E numai pentru binele tău, Desmond, a spus Grădinarul şi şi-a suflecat mânecile.

Desmond a început să se lupte, dar Avery l-a pus la pământ.

Cu Keely care își ascundea fața în poala mea, am stat și l-am privit pe Grădinar cum și-a bătut fiul cu nuiaua. Lăsa urme roșii pe pielea lui, iar Avery, psihopatul nenorocit, aplauda la fiecare lovitură. Desmond s-a luptat, dar n-a scos o lacrimă. Grădinarul a numărat loviturile și, când a ajuns la douăzeci, a aruncat bățul de bambus.

Bucuria lui Avery s-a evaporat.

— Asta-i tot?, a vrut să știe. Atâtea mi-ai dat și mie pentru că am imprimat pe picior căţeaua aia!

Mi-am apăsat degetele pe coapsă, unde aveam cicatricea. Douăzeci de lovituri meritase doar pentru ce-mi făcuse?

— Avery, nu te băga.

— Nu! Ar fi putut să ne arunce pe amândoi în închisoare, să ne trimită pe scaunul electric, și tu îl lași să scape cu douăzeci de lovituri? Aproape că a distrus munca ta de treizeci de ani. A întors spatele onoarei de a fi fiul tău!

— Avery, ți-am spus...

Avery a scos ceva de la spate, ceva ce avusese probabil prins de cureaua pantalonilor.

În mână ținea o armă.

— I-ai dat totul!, a urlat Avery, îndreptând arma spre fratele lui. Prețiosul tău Desmond, care n-a mișcat un deget să te ajute cu Grădina, și totuși ești atât de mândru de el! „Fluturii îl plac pe Desmond." „Nu le face nimic." „Îi înțelege pe Fluturi cel mai bine." Cui dracului îi pasă? Eu sunt primul tău născut! De mine ar trebui să fii mândru!

Taică-su și-a ridicat mâinile, cu ochii la armă.

— Avery, mereu am fost mândru de tine...

— Nu, doar ți-a fost frică de mine. Până și eu știu care e diferența, tată.

— Avery, te rog, lasă pistolul. N-are ce căuta aici.

— *N-are ce căuta aici*, l-a maimuțărit Avery. Asta ai spus mereu despre orice mi-am dorit!

Cu un mârâit, Desmond s-a ridicat și a sărit să-i ia pistolul. Arma s-a descărcat.

Desmond a căzut pe spate, pe alee, cu un țipăt, și pe tricoul lui au apărut pete de sânge. Grădinarul s-a întins spre el și arma s-a descărcat din nou, iar bărbatul, răpitorul nostru, a căzut în genunchi.

— Stați aici, le-am spus lui Keely și Danelle.

Bliss m-a apucat de mână.

— Ce faci? Crezi că merită?

— Poate că nu, am recunoscut. Dar a dat telefonul ăla.

Mi-a dat drumul și am fugit, ajungând lângă Desmond. Chiar atunci Avery m-a apucat de păr și m-a ridicat în sus.

— Și iată și căţeaua în carne și oase, micuța regină a Grădinii.

Mi-a apăsat pistolul de obraz, apoi m-a împins, trântindu-mă în genunchi. A început să-și desfacă cureaua.

— Eu sunt regele Grădinii acum, așa că va trebui să înveți să mă tratezi cu respect.

— Dacă-mi pui chestia aia aproape de dinți, ți-o muşc de rămâi fără ea, i-am zis, iar Bliss, din depărtare, a aplaudat.

M-a lovit din nou, apoi din nou, până ce vocea Nazirei l-a oprit.

— Aud sirene de poliție!

Eu nu puteam auzi nimic altceva decât un sunet înfundat de clopote în capul meu, dar și celelalte fete au spus că le aud. Pe moment, nu știam dacă Nazira nu încearcă doar să-i distragă atenția, iar restul Fluturilor se prinseseră în jocul ei.

Avery mi-a dat drumul și a fugit până la stâncă, să se cocoațe și să privească în depărtare. M-am ghemuit lângă Desmond și am încercat să pun presiune pe rana lui. Sângele lui era cald și lipicios.

— Te rog, nu muri, am șoptit.

Mi-a strâns mâna ușor.

Grădinarul a geinut și a venit și el aproape de fiul său.

— Desmond! Desmond, răspunde-mi!

Ochii lui de un verde deschis – ochii tatălui său – s-au deschis.

— Nu le poți apăra decât lăsându-le să plece, a spus cu greu. Avery le va ucide și la va tortura înainte.

— Rămâi treaz, Desmond, a spus Grădinarul. Te vom duce la spital și îi vom da de cap. Maya, continuă să apeși acolo.

Nu mă oprisem.

Dar reușeam și eu să aud sirenele.

Avery înjura și țopăia pe stâncă, ca un nebun. Restul fetelor au venit în jurul nostru, gândindu-se că erau mai în siguranță lângă Grădinar și Desmond, decât lângă Avery. Chiar și Lorraine ni s-a alăturat, și nimeni n-a încercat s-o alunge. Bliss a luat de jos pistolul, cu mâini tremurătoare, și a privit țintă la Avery.

Sirenele s-au auzit din ce în ce mai tare.

— Nu-mi dau seama de ce s-au întors, spune fata, ținându-l pe Victor în continuare de mână. N-au găsit nimic când au venit prima dată, nu?

— Unul dintre polițiștii care au rămas la secție a căutat în baza noastră de date numele pe care le înșirase Desmond la telefon. Au recunoscut numele lui Keely, pentru că fusese de curând dată dispărută, dar au ieșit la iveală și alte nume ale unor fete despre care nu se aflase niciodată nimic. Superiorul lui ne-a contactat și am pornit spre ei. Cassidy Lawrence, de exemplu – dispăruse în urmă cu șapte ani din Connecticut. Nu avea niciun sens să-i alăture cineva numele de cel al lui Keely, decât dacă exista vreo legătură.

— Deci Lyonette e unul dintre motivele pentru care noi am fost salvate?

— Da.

Stau în tăcere câteva minute, uitându-se cum respiră bărbatul conectat la aparate.

— Inara...

— Vrei să-ți spun și restul.

— Din fericire, e ultimul lucru dificil pe care-l mai aștept de la tine.

— Până ce îmi vei cere să depun mărturie.

— Deci, ce s-a întâmplat mai apoi?

Nenorocita de Sirvat.

Grădinarul a scos telecomanda din buzunar și a tastat câteva cifre.

— Sirvat, mergi te rog în camera de lângă ușa de la intrare și ia niște prosoape. Și ar trebui să fie și un tub de plastic.

— Aia de lângă Zara?, a întrebat ea.

— Da, acolo.

Un zâmbet a înflorit pe fața lui Sirvat, apoi a râs. Sirvat era de un an jumate cu noi, și mereu fusese singuratică și... ciudată.

Grădinarul și-a strâns mai tare cureaua, ca să apese pe rana pe care o avea și el într-o parte. A mângâiat părul lui Desmond, spunându-i să rămână treaz, punându-i întrebări și cerându-i să răspundă. Des mi-a strâns mâna și încă mai respira, dar nu a încercat să vorbească.

— După ce-l înfășurăm în prosoape, ne lași să-l scoatem afară?, am întrebat.

Grădinarul m-a privit, dar am avut senzația că se uită prin mine. Părea să cântărească lucrurile. Într-un final, a dat din cap.

Apoi am simțit mirosul și am înghețat.

Danelle l-a simțit și ea.

— Ce e asta?

— Formaldehidă, am șuierat eu. Trebuie să stăm cât mai departe de camera aia.

— Ce cameră?

Grădinarul a pălit și mai tare.

— Haideți, să mergem, a spus.

A trebuit să-l târâm pe Desmond pe nisip, cu Grădinarul care de abia se putea ține pe picioare. Am sărit în cascadă. Cele care încercau să rămână deoparte și să nu se ude au fost împinse în apă de Bliss. Apoi ne-am înghesuit în peșteră.

Peste sunetul făcut de cascadă, am auzit-o pe Sirvat râzând în hohote, apoi...

Fata clatină din cap.

— Nu știu cum să descriu explozia. A fost imensă, atât ca sunet, cât și căldură. Câteva stânci au căzut din vârf, dar peștera nu s-a dărâmat pe noi, cum mă temeam. Erau flăcări și sticlă peste tot. Tavanul s-a spart și flăcările s-au ridicat până acolo. Fumul era atât de gros încât nu puteam respira. Trebuia să ieșim de acolo.

— Ați luat-o prin pârâu?

— Da. Ne-am tăiat picioarele în cioburile ajunse pe fundul lui, dar flăcările se împrăștiau și apa părea cea mai bună variantă. Jumătatea din față a Grădinii era un imens foc, din care nu se mai distingea nimic. L-am întrebat pe Grădinar...

Înghite cu greu și îl privește pe bărbatul din patul de spital.

— L-am întrebat pe domnul MacIntosh dacă există o ieșire de incendiu, sau o altă ieșire, pur și simplu, iar el a spus... că nu s-a gândit niciodată că așa ceva ar putea să se întâmple.

Își sucește mâna în așa fel încât să se poată scărpina sub bandaje. Încet, el îi îndepărtează degetele de acolo.

Flăcările se întindeau atât de repede. Vitrinele explodau în continuare și se prăbușeau în cioburi. Willa a reușit să scape de un uriaș panou de sticlă, spart, dar imediat i-a căzut altul în cap, care i-a despicat craniul. Puteam vedea că incendiul se întindea și în grădina exterioară.

Grădinarul se sprijinea pe Hailee și era agitat.

— Dacă ajunge la camera cu fertilizatorii, va fi o a doua explozie, a zis, tușind.

Toate fetele plângeau.

Am încercat să mă gândesc cum am fi putut să ne salvăm din asta. Cum să nu ardem ca șobolanii în închisoarea noastră.

— Stânca, am spus. Dacă spargem tavanul, putem ieși pe acolo în grădina exterioară.

— Și ce să facem de acolo, să zburăm ca păsărelele fericite? Sau să ne prăbușim și să ne rămână oasele pe acolo?, a întrebat Bliss.

— Bine. E rândul tău atunci.

— Nu am idee...

Pia a țipat și ne-am întors ca să-l vedem pe Avery în spatele ei, apăsându-i gâtul cu brațul. O bucată de sticlă îi era înfiptă în umăr. Râdea și mușca gâtul fetei, iar ea se lupta să scape.

— Avery, dă-i drumul, a gemut Grădinarul.

În tot haosul acela, am auzit cum Avery i-a rupt gâtul.

A aruncat corpul ei lipsit de viață într-o parte. Apoi s-a auzit o împușcătură. Bliss, cu picioarele bine fixate în pământ, l-a mai împușcat o dată. A urlat de durere și s-a aruncat spre ea, dar Bliss a mai descărcat arma de două ori în el, până ce în final a căzut pe burtă, cu fața în niște buruieni.

Unul dintre copacii uriași s-a frânt chiar de la rădăcină și a căzut, dărâmând un zid al Grădinii.

— Gândește-te la ceva, repede, m-a îndemnat Bliss, tușind din cauza fumului.

— La dracu', am mormăit eu.

Împreună cu Ravenna, l-am ridicat încă o dată pe Desmond. Știam că nu era bine să-l tot mișcăm, dar nu puteam nici să nu încerc. El încercase să ne salveze, deși nu reușise. Puteam și noi să încercăm.

Nu-mi doream să moară. Nu acum, când ne dăduse nouă o șansă să trăim.

Ne-am dus la copacul căzut și am încercat să ne croim

drum prin peretele spart. Marenka a smuls un ciob de sticlă din brațul meu și a spus:

— Cred că știu cum l-am putea transporta.

— Să încercăm.

L-a ridicat pe Desmond de umeri, iar eu l-am apucat de genunchi. Nu era modul ideal de a transporta un rănit și cu siguranță nu era prea ușor, dar puteam încerca. Bliss a pornit în fața noastră, urmată de Danelle și Keely. Grădinarul nu ne ajuta să-i cărăm fiul, pentru că era mult prea rănit, dar le dirija pe fete în urma noastră.

Am văzut siluete mișcându-se în grădina exterioară, și dintr-o dată cineva necunoscut a început să lovească peretele cu un topor, din partea opusă. După câteva lovituri, acesta s-a prăbușit, lăsând în urmă doar cioburi. Cineva cu un costum de pompier a urlat la noi.

— Haideți repede!

Au venit și alții, iar doi bărbați în costume l-au luat pe Desmond din brațele noastre. Am ieșit la aer.

Nu era chiar proaspăt, dar eram afară. Fetele care nu plângeau deja au început să o facă atunci. Afară părea să fie toamnă și bătea vântul. Câteva fete, în stare de șoc, s-au prăbușit la pământ și a trebuit să fie cărate în brațe.

Am început să număr fetele pe care le vedeam în jur, încercând să descopăr dacă rămăsese cineva în urmă, și am observat că Isra făcea același lucru. Nu aveam idee câte muriseră. Apoi a fost un... whump, și o altă explozie a urmat. Am văzut-o pe Isra plutind prin aer într-un cerc de foc, cu alte fete încă agățate de ea. Grădinarul era la pământ și flăcări pluteau în jurul lui. Am încercat să fug înspre fete, dar un pompier m-a apucat de încheietura mâinii și m-a tras de acolo cu putere.

— Apoi ambulanțele, spitalul și camera unde te-am întâlnit pe tine, suspină ea. Și asta e tot. Întreaga poveste.

— Nu chiar.

Fata își închide ochii, ducând mâna cu dragonul la obraz.

— Vrei numele meu.

— Până și numele Grădinarului îl știm deja. E al tău atât de teribil?

Ea nu răspunde.

Victor se ridică.

— Hai să mergem. Mai avem o vizită de făcut.

Îl urmează și trec împreună de Eddison, care discută cu un alt polițist, apoi intră într-o cameră. De data asta, Victor o conduce până la pat, și când ea vede cine este acolo, respirația parcă i se oprește.

Ochii lui Desmond i se deschid încet. E amețit de la pastile, dar, chiar și așa, zâmbește când o recunoaște.

— Bună, șoptește el.

— Bună, zice fata cu greu.

— Îmi pare rău...

— Nu, nu... Ai făcut ce trebuia.

— Dar trebuia s-o fi făcut cu mult timp în urmă.

Se apropie de el ca și cum ar vrea să-l ia de mână, dar înainte să-l atingă, mâna i se strânge pumn. Se uită la el și buzele îi tremură, ca și cum ar fi pe cale să plângă. Ochii lui Desmond i se închid.

— Încă e slăbit, spune Victor, în șoaptă. Mai are mult până se va reface, dar doctorii spun că pericolul major a trecut.

— O să trăiască?, șoptește ea.

Ochii îi lucesc, dar din ei nu curg lacrimi.

— Va fi judecat ca un complice, spune ea.

— Asta nu depinde de noi. Poate i se va oferi o înțelegere, dar...

— Dar ar fi trebuit să sune imediat cum a aflat ce se întâmplă în Grădină.

Victor se scarpină în cap.

— Trebuie să mărturisesc, credeam că vei fi ușurată să-l vezi în viață.

— Chiar sunt. Doar că...

— E complicat?

Fata încuviințează.

— Poate că ar fi fost mai bine pentru el să nu fie nevoie să suporte consecințele propriei lașități. A fost prea puțin și prea târziu, dar într-un final a făcut ceea ce trebuie. Acum va fi pedepsit pentru că a așteptat atât. Ar fi putut muri curajos, acum va trăi cu eticheta de laș lipită pe frunte.

— Cred că va trebui să depui la un moment dat mărturie împotriva lui.

Inara se uită la băiat, dar nu răspunde.

— Inara!, se aude o voce feminină de pe hol. Inara... – da, văd că ai o insignă, idiotule, dar acolo e familia mea! Inara!

Ușa se dă de perete și în prag stă o femeie pe la treizeci de ani, ușor plinuță, cu părul arămiu amenințând să i se desprindă dintr-un coc improvizat în grabă.

Inara înlemnește, cu ochii larg deschiși.

— Sophia?

Sophia aleargă spre Inara, iar Inara aleargă și ea, la rândul ei. Cele două se întâlnesc în mijloc și se îmbrățișează strâns. Se leagănă într-o parte și-n alta, așa îmbrățișate.

Acea Sophia? Mama din apartament? De unde știa că Inara era aici?

Eddison, cu o falcă-n cer și una în pământ, intră și el în cameră și se uită urât la femeie. Îi pune lui Victor în mână un carnet cu coperțile înnegrite.

— Era în biroul lui, într-un sertar ascuns, încuiat. Băieții au verificat numele și au dat peste ceva interesant.

Victor aproape că nu vrea să știe, dar este meseria lui. Își ia ochii de la cele două femei și deschide carnetul, cu două pagini mai înainte de locul unde are pus un semn.

O tânără speriată, cu ochii mari, se uită la el dintr-o fotografie, cu mâinile ridicate la piept, de parcă ar vrea să-și acopere sânii. Alături, aceeași tânără apare cu spatele într-o poză, cu aripi proaspăt tatuate. O altă poză arată aripile în vitrină,

înconjurate de rășină. Sunt două nume inscripționate acolo – unul deasupra, altul dedesubt. Lydia Anderson scrie sus, Siobhan scrie jos, unde e trecută și specia de fluture din care face parte.

Următoarele pagini înfățișează o fată diferită, apoi alta, iar cea însemnată are doar două fotografii în loc de trei. Și o singură dată. Sub fotografia unei femei superbe cu părul arămiu și ochi căprui stă scris...

— Sophia Madsen, citește Victor cu voce tare, șocat.

Femeia îl privește de peste umărul Inarei.

— Lara, completează ea.

— Cum...

— Nu s-ar fi vorbit despre un Fluture care a evadat, dacă n-ar fi făcut-o, murmură Inara. Dar evadarea a fost reușită.

— Tu... tu ai evadat?

Cele două femei încuviințează.

— Băieții de la tehnic au băgat numele în calculator și am văzut că era pe lista cu angajații de la Evening Star. Am trimis pe cineva la restaurant și la adresele cunoscute, dar ea nu era acolo.

— Sigur că nu eram, răspunde Sophia. Cum aș fi putut să fiu acolo, dacă eram deja pe drum încoace?

Face câțiva pași și o privește pe Inara.

— Taki te-a văzut la știri, când ai fost adusă la spital, și a dat fuga în apartament să ne anunțe pe toate. M-au sunat și... oh, Inara!

O îmbrățișează din nou, iar fata de abia mai poate răsufla.

— Ești bine?, întreabă Sophia.

— O să fiu, răspunde Inara, aproape timid. Mâinile sunt cele mai rănite, dar, dacă am grijă, se vor vindeca.

— Nu doar asta te întreb. Știi, am propriul meu apartament acum, putem încălca regulile pe care le știi tu.

Fața Inarei se luminează.

— Ți-ai luat fetițele înapoi!

— Le-am luat, și vor fi atât de fericite să te vadă. Le-a fost

dor de tine, cum ne-a fost și nouă. Se plâng că nu le citește nimeni așa cum o faci tu.

Eddison începe să râdă, apoi se preface că tușește, iar Inara se uită urât la el.

Victor își drege vocea.

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar trebuie să insist în a primi o explicație.

— Așa face mereu, mormăie Inara.

— Să mergem în altă parte?, întreabă Sophia, privindu-l pe băiatul adormit.

Victor le conduce afară din cameră. Pe hol, o vede pe senatoare în fața ușii de la salonul Fluturilor, trăgând aer în piept, pregătindu-se. Pare speriată. Și-a scos sacoul, iar Victor se întreabă dacă taiorul ei e ca rujul Inarei, o armură care s-o apere de restul lumii.

— Crezi că o să intre?, întreabă Inara.

— În cele din urmă, spune Victor. Odată ce-și va da seama că nu va fi niciodată pe deplin pregătită.

Le conduce pe femei într-o cameră goală, aflată între cea în care sunt fetele și cele ale familiei MacIntosh. Un polițist rămâne la ușă, să se asigure că nu vor fi tulburați. Inara și Sophia se așază una lângă alta pe pat, iar Victor, pe cel de vizavi. Nu e surprins că Eddison alege să se învârtă prin cameră cu pași nervoși în loc să stea jos.

— Doamnă Madsen? Vă rog frumos.

— Îți place să treci direct la subiect, așa e? Îmi pare rău, dar nu, nu încă, spune Sophia. Am așteptat mai mult decât voi.

Victor încuviințează.

Femeia ia mâna Inarei în ale ei și o strânge ușor.

— Am crezut că te-a ajuns din urmă ceva din trecutul tău. Am crezut că ai fugit.

— A fost o presupunere logică, îi spune Inara cu blândețe și zâmbește.

— Însă hainele tale...

— Sunt doar haine.

— Dacă ai fi fugit, ai fi luat banii la tine. Whitney şi cu mine ţi-am deschis un cont, ca să ştii. Am pus acolo banii pe care i-am găsit în apartament după ce ai dispărut.

— Sophia, dacă te gândeşti cumva că asta a fost vina ta, nu, n-a fost. Cu toţii fugim de ceva. Noi toate ştiam să nu punem întrebări în cazul în care una din noi dispărea.

— Dar ar fi trebuit. Şi momentul ăla...

— Nu aveaţi de unde să ştiţi.

— Ce moment?, întreabă Victor.

— Evenimentul la care a fost prezent Grădinarul... domnul MacIntosh, spune Inara.

— Are un nume. Adică, sigur că are, dar... ce ciudat, zice Sophia.

— Evenimentul de la Evening Star. Nu v-am povestit că domnul MacIntosh era un ciudat, v-am spus doar de altercaţia pe care o avusesem cu Avery. Apoi, ne-am întors acasă cu acele costume de fluturi.

— Iar eu mi-am băut minţile, recunoaşte Sophia. Eram din nou în infern.

— Am dus-o pe acoperiş, să ia puţin aer, şi acolo mi-a povestit totul despre Grădină, spune Inara.

— Nu mai spusesem nimănui.

— De ce?, întreabă Victor.

Eddison se opreşte din mers.

— La început, nu părea ceva de povestit. Nu îi ştiam numele. Am fost atât de panicată când am fugit, încât nici nu m-am uitat în jur, să reţin detalii. Nu ştiam unde era domeniul localizat. Tot ce aveam era un tatuaj, un prunc în pântec şi o poveste nebunească. Mi-am imaginat că, dacă voi merge la poliţie, va fi ca şi cum m-aş fi dus la părinţii mei – vor spune că am fost beată sau drogată şi că mint ca să evit consecinţele faptelor mele.

— Te-ai întors la părinţi?

Sophia face o faţă lungă.

— M-au dat afară. Au spus că-i fac de ruşine. Nu aveam

unde să merg. Aveam nouăsprezece ani, eram însărcinată și nu aveam pe nimeni cui să cer ajutorul.

Eddison se așază și el pe pat, în sfârșit.

— Așadar, Jillie e fiica Grădinarului?

— Jillie e a mea, spune Sophia, hotărâtă ca o leoaică apărându-și puiul.

— Dar el este tatăl ei, nu se lasă Eddison.

Sophia nu răspunde, iar Inara îi mângâie umărul.

— A fost un alt motiv pentru care nu am spus nimic. Dacă Grădinarul afla de fiica mea, puteam să o pierd. Niciun tribunal din lume nu ar fi încredințat-o mamei ei care lua droguri și se prostitua, când ar fi putut să locuiască împreună cu o familie bogată și respectată. Cel puțin atunci când cei de la Protecția Copilului le-au luat pe fiicele mele, știam că există posibilitatea să le iau înapoi cândva. Dacă el mi-ar fi luat-o pe Jillie, nu cred că aș mai fi văzut-o vreodată. Iar Lotte, cealaltă fiică a mea, nu ar fi putut niciodată să treacă peste asta. A trebuit să le protejez.

Victor o privește pe Inara.

— Nu asta făcea și Desmond? Își proteja familia? Nu ai apreciat prea mult când a făcut-o el.

— Nu e la fel.

— Nu e?

— Știi și tu că nu, spune ea sec. Sophia își apăra copiii. Copii nevinovați care nu au de ce să sufere pentru ce s-a întâmplat. Desmond apăra niște criminali.

— Cum ai evadat?, o întreabă Eddison.

— Trebuia să fac un test de sarcină, povestește Sophia. Mă îngrășam și uneori aveam grețuri. Cea care ne slujea ca soră medicală mi-a adus testul, dar a fost chemată imediat fiindcă se rănise cineva. Nu m-a supravegheat în timp ce-l făceam. M-am panicat. Am fugit prin Grădină, încercând să descopăr orice portiță de ieșire pe care poate o ratasem în cei doi ani și jumătate cât stătusem acolo. Și l-am văzut pe Avery.

— Avery era deja în Grădină, deci.

— O descoperise cu doar câteva săptămâni în urmă. Taicăsu îi dăduse codul, dar nu şi-l mai amintea. L-a tastat foarte încet. În ziua aia, m-am ascuns sub planta agăţătoare de la intrare şi m-am uitat cum îl tasta. A şi silabisit numerele în timp ce le tasta. Am aşteptat să iasă el, să mai treacă o vreme, apoi le-am tastat şi eu. Nici nu mai ştiu ce am simţit când s-a deschis uşa.

— Nu le-ai spus şi fetelor?, întreabă Victor.

Umerii femeii se lasă în jos.

— Înţeleg întrebarea. La urma urmei, neducându-mă la poliţie, le-am lăsat acolo să moară, nu? Dar am încercat. Îţi jur, am încercat. Le-am spus fetelor.

Poliţistul o priveşte sceptic.

— Erau prea speriate să fugă. Iar eu eram prea speriată ca să rămân.

— Speriată?

— Ce se întâmpla cu tine dacă erai prinsă evadând?, întreabă Inara, dar pare că deja ştie răspunsul.

— Trecuse mai puţin de o lună de când o fată pe nume Emiline rămăsese în afara pereţilor, în timpul lucrărilor de întreţinere a Grădinii. A încercat să le spună grădinarilor ce se întâmplă, dar Grădinarul le-a închis gura cumva. Următoarea dată când am văzut-o, era în vitrină. E greu să încerci să evadezi, când vezi cu ochii tăi care e pedeapsa dacă nu reuşeşti. Dar mă acuzi că nu le-am salvat pe ele.

— Nu, scutură Victor din cap. Le-ai dat o şansă. Nu poţi salva pe cineva împotriva propriei voinţe.

— Că tot a venit vorba, Lorraine e aici, spune Inara.

— Nu cred! Încă mai există?

Inara dă din cap că da.

— Săraca femeie, spune Sophia. N-am văzut nici printre prostituatele cu care am lucrat o femeie atât de tristă ca Lorraine. Grădinarul o iubise, apoi n-o mai iubise, şi ea nu pricepuse niciodată ce s-a întâmplat. O uram, dar ne şi părea rău de ea. Nu a avut niciodată o şansă.

— Acum nu va mai fi niciodată în vitrină.

— Oricum nu avea să fie, spune Sophia.

— Inara!, exclamă brusc Eddison. Te-ai lăsat răpită intenționat? Asta ne-ai tot ascuns?

— Intenționat?, geme Sophia, dându-se jos de pe pat.

— Nu, eu...

— Ai făcut asta intenționat?

— Nu! Doar...

— Cum naiba a ajuns Inara de la complice la o fată care s-a lăsat răpită intenționat?, se întreabă Victor cu voce tare, iar mintea pare că i-a luat-o razna.

Dacă Eddison a intuit corect, asta ar schimba totul. N-ar mai avea cum s-o apere pe Inara la tribunal, sau de furia senatoarei. Să știi totul și să nu fi mers la poliție? Să te pui deliberat în mijlocul pericolului și să le lași și pe celelalte fete pradă ororilor?

— Dacă nu ascundea că a fost o parte din chestia asta, atunci ce ascundea?, spune Eddison.

— O ascundeam pe Sophia!, izbucnește Inara, apucând brațul prietenei sale.

Dezolată, sfârșită, Sophia cade din nou pe pat.

— Să mă las răpită intenționat, pe bune, chiar par atât de proastă?

— Vrei să-ți răspund?, parează Eddison.

— O ascundeam pe Sophia, spune Inara, de data asta mai blând. Îmi dau seama că acum cuvântul meu nu mai valorează mare lucru, dar vă jur că așa este adevărul. Știam că dacă numele Sophiei va apărea, la fel se va întâmpla și cu al lui Jillie, și n-aș fi putut... Sophia a luptat atât de mult să-și câștige viața înapoi. Nu puteam să i-o distrug tocmai eu. Nu voiam să-și piardă fetele. Aveam nevoie de timp, ca să mă gândesc.

— La ce?, întreabă Victor.

Fata ridică din umeri.

— Voiam să văd dacă pot evita ca numele ei să fie asociat Grădinii. Să ascund carnetul ar fi fost cel mai simplu, dar... ei

bine. Așa că m-am gândit să tărăgănez lucrurile, și între timp s-o pot avertiza, să vorbesc cu ea, dar...

— Nu te așteptai ca ea să vină aici.

Eddison însă nu vrea să se resemneze.

— Ai știut despre Grădină, Inara.

— Nu știam că sunt ei.

Inara apucă iar dragonul micuț cu ambele mâini.

— Sophia a început să povestească despre Grădină când ne-a văzut costumele cu aripi de fluturi, îi treziseră amintiri dureroase. Eu nu îi spusesem cum arătau clienții noștri din seara aia. De ce i-aș fi spus? Tema petrecerii se potrivea cu costumele noastre. Mai mult nu știam nici eu.

Victor dă din cap încet.

— Cu toate astea, știai despre grădină. Când te-ai trezit acolo, nu te-ai panicat.

— Exact. Am încercat și eu să-l urmăresc pe Avery tastând, dar devenise mai grijuliu. Trecuseră zece ani, la urma urmei. M-am uitat peste tot în jur, dar nu am găsit altă cale de ieșire. Am încercat chiar și să sparg pereții. Nici nu s-au clintit.

— Apoi a apărut Desmond.

— Desmond?, întreabă Sophia.

— Fiul cel mic al Grădinarului. Am încercat să...

Inara își dă cu o mișcare a capului părul la o parte.

— Știi cum Hope reușește să-i convingă pe tipii cu care și-o trage să facă orice pentru ea? Cum ar intra ei într-o clădire cuprinsă de flăcări, dacă ea ar menționa că și-a uitat colierul preferat înăuntru?

— Da.

— Asta am încercat și eu.

— Of, Doamne. Așa cum te știu, sigur n-a ieșit prea bine, spune Sophia.

— Chiar n-a ieșit.

— Și totuși, el a sunat, îi reamintește Victor.

— Nu cred că a fost datorită a ceva ce am făcut eu,

mărturiseşte ea. Mai degrabă a fost vina lui Avery.

— Cum adică?

— Nu puteau să reziste amândoi în Grădină, nu cât timp luptau pentru aprecierea tatălui lor. Avery a făcut ceva drastic, iar răspunsul lui Desmond a fost pe măsură. Amândoi au pierdut.

— Tu ai câştigat.

— Cred că nimeni n-a câştigat, spune fata. Cu două zile în urmă, eram douăzeci şi trei de fete, cu Keely cu tot. Acum suntem treisprezece. Şi câte crezi că se vor putea adapta la viaţa de Afară?

— Crezi că vor fi şi sinucideri?

— Cred că o traumă nu se sfârşeşte doar pentru că ai fost salvat.

Eddison se ridică şi îi ia caietul din mână lui Victor.

— Mă duc să duc asta înapoi de unde am luat-o. Ai nevoie de ceva de la locul faptei?

— Nu, doar verifică dacă a luat cineva legătura cu avocatul familiei MacIntosh. Geoffrey şi Desmond nu sunt în starea în care să aibă nevoie, deocamdată, dar Eleanor ar trebui să se consulte cu unul. Vezi şi ce face Lorraine. Vezi ce spun psihiatrii.

— Am înţeles.

O salută pe Inara cu o mişcare a capului şi iese din cameră.

— Ştii, dacă mai stăteam cu el încă două, trei zile în aceeaşi cameră, aş fi putut ajunge să-l consider prieten. Deci, ce se întâmplă acum?

— Vor mai fi interogatorii. Multe. Doamnă Madsen, va trebui să participaţi şi dumneavoastră la ele.

— M-am gândit eu. Am adus un geamantan cu haine de schimb pentru mine şi Inara.

— Geamantan?, se miră Inara.

— Sunt în portbagaj. Am luat maşina lui Guilian.

Sophia zâmbeşte şi o îmbrăţişează pe Inara.

— Credeai că o să te abandonez? Ţi-am păstrat toate

lucrurile, iar patul tău e încă acolo. Eu și Whitney ți-am deschis un cont, în care am pus banii pe care-i țineai în apartament. Guilian spune că ești binevenită dacă vrei să te întorci la restaurant.

— Mi-ai... mi-ai păstrat lucrurile?

Sophia îi apasă în glumă nasul.

— Și tu ești fetița mea.

Inara clipește repede, ochii îi strălucesc, iar apoi lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Și le atinge, mirată.

Victor își drege vocea.

— Caruselul e istorie acum, spune el. De data asta, familia te-a așteptat.

Inara continuă să plângă încet în brațele femeii. Sophia se abține să-i mângâie părul întunecat. E un gest care seamănă prea bine cu cel al Grădinarului, își spune Victor. În loc să facă asta, îi atinge ușor curbura urechii. După o vreme, plânsul fetei se preschimbă în râs.

Victor îi întinde o batistă.

— E emoționant că oamenii se întorc?, sugerează el.

Vocea ei este mai blândă acum:

— Și că alți oameni se vor aștepta de acuma ca ei să o facă.

— Știi că mai avem un lucru de vorbit, spune Victor.

Fata mângâie din nou dragonul mic, albastru și trist.

— Trebuie să înțelegi, ea nu a fost reală înainte de asta. Nu am fost o ființă înainte să devin Inara.

— Iar Inara poate fi acum o persoană reală, spune el. Dacă nu m-ai mințit, ai optsprezece ani. Îți poți schimba legal numele în Inara Morrissey, dar numai dacă îți vom afla mai înainte numele curent, din punct de vedere legal.

— Le-ai supraviețuit Grădinarului și fiilor lui, zice și Sophia. Chiar dacă te vor găsi părinții tăi, nu le datorezi nimic. Familia ta e aici – la spital, și în New York. Părinții tăi sunt niște străini.

Fata trage adânc aer în piept, apoi îl lasă să iasă.

— Samira, spune cu o voce care îi tremură. Numele de pe

certificatul meu de naştere este Samira Grantaire.

Victor îi întinde mâna. Fata lasă dragonul de plastilină deoparte, ca să i-o poată strânge.

— Îţi mulţumesc, Samira Grantaire. Îţi mulţumesc că ne-ai spus adevărul. Îţi mulţumesc că ai avut grijă de acele fete. Îţi mulţumesc că ai fost atât de curajoasă.

— Şi atât de încăpăţânată, adaugă Sophia.

Fata râde, iar expresia îi e fericită, chiar dacă mai are lacrimi pe obraji. Victor hotărăşte că asta e o zi fericită. O zi bună.

Nu e atât de naiv încât să creadă că totul e bine.

Tot vor mai exista durere şi traumă, şi răni care se vor deschide în cursul investigaţiei şi la tribunal. Încă mai sunt fete moarte care vor trebui plânse, şi fete vii care se vor lupta ani în şir să se adapteze la viaţa din afara Grădinii, şi unele poate că nu vor reuşi.

Dar, chiar şi aşa, tot se pune ca fiind o zi bună.

MULȚUMIRI:

Uneori, cred că partea asta e mai greu de scris decât tot restul cărții.

Dar sunt atâția oameni cărora existența acestui roman li se datorează. Le mulțumesc mamei și lui Deb, care mi-au răspuns la nelămuriri medicale stranii și tulburătoare, salvându-mă astfel de a fi luată la ochi de către Google, dacă a fi căutat lucruri terifiante. Tatălui și fraților mei, care nu s-au oprit din a-mi susține acest vis al meu greu de atins. Lui Sandy, care nu a renunțat la micul monstruleț tăcut care nu părea să aibă o casă a lui. Lui Isabel și Chelsea, care au citit manuscrisul și au avut și alte reacții în afară de a mă întreba ce naiba e în neregulă cu mine. Tessei, care a avut răbdarea și talentul de a mă îndepărta de fiecare dată de marginile prăpastiei. Lui Alison și JoVon, care au riscat, și lui Caitlin, care a pus niște întrebări fantastice și m-a ghidat să îmbunătățesc cartea.

Prietenilor care m-au iertat că am fost profund antisocială în timp ce scriam, și colegilor mei cărora probabil li s-a făcut rău la cât m-au auzit vorbind despre cartea mea, și șefilor mei care au fost nerăbdători să o aibă.

Vouă, pentru că m-ați îndurat atâta timp.